

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 54

Izlazi subotom

Zagreb, 18.travnja 2009.

Sadržaj

Moj hrvatski dom	2
Urednikovo slovo	3
Hrvatska knjižara	4
Vapaj	5
Prolivena krv	6
Križnim putom	9
Đureković	13
Odličje	18
Razgovor	19
Žuč	21
Vrijeme je za pravdu	22
Herceg-Bosna	23
Besjeda	25
Manifest	26
Memorandum	28
In memoriam	29
Za dug spremni	32
Zablude	35
Bosno moja	36
Svijet	40
Jugoistočna Europa	43
HRT	46
Bruka	47
Osvrti	48
Izložba	51
Živjeti NDH	52
Hrvatski jezik	53
Podlistak	54
Bog nas je stvorio	57
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Birajmo domoljubne i državotvorne Hrvate:

Branko Stojković

VAPAJ HKD NAPREDAK MOSTAR

Koliko još treba ubiti ustaša, a da se broj onih koje su partizani likvidirali zaokruži na 500.000?

PORUKA MRTVOGA STJEPANA ĐUREKOVIĆA

KAŽU DA MRTVI NE GOVORE

Diana Majhen, Zagreb

Kažu da mrtvi ne govore. Nikada nisam vjerovala u to. Kada čovjek prošetava bleiburškim poljem, ne treba puno truda ni puno mašte kako bi mogao razgovarati sa svojim mrtvima. Jednostavno, u zraku se osjeti sav onaj užas i nevjerica, strah i patnja, osjeti se smrt. Vojnici koji su se predali, starci, žene, djeca... naši mrtvi. Pobjeni od strane zločinačke „antifašističke“ vojske jednog od najvećih zlikovaca na svijetu, Josipa Broza Tita. Bez pitanja, bez suđenja, bez ikakvih prava. Naši mrtvi. Koji na bleiburškom polju govore s nama.

KAŽU DA MRTVI NE GOVORE (NASTAVAK)

Diana Majhen, Zagreb

Bleiburg je simbol stradanja hrvatskog naroda, ali ne smijemo nikada zaboraviti, Bleiburg je tek početak tog njegovog stradanja. Ne smijemo zaboraviti sve one križne putove širom prostora ex Jugoslavije kojima je „slavna antifašistička vojska“ sijala smrt i sve one jame koje je napunila hrvatskim žrtvama.

Brojke stradalih na Bleiburgu i križnim putovima variraju ovisno o izvorima, ali je sigurno da se radi o stotinama tisuća pobijenih Hrvata. Naše su mrtve na Bleiburgu ubili dva puta. Prvi put, kada su to činili žicama, maljevima i vapnom i drugi put, kad su zabranili da ih se spominje, negirajući njihovo postojanje i cijeli njihov život.

Tko zna do kada ćemo čekati da se iskopa i posljednja jama, kako bi dobili bar približnu brojku onih među kojima još uvijek tražimo naše djedove, bake, očeve i majke. Kroz skoro pola stoljeća svoje vladavine, komunisti su nam jasno pokazali kako završavaju oni koji pričaju o Bleiburgu. U najboljem slučaju, bježe iz zemlje kako bi spasili goli život, u većini slučajeva, opet je tu bila „narodna vlast“ da presudi na licu mjesta, a komunistički su egzekutori bili tužitelj, sudac i porota u jednom.

Danas su ti isti komunisti preko noći odjednom postali „antifašisti“, ali se i dalje zalažu za svoje naka-radne ideje. I dalje osporavaju bleiburške žrtve, a rijetki koji ih priznaju, čine to isključivo zato da bi smanjili njihove brojke.

Kada je već propala komunistička zavjera šutnje u pitanju pobijenih Hrvata, kada se već dogodilo da su kosti naših predaka takoreći same izašle tražeći pravdu, onda se bar mora negirati masovnost tog zlo djela.

Jer, postoji Jasenovac.

Koji je desetljećima simbol hrvatske genocidnosti i sve to vrijeme služi kao opravdanje za sve što se Hrvatima radilo, bilo da su zatvarani, mučeni ili ubijani. A brojke stradalih u Jasenovcu daleko su, daleko ispod onih stradalih od ruke Titovih „antifašista“. I samim tim, Jasenovac više ne može

predstavljati nešto najgore što se u Hrvatskoj dogodilo za vrijeme i poslije 2. sv. rata. Kada su masovna ubijanja i okrutnost u pitanju, naši su komunisti, ili antifašisti kako se danas nazivaju, bez premca na prvom mjestu.

I nije ih zadovoljio Bleiburg i križni putovi. Nastavili su ubijati i u komunizmu, jer kako je Đilas jednom rekao, **Hrvati trebaju umrijeti da bi Jugoslavija mogla živjeti.** Ubijali su radi koristi, radi nakaradne ideologije, radi toga da ne ostanu svjedoci. Ubijali su da bi zaboravili tko smo i što smo, ubijali su zato da bi zaboravili što su nam radili.

Ipak, nismo zaboravili. Nismo dopustili da izbrisu sjećanja, da prekroje povijest, da zataškaju svoje zločine. Spominjali smo Bleiburg potihom, doma, među ljudima za koje smo vjerovali da nisu udbaški doušnici. Prenosili smo istinu o Bleiburgu s koljena na koljenu, usprkos njihovim komunističkim školama u kojima za istinu nije bilo i nije smjelo biti mjesta.

I kao što se Fenix uzdigao iz pepela, tako se hrvatski narod uzdigao iznad svoje tragedije, ponovno se rađajući, s mladim naraštajem koji svoju, pravu hrvatsku povijest na žalost i dalje većim dijelom uči doma, ali s puno boljim izgledima da ju jednoga dana uči i tamo gdje treba, u hrvatskim školama.

Nikada nećemo zaboraviti Bleiburg. Ni križne putove.

Ali možda, jednoga dana, kada bude pravde, kada zločinci koji su na njima ubijali budu osuđeni, živi ili mrtvi, kada bude osuđen cijeli taj zločinački sustav koji je bleiburški masakr držao desetljećima pod velom tajne, možda ćemo onda moći o njemu govoriti bez mržnje i bez gorčine.

Možda ćemo onda moći prošetati bleiburškim poljem i govoriti s našim mrtvima, sa spoznajom da ih nismo iznevjerili, da ih nismo prepustili zaboravu. Da su živjeli sve to vrijeme s nama, tražeći skupa s nama istinu i pravdu.

Možda će to biti dan kada će se hrvatski narod još jednom izdići iz pepela.

Ovaj put, ujedinen.

JESMO LI MI USTAŠE?

Pitanje je izravno i na njega slijedi isto takav izravni odgovor.

Dakle, jesmo li mi ustaše?

Ne, nismo.

Govorimo li to iz srca ili samo da se prikrijemo?

Mislimo i osjećamo upravo onako kako to i kažemo.

Bojimo se?

Ne, zaista se ne bojimo. Koga bi se trebali bojati? Partizana-komunista. Ta oni su samo „tigar od papira“. Jaki su samo kad pucaju u leđa, kad se dogra-be vlasti, kad prigrabe nacionalno bogatstvo. To im sve ipak malo po malo izmiče. Ušli smo u NATO, a u njemu nije baš preporučljivo hvaliti se svojom svijetlom komunističkom prošlošću i fojbama. Vlast ćemo im kad-tad uzeti, dovoljno jednom, a op-ljačkano će ionako morati vratiti: hrvatske banke, Tvornicu duhana Rovinj, Franck, jadranske i zagrebačke hotele, cementare, Hrvatske šume, ...

Stidimo se?

Pred kim? Čega? Toga što se s radošću sjećamo svoje Nezavisne Države Hrvatske? Taman posla. Ona je naša, naši su i oni koji su je 8. i 10. travnja 1941. godine proglasili, kao i svi oni što su ostavili svoje kosti na križnim putovima. Naši će uvijek i biti.

Smatramo pogrješnim ono što su željeli postići?

Nikada njihove ciljeve nismo dovodili u pitanje:

NHUP br. 1 "Hrvatski narod je samosvojna narodna (etnička) jedinica." Isključivo, da.

NHUP br. 2 „Hrvatski narod ima svoje izvorno povie-stno ime HRVAT.“ Isključivo, da.

NHUP br. 3 „Svoju današnju postojbinu učinio je hr-vatski narod već u pradavna vremena svojom DO-MOVINOM, u njoj se trajno nastanio, s njome srasta-o i dao joj izvorno i naravno ime HRVATSKA. To se ime ne može i ne smije zamieniti ni jednim drugim imenom.“ Isključivo, da.

Međutim, sada su druga vremena, druge su prilike. Sukladno tomu naši su zahtjevi drugačiji od ustaških. Veći su, raznovrsniji i na zbilji utemeljeniji.

Samostalna i nezavisna Republika Hrvatska postoji. Ona je članica Ujedinjenih Naroda, Sjeverno At-

Straža na Drini

lantskog Saveza, a uskoro i Europske Unije. Ona je realnost, koju treba tek obdržati, a ne prisposodbljavati ju s neka-kvom tamo Jugoslavijom kao s izglednim takmacem. S mrtvacem od kojega više ni prah ne postoji.

Hrvatska je država utvrđenih međa. Spornim se čini jedino Srijem i zapadni dio Bačke, još uvijek okupirani od strane Srbije. Bosna i Hercegovina je bratska država, a Bošnjaci bratski narod, s jas-nom i čvrstom granicom na Drini. Savez s Bosnom i Hercegovinom je poželjan, a prijateljstvo s ostalim državama u hr-vatskom okružju nužnim.

Komunizam je crveno-crna prošlost. Ne i sporni pog-led na svijet. Na nesreću njegovi su ustroj-nici, sljed-benici i pobornici još uvijek nazočni u hrvatskom društvu. Razgranatost komunističke mreže, potaj-nost djelovanja, beskrupuloznost i novčano-materijalna pohlepa, uz sva zla Domovinskog rata, omogućili su im preuzeti i zadržati vlast u Republici Hrvatskoj. Treba ih čim prije maknuti, ne samo na-čelno, nego posve konkretno.

Na žalost, imamo i Bleiburg. Ustaše su ga osjetile na svojim leđima, iako ga nisu predviđali, nisu ga pače ni naslućivali. Mi smo ga, za razliku od njih, vrlo dob-ro upoznali i konkretno doživjeli. Ustašama ni u pri-misljima nisu bili križni putovi. Inače, sigurno bi, u svojoj zemlji, bili dostojni suborci prudskih junaka. Blajburzi nam nisu nikakva nepoznanica. Za njih smo spremni.

Ne možemo biti ustaše, jer smo – slijedom postojeće stvarnosti - korak ispred njih, ali i u svojim smo zah-tjevima za razinu viši od njih. Poštujemo njihovu do-sljednu borbu za hrvatsku državnost, ali i vidimo što mi, uz Božju pomoć, možemo učiniti:

1. Pokazati svima u svijetu svoju povijesnu i ljudsku opstojnost, te svjedočiti svoju narodnosnu pripadnost i vjersku određenost,
2. Preuzeti trajno u svoje ruke vlast u svojoj Hrvatskoj Državi,
3. Očistiti Hrvatsku od svih tragova i aktualne nazočnosti komunističke teorije i prakse, te njenih provoditelja.

T. Držević

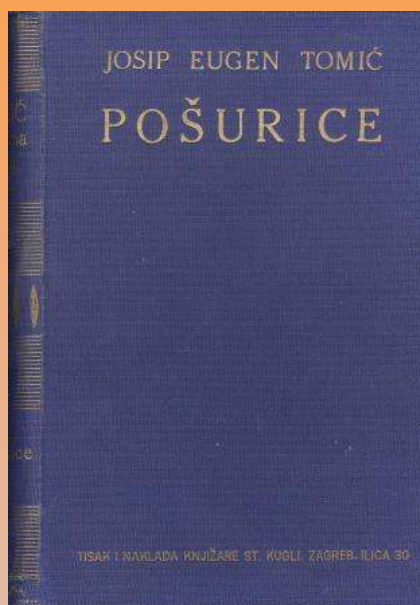
HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjigu

Josip Eugen Tomić:

POŠURICE

Tisak i naklada Knjižare St. Kugli, Zagreb
Cijena 40,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

Yukio Mishima: ŠUMOR VALOVA,

162 str., 1958. godina

40,00 kuna

Agatha Christie: TAJANSTVENI GOSPODIN

QUIN, str. 300, 1984. godina

50,00 kuna

Marija Jurić Zagorka: KĆI LOTRŠČAKA,

str. 304, 1987. godina

70,00 kuna

Jane Austen: PRIDE & PREJUDICE i

SENSE & SENSIBILITY,

str. 559, 1998. godina

100,00 kuna

HKD NAPREDAK MOSTAR
88000 M O S T A R, p. p. 17
Broj: 81./2009.
Mostar, 14. travnja 2009. g.

PRIOPĆENJE

U mostarskim novinama Dnevnomu listu, od 14. travnja 2009., str. 11., objelodanjen je članak s fotografijama pod naslovom: Obnavlja se treća džamija u zapadnom dijelu Mostara. Radi se o džamiji hadži Ali-bega Lafe, na Pijesku, u naselju Zahumu, i najava ponovne gradnje džamije hadži Saliha Temima, na Babunu, u Ilićima, koja je sagrađena nad srušenom crkvom sv. Ruže Viterbijske. Džamija je na Pijesku sagrađena prije 1631. godine. Ona je uvrštena na popis spomenika pod zaštitom države i ubraja se među najvrjednije graditeljsko nasljeđe iz osmanskoga razdoblja. Čudno je da predstavnici Medžlisa Islamske zajednice u Mostaru ne pokazuju izvadak iz zemljišnika niti podatak kada je i od koje kršćanske obitelji muslimanski darovatelj Ali-beg Lafo kupio zemljište za gradnju spomenute džamije.

U ime Hrvatskoga kulturnog društva Napretka Mostar, koje se, osim drugoga, brine za zaštitu hrvatskih i katoličkih kulturnih spomenika, upozoravao sam javnost i mjerodavne ustanove na muslimansko rušenje katoličkih i franjevačkih svetih gradnja u Mostaru, u Hercegovini i Bosni, i gradnju džamija na njima. Pisao sam i Zavodu za zaštitu spomenika kulture Županije Hercegovačko-neretvanske u Mostaru, sa zamolbom za arheološko iskapanje temeljâ zdanja na Pijesku u Mostaru. Pisani odgovor još nisam dobio.

Nakon što sam vidio da se užurbano radi na ponovnoj gradnji spomenute džamije, pisao sam im ponovno, 18. travnja ove godine, i dobio odgovor da je ponovna gradnja spomenute džamije izuzeta od njihove mjerodavnosti. Za 'utjehu', preporučili su mi javiti se Povjerenstvu za zaštitu nacionalnih spomenika kulture u Bosni i Hercegovini u Sarajevu. Napisao sam i poslao dopis mjerodav-

nomu Povjerenstvu u Sarajevu. U dopisu, koji sam im poslao faksom, 18. travnja o. g., napisao sam i: „ (...) predlažem Naslovu kao nadležnoj instituciji na području BiH da se prije bilo kakvih radova na lokalitetu Pijesak u Mostaru izvrše arheološka iskapanja, te se ustanove temelji porušenoga franjevačkog zdanja, a potom da se pomogne obnoviti starije crkveno zdanje nad kojim je sagrađena mlađa džamija. Želimo saznati istinu o ovom lokalitetu. Predlažem da se ne gradi džamija na crkvi jer to je 'kamen mali velike smutnje' jer se u ovom kraju mnogo toga rješava na račun Katoličke crkve nego, ako se želi da na ovim stranama bude mira onda neka se reizgradi džamija pokraj crkve a ne na crkvi jer bi to bilo verificiranje povijesnih zločina.”.

Odgovor iz Sarajeva još nisam dobio. Dobivam dojam da se s njime oteže dok se ne obnovi bespravno građena džamija na katoličkoj crkvi. Da ne bi bilo zabune, Mostarski zavod mjerodavan je skrb o staroj šumi(!).

U ime Hrvatskoga kulturnog društva Napretka, pitam: tko je u Bosni i Hercegovini učinio da su katoličke crkve postale naš 'arhiv' pod zemljom, koji nam još uvijek nije dopušteno otvoriti, njihove temelje vidjeti i pokušati ih obnoviti. U našem radu mogu nam i drugi pomoći. Primjerice, neka nam odgovore potomci onih koji su naslijedili predaju o spomenutomu kulturo- i narodozatoru s točnim podacima tko je i kada je to učinio i da pokažu izvadke iz zemljišnika o podrijetlu zemlje i iznosu novca koje su 'velikodušni' muslimanski darovatelji isplatili prijašnjem kršćanskom vlasniku zemljišta da bi na tom terenu sagrađili islamsku vjersku građevinu. Stoga poručujem, Zakonom mjerodavnim ustanovama,

u Gradovima, Županijama i u Federaciji, da nam pomognu obnoviti starija zdanja nad kojima su sagrađene mlađe džamije.

Pretvaranje crkve, u Sjevernomu (vojnom) logoru, u Mostaru, nakon Obrambenoga rata, u džamiju, suvremeni je primjer da se i danas crkve pretvaraju u džamije a na što se nitko od spomenutih i mjerodavnih ustanova a ni međunarodnih dužnosnika i njezine vlasti nije osvrnuo. Bojim se da međunarodna zajednica u Mostaru od Hrvata-katolika želi naplatiti neke azijske dugove. To što se radi na Cipru nije daleka prošlost. Ondje je i prvostolna crkva pretvorena u džamiju, a kršćanske se svetinje nezaustavljivo uništavaju na različite načine. Više je nego očito da osmanlijska osvajanja nisu završila ili su samo pritajenija, tananija i učinkovitija? Pitam sebe, kršćansku, uljudbenu javnost, Katoličku Crkvu i 'pravnu državu': - Što nam je činiti dok nam nasilnici i zloslutnici uništavaju i potiru naše samobitno i narodnosno korijenje, danas u Mostaru a sutra možda na drugomu mjestu? Koga i kako zamoliti za pomoć u ovomu bezakonju i narodozatoru naših hrvatskih i katoličkih svetinja, na našoj hrvatskoj baštini i našem plemenitomu, drugi i tko zna koji put, kao 'predziđe kršćanstva', pred osmanlijskim osvajačima i narodozatornicima? Kada će to jedom prestati i kada će se zaustaviti? -

Ovaj prosvjed upućujem javnosti, jer joj ovo moradoh reći, radi svoje duše i povijesne ljudske, hrvatske i katoličke odgovornosti, i čekam njezino očitovanje.

prof. dr. fra Andrija Nikić
 Predsjednik
 Hrvatskoga kulturnog društva
 Napretka Mostar

BRANITELJI NEKA DOKAZUJU NEVINOST, A O ZLOČINIMA KOMUNISTA NEKA BRINU POVJESNIČARI

Priredio **Željko Tomašević**, Zagreb

Predsjednik Mesić prošlog je tjedna još jednom pokazao svoje pravo lice. Naime, na upite novinara vezano uz otkriće masovnih grobnica Hrvata pobijenih krajem Drugog svjetskog rata, kao i činjenicu da je ministar unutarnjih poslova Tomislav Karamarko najavio da će policija i Državno odvjetništvo istražiti sve slučajeve počinjenja masovnih zločina, Mesić je kazao sljedeće:

"Pustimo Drugi svjetski rat da rješavaju povjesničari, a u slučaju da se pronađu grobišta, neka se o tome brinu forenzičari".

Tom izjavom ponovno je demonstrirao licemjerje vlastite politike utemeljene na dvostrukim kriterijima. S jedne strane tu je dakle više od sto tisuća Hrvata čiji neidentificirani ostaci leže širom Hrvatske i susjednih zemljama u brojnim, šezdeset godina nakon počinjenih zločina neistraženim grobnicama. S druge strane, Mesić ne propušta prigodu za naglašavanje kako je svaki pojedini zločin počinjen u Domovinskom ratu potrebno procesuirati i onda kada se sudi po zapovjednoj odgovornosti bez ikakvih logičkih kriterija kao što je to u Haagu s hrvatskim generalima.

Stoga se opravdano postavlja pitanje kako to da masovni zločin počinjen nad Hrvatima prije pola stoljeća i oni pojedinačni počinjeni pri oslobađanju zemlje prije petnaestak godina nemaju ni približno jednak tretman. Jer Mesić predlaže i nalaže da se prvi prepuste povjesničarima i forenzičarima, a drugi državnom

odvjetništvu i policiji. Štoviše, što je sa zločinima počinjenim nad hrvatskim narodom u Domovinskom ratu i kako je moguće da je za pokušaj genocida koji je po svojim značajkama itekako na tragu svega što se događalo prije više od pola stoljeća procesuiran mizeran i zanemariv broj osoba?!

Ni velik broj godina koji je prošao od Titove strahovlade nije ono što bi Mesića moglo zbuniti. Jer predsjednik je pravnik i kao takav morao bi znati da zločin nikad ne zastarijeva. A da vrijeme faktor koji uzima u obzir ovisno o okolnostima dokazuju i Mesićeve izjave koje je istom prigodom dao o Jasenovcu. "Utvrđeno je na kraju da se radi o nešto više od 80 tisuća žrtava", dodajući kako je to "strašan zločin kakav se teško može naći u svijetu, jer se u Jasenovcu ubijalo četiri godine". "Ni jedan u Jasenovcu nije kriv niti za jednog na Križnom putu, ali mnogi na Križnom putu su krivi za ubojstva u logoru. Zato treba razlučiti stvari. Da se odgovara za zločin, ali da se zna kada je što bilo. Što je osveta, a što su zločini koji su prethodili". Predsjednik uporno naglašava i kako brojkama stradalih ne treba licitirati, a upravo je to ono što on čitavo vrijeme svog „predsjednikovanja“ sustavno čini. A to njegovo licitiranje brojem žrtava u Jasenovcu temelji se na jugoslavenskim izvorima

Stjepan Mesić i savjetnici: Koliko još treba ubiti ustaša, a da se broj onih koje su partizani likvidirali zaokruži na 500.000?

što se može pročitati na internetskim stranicama samog Spomen područja Jasenovac.

Što više reći o predsjedniku Mesiću - njegova politika koja je započela otkrivanjem državnih tajni, transkripata od kojih su neki vrlo izvjesno u značajnoj mjeri i prepravljani (primjerice Brijunski), stvaranjem umjetnih podjela u hrvatskom društvu na „ustaše i partizane“, pa preko protuhrvatskog svjedočenja u Haagu, danas je dovela do situacije u kojoj se Tuđmanova vlast naziva diktatorskom i gotovo nacističkom. Istovremeno se Titova komunistička diktatura sustavno lažima rehabilitira, a u Haagu sjede hrvatski generali optuženi za zajednički zločinački pothvat i etničko čišćenje Srba, čime se zapravo posredno sudi i presuđuje hrvatskoj državi. Tako danas umjesto temelja samostalne hrvatske države – Domovinskog rata i njegovih junaka - imamo kriminalizaciju istog, uz ponovno veličanje Tita i njegovih „antifašista“.

A istina je jedna jedina - svaki je

zločin - zločin dogodio se on prije 100 godina ili prije pet minuta. I to je jedini ispravan način na koji treba razmišljati i koji dijeli većina hrvatskih građana, kao i branitelja koji su časno branili Domovinu. Svaki zločin potrebno je nazvati njegovim pravim imenom, ali ne na način da se preko izmišljenog pojma zapovjedne odgovornosti za pojedinačne zločine posredno sudi čitavoj državi, a da se s druge strane masovni pokolji totalitarnog režima ostavljaju povjesničarima i forenzičarima ma što god to značilo i ma o kakvoj se demagogiji radilo. A da

je hrvatski predsjednik vrhunski demagog pokazuje i način na koji ponekad više, a ponekad manje spretno, ali uvijek štetno - licitiranje žrtvama koristi u vlastite političke svrhe, u vrijeme i način kada mu to odgovara.

Sudeći po već viđenom, najviše mu odgovara prebaciti lopticu s pričom o Jasenovcu, baš svaki puta kad se netko javno usudi spomenuti kako su njegovi „veliki antifašisti“ 1945. pobili sve koji su disali i mislili hrvatski, hrvatsku inteligenciju i svu onu sirotinju koja im se pritom našla

na putu. A da je tome tako dokazuju i kosti koje svako toliko provire iz brojnih jama širom Lijepe Naše i susjednih zemalja. Koje isto tako dokazuju da su Hrvati i svijet 60 godina živjeli u jednoj velikoj laži, ostatke kojih gledamo danas u obliku lubanja smaknutih. Ostatke kojih «zagovara» i još jedan «ostatak ostataka» predsjednik Mesić koji će uskoro jednom zauvijek otići u ropotarnicu povijesti, tako da se zločinci konačno nazovu pravim imenom, a ovakve tragedije hrvatskom narodu više nikada ne ponove.

**SRBIJA ĆE OD
SJEDINJENIH
AMERIČKIH
DRŽAVA TRAŽITI
IZRUČENJE
OSUMNJIČENOG
RATNOG
ZLOČINCA IZ
DRUGOG
SVJETSKOG RATA**

SETimes.com, 14/04/2009

BEOGRAD, Srbija – Tužitelj za ratne zločine Vladimir Vukčević izjavio je u ponedjeljak (13. travnja) članovima Židovske zajednice u Beogradu kako će Srbija tražiti izručenje Petera Egnera iz Sjedinjenih Američkih Država. **Egner, 87 godina**, navodno je izvršio genocid i ratne zločine nad civilima, uglavnom Židovima, u Beogradu tijekom Drugog svjetskog rata. Tužitelji kažu kako je kao časnik Gestapoa 1941. i 1942. godine Egner ustrojio i radio u nekoliko koncentracijskih logora u Beogradu i sudjelovao u pogubljenjima civila, uključujući žene i djecu.

**NE SMIJETE PISATI O TOME,
ŽALIT ĆU SE PREDSJEDNIKU
MESIĆU!**

Tomislav Držić, „Hrvatski list“, 21. veljače 2008.

Pukim slučajem otkrili smo da su dva pisma povezana, jedno žrtve, a drugo krvnika, odnosno zločince za kojeg smo ustanovili kako još i danas bezbrižno živi u zapadnom dijelu Zagreba.

Prvo je pismo **fra Stanka Karića** pisano u Uskrsu 1982. godine koji je na nagovor svojih prijatelja ipak obnovio svoja sjećanja na okrutni zločin Titovih partizana u Bugojnu u kojem je ubijen njegov župnik **Tomislav Gelić**, a on je pukim slučajem smrtno ranjen ostao živ zahvaljujući jednoj nepoznatoj pastirci. Zapis iz njegova dnevnika o svojem ponovnom rođenju objavljen je u glasilu Bosna Srebrna dvije godine prije njegove smrti 1986. godine. Fra Stanko određen je 1944. godine za duhovnoga pomoćnika u Bugojno. Tamo je već bio župnik njegov kapelan fra Tomislav Gelić, a tih su se dana

vodile u okolici borbe partizana i hrvatske vojske. Bilo je malo vremena da se upozna sa župljanima jer ih su ih već idućih dana pozvali iz Hrvatske vojske na povlačenje prema Travniku. Međutim, obojica fratara donijela su hrabru odluku i ostala sa svojim narodom. Ujutro 9. rujna 1944., kako piše u svojem dnevniku fra Stanko, u župni ured upala su im dva partizana s puškama, pretražili dvor tražeći oružje, a kada ga nijesu našli, iztjerali su obojicu svećenika na put prema Kupresu.

„Uz strnjak iza pokošenog ječma, u hodu oni za nama upitaše još jednom za oružje, i kad im župnik reče da nemamo oružja, nekoliko koraka dalje, opalše s leđa u nas po jedan metak“<, zapisao je u svojem dnevniku fra Stanko Karić. „Mi smo pali, a iza toga opalše još po jedan, koji pogodi župnika u glavu i na čelo izide, a mene taj drugi ne pogodi, dok sam od prvoga strahovito krvario pošto mi je prošao kroz

pluća. Situacija beznade, kraj mene leži mrtav župnik, a ja u potpunoj tišini krvarim. Vojnici su se odmah izgubili, možda i oni prestrašeni svojim ubojstvom nevinih i neosuđenih ljudi."

Fra Stanko je dugo još ležao spremajući se na smrt. Pokušao je ustati, ali zbog gubitka mnogo krvi ostao je ležati pomirivši se s dolazećom smrću. Pomislio je kako zavidi župniku da se brzo riješio muka smrti koje njemu tek predstoje. Nakon više od sat vremena naišla je jedna pastirica s kravom i vidjevši ga krvavog kako habitom pritišće veliku praznu ranu na prsima i tjera muhe, pobjegla je, ali potom je brzo dovela pomoć.

Stigao je s njom i jedan partizanski oficir (častnik) koji ga je onako umirućeg pokušao izpitivati o tome tko ih je strijeljao i kada. Župljani su ga potom uzpjeli polumrtva uz pomoć častnih sestara kroz partizanski obruč prebaciti uz muke u bolnicu u Travniku koji je još bio u hrvatskim rukama. Tamo su mu njemački liječnici spasili život. U svojem dnevniku fra Stanko sjeća se župljana **Ante Papića** i njegove kćeri **Emilije** koje su sredbotvorile prijevoz do bolnice.

Drugi susret sa smrću dogodio se u bolnici u Travniku mjesec dana kasnije kada je zahvaljujući medicinskim sestrama ostao skriven pod krevetom dok su partizani gnjusno ubijali bolesnike u krevetima kirurškoga odjela. Kad je godinu dana kasnije u hamatskim kolicima stigao u Sarajevo, nisu se njegovi mogli načuditi jer su u međuvremenu odslužili misu za njegov pokoj. Uzpio je očuvati jedino svoj dekret umrljan vlastitom krvlju kojim se 1944. imenuje duhovnim pomoćnikom u Bugojnu jer ga je kako je tek

stigao tada u Župni dvor nosio uza se u vrijeme mučkog partizanskog strijeljanja s leđa.

Sve je to ostalo do danas zapisano i očuvano, ali nikada stavljeno na sud, niti u doba komunističke strahovlade, ali niti danas u demokraciji. I možda bi sve to pokrila prašina poviestnoga zaborava da se istraživačka skupina Hrvatskog lista nije sjetila jedne druge zabilježke o tim strašnim zločinima.

Naime, u posjedu smo rukom pisanog životopisa kapetana JNA **Marka Protića** koju je vlastoručno napisao na četiri gusto izpisane stranice u Rieci 28. lipnja 1949. godine. Taj 1974. godine umirovljeni oficir JNA u činu podpukovnika, potom zaposlenik Odjela narodne obrane u Trešnjevci do 1990. jedan je od riedkih preživjelih iz pobjedničke partizanske 'klaonice' u Bugojnu i Travniku.

U svojem životopisu zapisao je kako je rođen 1922. godine u Mrkonjić Gradu te da se komunistima, odnosno antifašističkoj omladini priključio još 1936. godine, a da je u partizanima od 1941. Dodao je da je s religijom (vjerom) davno razkrstio, ali da je izvršavao sve zadatke Partije.

Jedan dio tog životopisa bio je razlog da smo ga posjetili u zagrebačkom naselju Voltino. Naime, svojeručno je doslovno zapisao: „Kažnjen sam partijskom opomenom 10. 9. 1944. radi likvidacije (ubistva) dvojice fratara u Bugojnu 1944. prilikom oslobođenja grada. Kažnjeni smo ja i moj komandir čete Lončar Jovo

radi toga što nismo dovoljno organizirali kako treba fratre likvidirati. Kazna je na mene pravilno djelovala i uvidio sam, da sam kao partijski rukovodilac slabo organizirao likvidaciju ovih narodnih neprijatelja koji su još tada uživali izvjesnu simpatiju religiozno zaostalog sloja naroda....."

Danas 85-godišnji živahan i racionalan, bivši partizanski oficir Marko Protić brani se za zločine za koje se još davne 1949. godine i sam pismeno obtužio, pa i po zapovjednoj odgovornosti.

„Ne žalim, moja je jedinica tada 1944. godine pravilno postupila.

Stojim iza svega što sam napisao tada. Bio sam potporučnik te čete od koje danas nema više preživjelih – govori nam Protić. –

Zašto ponovno danas po tome čačkate? Naša predsjednica SUBNOR-a požalila se ovih dana i predsjedniku Mesiću da nas saslušavate. Ja sam u antifašističkoj našoj organizaciji od oslobođenja do 1990. Pod oslobođenje mislim na 1945. godinu.

Osim toga nisam ih ja likvidirao, uradili su to moji borci prethodnica koji su naletjeli na te popove. Mislim da su fratri bježali. Mi smo se borili za oslobođenje pa morab je biti i nekih žrtava" – nepovezano se sjeća Protić, odbijajući nam u razgovoru pojedinosti.

„Kažnjen sam zbog toga kao starješina partijskom opomenom jer nisam upozorio svoje borce kako se vladati i jer nisam bio oprezan u ratnim operacijama. Čuo sam tada da su ti fratri surađivali s Gestapom."

Ne smijete pisati o tome, žaliti ću se predsjedniku Mesiću!

**Branko
Stojković,**
Bjelovar

JOSIP MANOLIĆ, rođen je u KALINOVCU kod Đurđevca 1920. godine, šegrtovala je u Bjelovaru 1938. godine.

Politikom se počeo baviti 1937. godine. Već kao komunistički nastrojen ulazi u sindikat. Rastura komunističke letke 1941. godine i radi na pripremi pobune protiv tadašnje vlasti. Djeluje na području Nove Gradiške, Slavonske Požege, tj. Slavonije, Peratovice (Grubišnog Polja) i cijele okolice Bjelovara. Imenovan je 1941-1942. godine za organizacijskog sekretara PK SAKOJA-a. Po ustroju OZN-e 1944. godine upućen je kao glavni zapovjednik u akciju oslobođenja Bjelovara i okolice. Njegovi ljudi ruše most na rijeci Dravi između Virovitice i Barča (Mađarska), 1944 – 1945. godine zatvaraju krug bjelovarske okolice i tjeraju zbjegove prema Zagrebu i Sloveniji, odnosno austrijskoj granici.

NASTUPA REVANŠISTIČKI

JOSIP MANOLIĆ – JOŽA ulazi u Bjelovar sa svojim partizanima. Jaši na bijelom konju ogrnut crvenim plaštem. Njegovi poremećeni krvnici noću izvlače ljude iz njihovih kuća odvođe ih u šumu Lug i Razbuška (razbojnička), stradanja su na sve strane, od Čazme do Donjih Mosti. Ubija se bez milosti, kolje, muči... Manolić i njegovi ljudi strah i trepet su Bjelovarsko – bilogorskog kraja (regije). Poubijano je 625 ljudi, mnogi su završili u komunističkim tamnicama.

ZLOČIN I KAZNA - 1998.

HRVATSKO JEDINSTVO

Danas (1998.) preživjeli zatvorenici (HDPZ), njih 546 potpisali su optužnicu (kaznene prijave) protiv Josipa Manolića. Iz šume Lug 1992. godine iskopane su kosti 280 žrtava, mučenih, vezanih telefonskom žicom...Te iste godine sve to je otpeljeno u Zagreb i netragom nestalo. Ne postoje medicinski zapisnici iskopavanja, iako su uredno vođeni od strane primariusa dr. Rudolfa Miculinica. Josip Manolić tada (1991. – 1993.) obnaša niz funkcija od predsjednika Vlade do ravnatelja ureda SZUP-a. Tih godina postavlja svog čovjeka Milu Ćuka, za načelnika bjelovarskog SZUP-a. Iako je imenovan odbor (HDZ-a) za iskopavanje masovnih grobnica (II. Svjetskog rata) grobnica u šumama Lug, Razbuška, itd., do danas se samo odugovlači s rasvjetljavanjem tih tajni.

RATNI ZLOČINI KOMUNISTA I ANTIFAŠISTA

U vođenju rata i oslobađanju bjelovarskog kraja od ustaške i domobranske vojske, po naređenju Josipa Manolića skidaju se ljude s vlaka i odvođe, od kojih se nekima gubi svaki trag. Po svjedočanstvu starijih, Manolić samo viče „vodi!“ te njegovi partizani po „de facto“ kratkim postupcima - odmah likvidiraju one izdvojene. Dok je 1992. godine vršena (eshumacija) iskopavanje žrtava u Lugu; djelatnici SZUP-a (Službe za zaštitu ustavnog poretka) snimali su s video kamerom - no, ne zna se, gdje je danas taj film?

TRAGOM REVOLUCIONARNOG

PUTA JOSIPA MANOLIĆA

1946. do 1947. godine Manolić odlazi u Zagreb za načelnika odjela za izvršenje kaznenih sankcija. Kao glavni provodi utamničenje Nad-biskupa Alojza Stepinca. I na toj dužnosti ostaje do 1960. godine kada postaje šef SUP-a (Sekretarijata unutarnjih poslova) u SFRJ. 1965. godine izabran je u Sabor SR Hrvatske i obnaša funkcije predsjednika organizaciono-političkog odbora i predsjednika zakonodavno-pravne komisije. Član je Ustavne komisije... 1969. godine izabran je po drugi put u Sabor SR Hrvatske. 1989. godine rukovodi CK SKH i na 20. kongresu donosi odluke o raspisivanju prvih parlamentarnih izbora. Odmah potom 17. lipnja 1989. godine osnivač je HDZ-a na zagrebačkom Jarunu u prostorijama NK Borac Zagreb.

MANOLIĆ PREOKREĆE KAPUT

1993. – 1994. Manolić je predsjednik Županijskog doma Sabora i vrši niz drugih funkcija. Drugi je čovjek u novonastaloj Republici Hrvatskoj, odmah je do Franje Tuđmana. 1994. – 1995. godine sa svojom frakcijom (Stjepan Mesić, Slavko Degoricija, Perica Jurić i dr.) želi preoteti vlast Tuđmanovima. Izlika im je da ta klika nelegalno vodi rat u BiH-a. Ne uspijeva im izvršiti državni udar tj. preokret i moraju otići s političke scene HDZ-a. Godine 1995. osnivaju svoju stranku HND. U našoj Bjelovarsko-bilogorskoj županiji nemaju ogranak.

MANOLIĆEV PRIJEKI SUD

Mnogo je godina prošlo a Manolić još uvijek slobodno šeta ulicama Zagreba i živi u Nazorovoj ulici, u susjedstvu Franje Tuđmana. U svojoj knjizi „1989 – 1995. MANOLIĆ« nakladnika MISL, kaže: „Otvaranje rupe Jazavke, jedne jame za drugom, povlači za sobom prošlost.“ U svojoj knjizi Hrvatsku naziva totalitarnom prćijom jednog čovjeka, „Tuđman je dvojake naravi...“ U tjedniku „Nacional“ od 4. studenog 1998. godine na stranici 22 u intervjuu

Donji Mosti

Ivi Pukaniću tobože brani Tuđmana isprdavajući ga, pa kaže: „... druge snage ruše njegov autoritet i njegovu politiku...“ Fotografira se uz sliku Franje Tuđmana, kao da su Hrvati takvi, te se ne znaju riješiti ikonografije. Prije Tito, a sada Tuđman.

TITIN ZLODUH VLADA HRVATSKOM

Franjo Tuđman je bio komunistički general. Koji je za vrijeme rušenja NDH u Čazmi zatvarao Hrvate, i domobrane, i punio Čazmanske šume. Procjenjuje se da je tamo oko tisuću Hrvata pogubljeno. Primarius dr. Rudolf Miculinić osobno je ispričao da su mu u kuću upali ljudi Mile Čuka i oduzeli sve zapisnike i stvari, koje je vodio u eshumacijama

onih koje su partizani poubijali bez suđenja. Josip

Manolić koji je harao po slavonskom i bjelovarskom kraju u cijeloj svojoj politici daje krive procjene i često mijenja mišljenje. 1948. godine sudjeluje u zavjeri protiv Andrije Hebranga. 27. ožujka 1993. tajno se sastaje s Radovanom Karadžićem, Nikolom Koljevićem i drugim našim neprijateljima (izvor: knjiga „Vlada nacionalnog jedinstva“ autora Franje Gregorića.

1993. na Trgu E. Kvaternika u Bjelovaru javno se potpisuje peticija za suđenje J. Manoliću i drugim počiniteljima ratnih zločina. (D. Bobek).

ZLOČIN I KAZNA - DESETAK GODINA KASNIJE

Branko Stojković, Bjelovar

Manolićev crveni partizanski odred OZN-e ljude je skidao s vlakova na stanicama u Bjelovaru, a prije nego što su ih odveli oni su im pomno pregledali osobne iskaznice, tj. dokumente. Tražili su da im (ih) odmah pokažu, zatim su oni sumnjivi bili izdvojeni od drugih ljudi. Oni što su se odlučili za bijeg, u njih su pucali i vikali – držite zlikovce. Čak su neki u željezničkim vagonima za prijevoz stoke bili prugom prebacivani do prve male željezničke stanice kraj šume Lug, gdje ima nekih desetak kuća u blizini.

Bijaše to tmurni dan. Na tračnicama je stajalo nekoliko vagona, iz kojih su zatvorenike izgonili van. Ranjene su nosili, jer nisu mogli hodati. Moja mi je majka pričala 1975.-tih godina, kako su u šumi Lug mučki poubijani ljudi. I to sve

oni koje su tih dana u lipnju 1945. doveli. U nekoliko dana poubijali su 184 zarobljenika: neki su bili ustaše, neki su bili domobrani, a neki su bili iz domaćeg življa, koji su okupatorima i fašistima pomagali na razne načine. Za vrijeme strijeljanja i ubijanja na razne načine, leševi su ostali danima ležati na livadi pokraj šumarka. Iako je to udaljeno nekih stotinjak metara dalje od ceste (kaldrme) koja ide za prigradsko naselje Novoseljani, nitko se na leševe nije obazirao.

Neko vrijeme leševi su tu stajali i počeli su smrdjeti, odnosno počeli su se raspadati. Blijedo nebesko rumenilo visjelo je iznad šume Lug. Izdaleka vidjeli su se mrtvi ljudi kako leže kao neki nabacani gunjevi. To je mogao napraviti samo bez suđenja: lažljivac i varalica, fanatik i ubojica i luđak, ..., šef OZN-e Josip Manolić Joža. I to mu je bila izlika – da oni su bili neprijatelji.

Mnogi su u logorima završili samo zbog toga što su služili regularnu hrvatsku vojsku, koja se je zvala „ustaše i domobrani“. To naravno nije sve. Tko je od domaćih ljudi pomagao vojski NDH-a, dao im, na primjer, kruha ili vode, bio je strijeljan. Partizani za nikoga nisu imali milosti. Uvijek poslije strijeljanja je nastala tišina. Partizanski osjećaj i ideologija su pobijedili. Josip Manolić Joža je po Bjelovaru jahao na bijelom konju, kao major OZN-e. Samo je vikao: „vodi!“

Svojim žrtvama najčešće su vezali ruke golom metalnom žicom. Poslije streljačkih plotuna i vrane i sve ptice su odletjele sa stabala u šumi. Na pucnjavu su odgovarali samo krikovi, koji su izgleda bili glasniji od hitaca. Neki partizani su svojim žrtvama s maljevima razbijali glave i noževima rezali vratove. Bilo je previše mrtvih, pa su stoga ubijanja nastavljena i na drugim lokacijama: Kupinovac,

Zvijerci (šuma Razbuška), Predavac, Zrinski Topolovac, itd. Uglavnom u našoj bjelovarskoj regiji bilo je puno takvih mjesta.

Ali šuma Lug je ostala kao nešto posebno i specifično.

Nešto slično bilo je u Šandrovcu, koje je udaljeno od Bjelovara 20-tak kilometara. Partizani su izvlačili iz kuća određene ljude i vikali pomahnitalo „kolji!“ Kao i u šumi Lug dolazili su štakori i druge životinje te su se hranile ljudskim ostatcima. U nabujalom smradu, koji je do na daleko dopirao, kao zaraza. Donesena je naredba iz partizanskog vrha da se mrtvaci moraju pokapati u trapove kao krumpir. Izgledalo je da su obližnje kuće dalje od šume, a bile su bliže (nego) što se moglo misliti.

Detalj spomenika u Donjim Mostima

Na obližnjim grobljima partizani su trgali drvene križeve i bacali ih u vatru, izgledalo je kao da se na njima griju. Bilo je toliko toga o čemu se onda nije smjelo razmišljati i govoriti. Smrt i avet je carevala. Iz trapova su ispadale ruke, glave, noge i drugi dijelovi tijela od leševa. Onda su partizani na čelu sa Manolićem naredili da se u šumi iskopaju velike rake, koje su bile nalik malim bazenima, negdje

su one bile promjera 8 metara sa 3 metra, u koje su nabacali leševe. I prije nego što su ih zatrpali polili su ih živim vaponom..

Bilo je to u lipnju 1945. godine, kada su kraj vojnika, poubijani i starci i žene i djeca. Jer neprijatelje je trebalo zatrti do kraja, pa i posljednje njegovo sjeme.

Godine 1991. otkopani su ostaci tijela, te su prebačeni i pokopani u novoizgrađenu grobnicu. Napominjem da je i danas je Josip Manolić Joža živ, ali da ne odgovara za ubojstva bez suđenja vojnika i civila. Ne odgovara za počinjeni ratni zločin, iako još postoje živi svjedoci, koji bi mogli potvrditi što je Manolić radio. Moja mama je meni rekla, da bi joj jedina želja bila, da Manolić bude osuđen za svoje zločine nad Hrvatima.

Tako mi je pričala moja majka Drina Stojković – Pezer, prije nego što je umrla 2002. u 82. godini života. Rekla mi je: „Sine zapamti da je Manolić jveliki krvnik. Svojim očima sam gledala kako njegova vojska ubija ljude, koje su poslije nabacali kao drva ... na hrpu.“

Priča o Josipu Manoliću Joži ne smije ostati neispričana, odnosno zaboravljena. Ovo činim na spomen svojoj majci. I svim žrtvama koje je Manolićeva vojska poubijala.

SRAMOTNO JE SLIKANJE POLITIČARA NAD KOSTIMA MRTVIH

Branko Stojković, Bjelovar

Javnost je najbolji sud – a javnost šuti.

U šumi Lug održana je komemoracija na kojoj su svečano sahranjeno 293 žrtve komunističkih zločina iz 1945. godine.

Ukop zemnih ostataka u zajedničku grobnicu i otkrivanje spomen obilježja obavljeno je 28. lipnja 2006., u srijedu, u 16 sati. Misnu svečanost predvodio je mons. Josip Mrzljak, pomoćni biskup zagrebačke nadbiskupije.

Prisjetimo se, kosti iz šume Lug su prije nešto više od desetak godina izvađene i otpeljane (navodno) u Zagreb. Sada su ti posmrtni ostaci vraćeni u 91-om metalnom sanduku dimenzija 60 x 30 cm. Pokrovi-

telj je Vlada RH. Voditelj skupa je bio zagrebački glumac Boris Buzančić.

Dok je danas većina umirovljenika i drugih građana na rubu gladi i bijede, jer mnogi se prehranjuju uz pomoć rodbine i od humanitarne pomoći, te iz socijalnih i karitasovih gradskih kuhinja. Nemoćni ljudi skupljaju otpatke hrane po tržnicama i kantama za smeće.

Nakon svih tih godina zablude, **bivši komunisti, partizani, udbaši, došli su se tobože pokloniti, protiv onoga, prije čega su se prije borili.** Ideologija im je propala. Je li to normalno? Takvima tu nije bilo mjesto, **a oni su bili glavni polagatelji vijenaca** i palili su svijeće.

Bjelovarska gradonačelnica Đurđa Adlešić, prilikom obraćanja na skupu, u svom govoru izrekla je najveću laž na tom mjestu: „Ja ovdje dolazim godinama.“ „Na ovakva mjesta dolazimo mi sitne ribe.“ „I ja sam bila u povjerenstvu za istraživanje 1995. godine.“

Nikada Adlešićka nije tu u Lugu bila viđena, niti je tko znao da je bila u povjerenstvu. Ona je sad dovela i svog tatu na komemoraciju. A sve zasluge za ove počasti pridaje sebi, kao tobože, sada je ona to rasvijetlila, što se je prije događalo. U šumi Lug većinom bili su viđeni komunisti – valjda imaju osjećaj krivnje za to što se je dogodilo?

Josip Manolić „Joža“ je ratni zločinac koji je bio šef OZN-e, a sad još slobodno šeće po Zagrebu. Pitanje

je zašto su se kosti žrtava vozile na identifikaciju - kad danas ni jedna žrtva nema na sanduku ime i prezime. A pola posmrtnih ostataka nedostaje. Tko zna što se sad nalazi i u ovim sanducima.

Zanimljivo je kako su u šumi Lug nazočili i bivši komitetlije: **Stjepan Grula, Zlatko Barila, Ante Rade, komunisti: Stjepan Čleković, Zelinić, Srbić**, itd. Politčari su čitali svoje govore i tako se redali. Trebali su pozvati Josipa Manolića „Jožu“. On sve zna napamet.

Komunisti su krivi za mučka ubojstva, a sad bi se išli i miriti – kako je

U Bjelovaru i Donjim Mostima

to rekao i naznačio dr. Franjo Tuđman. Sad i drugačije pričaju. Župan Damir Bajs (HSS) i Josip Friščić (HSS) polažu vijence i slikaju se skupa s Adlešićkom, izgleda oni nemaju drugog posla.

Npr. u Donjim Mostima kraj Bjelovara na 61. godišnjicu 10. travnja 2002., na spomen obilježju stradalnicima od krvničke partizanske ruke, polažu vijence D.

Bajs i Miroslav Čačija, koji je nedugo ušao u Hrvatski sabor, ne znamo kojom zaslugom? U šumu Lug došlo je i saborsko izaslanstvo, a bio je tu i (bivši) ministar unutarnjih poslova (MUP-a) Ivica Kirin, načelnica Bjelovarske policije Marija Galić (koja je sjedila tri reda iza ministra); Goran Jandroković (HDZ), Karmela Caparin (HDZ) i Miroslav Rožić. Našao se je tu i Marko Veselica. A od sitnog puca bilo je oko 300-tinjak ljudi.

Slikanje nad kostima i medijsko pripočavanje je bilo tema dana. Nitko više u šumu Lug nije došao iako je javni prijevoz bio besplatan.

ZAR OPET BIRATI KOMUNISTE?

Poštovani građani i građanke!

Ne glasajte na izborima 17. svibnja 2009, za bivše komuniste i one koji su s njima surađivali. I tako ćemo se spasiti od svih njihovih laži i napasti, odnosno od krvi što su je prolili obećavajući nam bolji život i budućnost. Vrijeme je da ih se riješimo za uvijek. A ne da nam oni i dalje siju paranoju, da nas svađaju i zavode. Gospodarska situacija je teška; ljudi ne rade i ne proizvode dobra – a tako se ne može dalje živjeti. Ne smije nas zavarati to što su se oni preobukli u druge kapute, ti reformirani komunisti, koji su se skrasili u HDZ-u i SDP-u, i u drugim strankama s hrvatskim nazivima.

Okupimo se na ovim izborima i recimo im: NE, drugovi ne možete više ići dalje. Dosta je bilo! Opljačkali ste našu zemlju i ponizili ste narod. Što nam oni imaju više reći: Mesić, Sanader, Čačić, Milanović, Pusićka, Adlešićka i Kosorica, i drugi? Što nam oni imaju više obećavati i poručivati? Mi, ih nemamo što više slušati. Oni nam nameću neke svoje morbidne „nove priče“, a u biti, oni su podlaci i prevaranti. Pitam: Kako krivokletnici mogu biti dobri ljudi i poštteni političari? Politička kriza u Hrvatskoj prijeći potpunoj destabilizaciji zemlje, a

mi slušamo i dalje gluposti kako nas oni vode u EU i to pognute glave na koljenima.

Oprostiti im ne možemo, sve što su nam učinili (ne samo) onih prošlih 45 godina jugoslavenske vladavine, nego i ova dva zadnja desetljeća – od pljački i rasprodaje nacionalne imovine. Pa do otpuštanja radnika iz tvornica u pretvorbi i privatizaciji – do bogaćenja i bahatosti. Oni vam pokazuju svoje velebne obiteljske kuće s bazenima, još se i dalje kandidiraju na izborima i slikaju. Izgradila su se cijela naselja s luksuznim kućama – a i dalje vi to plaćate iz vlastitog džepa. Narode dignite se agresivno na ovim izborima, ne dozvolite im da vas ponižavaju. Jer oni su (vama) kao oligarhija i ozbiljna prijetnja. Da nestanete vi i vaša obitelj.

Njima se „fućka“ kako vi živite. I to je sve - zato što još 1991-tih nismo donijeli i usvojili Zakon o lustraciji, kojim bi zabranili daljnji rad „grješnicima“, da rade u institucijama države. U Hrvatskoj postoji oko 900 stratišta – gdje su stradali Hrvati od „komunističke ruke“. Čuli smo ovih dana kako je Stjepan Mesić, predsjednik RH, dao svoju izjavu za srpske medije i to dok je bio u Strasbourg: da će Hrvatska povući tužbu

za ratne štete i genocid. Da bi potom Mesić drugi dan doputovao u Hrvatsku i to sve glatko demantirao. Eto kakvog imamo predsjednika – koji Hrvatima nabija šokove, koji ih ismišlja, manipulira i zavodi. I koji se inati onima koje predstavlja. Ne možemo mi bez Mesićevih cirkusa i viceva.

Kako nadbiskupa Srakića nije sram što se došao pokloniti u Jasenovac, nakon toga što je Mesić ispljuvao i izvrijeđao Katoličku crkvu – da je ona bila bastion nasilja u službi fašizma. Hrvatima se stalno nabija na nos neka „kolektivna krivnja“, i to nam stalno čini Mesić i njegovi savjetnici, odnosno bivši UDB-aši.

Ako hoćemo svi skupa da Hrvatska stane na zdrave noge, onda znamo što nam je dalje činiti. A u protivnom ako tako ne ćemo – bit ćemo taoci i njihovi sluge i robovi.

Građani i građanke još jednom vam otvoreno govorim i pozivam vas – skupimo se 17. svibnja 2009., neka to bude Božji skup, koji mora pobijediti ovo veliko zlo. Učinimo to za bolji život i za naše potomke, tj. djecu. Da dostojanstveno i časno žive u svojoj domovini Hrvatskoj.

PORUKA MRTVOGA STJEPANA ĐUREKOVIĆA

prof. Malica Dugeč, hrvatska pjesnikinja

Premda je već izvjesno vrijeme boravio u Njemačkoj, za njegov dolazak doznali smo tek od zajedničkog prijatelja gosp. Jankeca R.

Život hrvatskih političkih emigranata, prepun neizvjesnosti, straha za goli opstanak, straha od izručenja ili ubojstva, ali usprkos svemu prepun i neizmjerne energije, lukavosti i nastojanja da se argumentima istine upozna svjetska javnost s devijacijama jugoslavenskog režima i pravom hrvatskog naroda na slobodnu, neovisnu državu - sve to, uz redoviti posao, nije ostavljalo slobodnog vremena za druženja, odlazak u kazalište, kino ili pak na miran vikend u krugu najbližih.

Nakon što nas je prijatelj gosp. Jankec obavijestio o dolasku gospodina S. Đurekovića u Njemačku, počele su i jugoslavenske novine izvještavati da je Stjepan Đureković pobjegao iz Jugoslavije, da je, navodno, kao direktor INE pronevjerio svu silu novca, da je kriminalac itd. No gospodin Jankec, koji nije prekidao ni svoju vezu s mladim Damirom, sinom gosp. Stjepana Đurekovića, jednoga dana nas je nazvao i rekao da bi se gosp. Đureković rado upoznao s nama.

I tako se, nedugo nakon što je već bio objavio svoje knjige "Ja, Josip Broz Tito", "Crveni manageri", "Sinovi orla", "Komunizam-velika prevara" te se već zdušno uključio u rad Hrvatskog narodnog vijeća, gosp. Đureković našao u našem skromnom stanu.

Počastio nas je svojim dolaskom, jer se među nama poznatim emigrantima bio pronio glas da gosp.

Đureković kontaktira samo s onima, koji su mu preporučeni kao osobe povjerenja. Znao je, naime, da se prijetnje jugorežima ne smiju olako uzimati te da je oprez jedina mogućnost izbjegavanja onoga najgorega.

Moj suprug Božo, inače vrlo nepovjerljiv i šutljiv, prihvatio je gospodina Đurekovića kao starog znanca i prijatelja te ubrzo nakon što je "led bio probijen", započeo s njim živahan razgovor. Bilo je samo po sebi razumljivo da je jedina tema razgovora bila: život i rad hrvatske političke emigracije.

Kako sam osobno bila zauzeta pripremanjem objeda, iz kuhinje sam mogla čuti samo dijelove razgovora kao npr. razgovor o tome, kako se zajednički angažirati u radu HNV-a, što činiti za promicanje istine o Hrvatskoj, kako se kandidirati za Sabor HNV-a, kome vjerovati, koga izbjegavati i sl.

Iako su zveckanje tanjurima i priborom za jelo zaglušivali tijekom razgovora, ipak mi je doprla do ušiju priča gosp. Đurekovića o tome, kako ga jugo-vlasti neosnovano optužuju za pronevjeru. "Vjerujte mi, Božo, - gotovo opravdavajući se pričao je gosp. Đureković - ja nisam ništa otuđio. Bio sam direktor INE i sve što sam uspio prištedjeti jesu 32 tisuće maraka."

Već je odavno bilo poznato da jugoslavenske vlasti **svakog iskrenog hrvatskog domoljuba nastoje optužiti za kriminal**, kako bi ga mogli progoniti diljem svijeta i na kraju, možda, i ubiti.

Nakon što sam servirala juhu, i sama sam sjela, te zauzela mjesto za stobom. I dok je moj Božo zamišljeno i nekako nevoljko jeo, nije opažao kako ja uporno promatram našega gosta. U jednom trenutku, premda dijalog između njih dvojice još nije bio završio, ne mogavši

se suzdržati, upitala sam: "Zar ste Vi, gospodine Đureković, pravi ljevak?"

Uočila sam, naime, kako lijevom rukom nespretno pridržava žlicu i još nespretnije zahvaća juhu iz tanjura. Očekivala sam kratko, jednostavno objašnjenje - no gosp. Đureković se digao, maknuo od stola, razgrnuo lijevu stranu svoga kaputića: i ispod lijevog pazuha, u kožnoj futroli, ukazao se mali revolver.

"Znate, gospođo, ja namjerno jednom lijevom rukom, kako bih, u slučaju nevolje, desnom što prije mogao dohvatiti revolver" - objasnio je i nervozno počeo hodati po sobi pričajući kako ga je njemačka policija već upozorila da ga prate jugo-agenti, kako se mora čuvati a i sama njemačka policija je spremna zaštititi ga.

U trenutku kulminacije uzbuđenja, zastao je kraj Bože i doslovno rekao: "Znate, Božo, ja znam da će nas ubiti. I Vas. I mene. Ali ja se ne bojim. Radim po 16 sati na dan, a radit ću još i više."

Bilo nam je dobro poznato da je samo u nekoliko mjeseci boravka u Njemačkoj objavio pet knjiga, želeći iznijeti njemu dobro poznatu istinu o tzv. "jugoslavenskoj vrhuški".

Nismo ga htjeli opterećivati vlastitim strahovima, jer smo oboje već bili djelomično prebrodili uzbuđenja iz 1978. god. kada bješe zatraženo Božino izručenje Jugoslaviji a i priča o "revolveru u loncu" postajala je sve bljeđom.

Nakon objeda, uz moje molećivo navaljivanje da ipak treba iznijeti u javnost svu istinu koju je doznao kroz svoja poznanstva s jugo-moćnicima - sve troje smo se oprostili kao stari, dobri prijatelji.

Godina je 1983. Svoj godišnji odmor odlučili smo provesti u Italiji: u Fanu, malom mjestancu kraj Riminija. Srpanj je. Već drugi tjedan boravimo na moru. Kupamo se, sunčamo i - snatrimo svoj san o Hrvatskoj koja je, kako se odavde čini, tu, preko puta, na dohvat ruke, a ipak daleko, daleko....

Ponijeli smo mnogo knjiga te svako poslijepodne, u vrijeme kada sunce najjače žeže, u svojoj ugodnoj hotelskoj sobici - čitamo. Svaki dan kupujemo i nje-

mačke novine, jer želimo biti o svemu informirani. Božo, kao i obično, kupi "Bild-Zeitung" i prvi pročita. Tako je bilo i toga poslijepodneva. Ležala sam kraj njega i čitala. Iznenađam me Božo uhvati za ruku i reče: "Ženo, prekrži se." Mислеći da se šali, izmaknem se i upitam: "Zašto da se po Tvojoj naredbi prekržim?"

Vinko Sindičić

Tihim, očajničkim glasom tada izusti: "Prekrži se i pomoli za dušu Stjepana Đurekovića. Ubili su ga. Gadovi."

Ostadoh kao skamenjena. Crna, sitna slova novinskog članka javljala su o mučkom ubojstvu hrvatskog političkog emigranta Stjepana Đurekovića.

Za dolazak na sprovod nije bilo dovoljno vremena. Ipak smo već slijedeći dan prekinuli svoj odmor i vratili se u Njemačku.

Ubojstva naših suboraca, hrvatskih političkih emigranata, premda su postajala skoro svakodnevnicom, ostavljala su duboke tragove u duši, psihi. Nismo o tome pričali. Šutnjom smo iskazivali svoj očaj, bespomoćnost i šutnjom se zavjetovali da ćemo ustajati - sve do slobode.

Nekoliko dana nakon našeg povratka u Stuttgart, poštar nam je uručio knjigu Stjepana Đurekovića "Slom ideala" s njegovom vlastoručno, dana 21. srpnja 1983. godine, napisanom posvetom. A tko je mogao slutiti da će samo 7 dana kasnije, tj. 28. srpnja 1983. pasti od ruke krvnika, zauvijek zaklopiti oči ovaj u Hrvatsku besmrtno zaljubljeni Hrvat iz Petrovaradina?! Tako je i poslije smrti autora, njegova poruka slobode došla u prave ruke.

УДРИ БАНДУ (1)

Милован Бркић (forum.krstarica.com)

У понедељак су "Вечерње новости", односно компанија "Новости", промениле власника. Ову вест примио сам као лични губитак. Осећао сам се постиђено, беспомоћно. Као да је Србија изгубила део територије.

Отимање ове највеће куће на Балкану одвија се пред очима премијера Коштунице, који је жмиркао. И болело га... Организована криминална група Црногораца, у којој је, чини се, и његова супруга

Зорица, попут роја скакаваца све пељеше, отимају узимају...Седамдесетогодишњи Манојло Вукотић, са Црногорцем из Бара Александром Никитовићем, премијеровим шефом кабинета, успео је да спречи регуларну продају најтиражнијег дневног листа и ове компаније. Никитовић је лично натерао да суд спречи да ова компанија оде у руке неком лудом Србину.

Иако су му истекли сви мандати, Манојло Вукотић је, потпомогнут Александром Никитовићем, успео да новинску кућу, која осима "Вечерњих новости" има још

десетак издања, прода Црногорцима! Већински власник постао је Милан Беко, син Јанка Бека из Херцег Новог. Господин Беко је ојудио Србију док је био министар. За њега сада ради Љиљана Недељковић, некадашњи шеф кабинета Војислава Коштунице. Осима Милана Бека, акције је купио и Манојло Вукотић. Он је, пљачкајући "Новости", узео на провизијама десетину милиона долара. Има седамдесет година, син му живи у Италији, УДАО се за ЈЕДНОГ Италијана, и скоро да презире оца. Манојло му је у Риму оставио четворособан стан, који је отео од "Новости".

Коме ће Манојло оставити новац? Милан Беко је узео држављанство Савезне Републике Немачке, Манојло тврди да је Латин и да ће отићи у Црну Гору. Сву продајну мрежу "Борбе" пренео је у своје власништво. Некажњено. Ваљда се подразумева да Црногорци који дођу у Србију могу да узму колико им драго.

Министар унутрашњих послова Дрган Јочић, доскорашњи држављанин Црне Горе.

Група Црногораца која је окупира Србију, да може - распродала би грађане Србије као теглећу марву. Поживинчене страсти Александра Никитовића, који управља Владом Србије, јер се премијер Коштуница не меша у свој посао и министра полиције Јочића, не могу се задовољити милионима евра и долара у кешу. Они воле да све отму, затру, згазе.

Хиљаде радника који су радили

у овој компанији с неверицом посматрају како се група Црногораца слади отимањем свега по Србији. Премијер Србије жмирка, потпуно незаинтересовано. Али када би неко од ових бандита, попут тајкуна у Бугарској, био изрешетан, ови бандити би, зечијег срца, покупили прње

УДРИ БАНДУ (2)

Svetolik Tripković, forum.krstarica.com

Pa ima tu dosta istine u tekstu Manjo Vukotic omiljeni opozicioni novinar Jovice Stanisica je deo te **udbaske plemenske strukture** u kojoj su naistaknutiji predstavnici gore pomenuti Nikitovic, ministar Jovic, shef udbe Bulatovic, bivsi udbasi akademici Matija Terzic, **tata Tadic**, vladika Amfilohije i celokupna banda okupljeno oko tzv. pokreta za ocuvanje SCG iz Beograda iako su na nasu sreću popusili na referendumu 21. 5. i dalje su ostali da drže ključne pozicije u Srpskom društvu i državi. Inace cim je Manjo tako srecan posle privatizacije jer su ga kupili "pravi srpski biznismeni i domacini" sve same postenjacinе mora da je i on sa tom privatizacijom obezbedio casnu familiju za nekoliko generacija .

Josip Perković

УДРИ БАНДУ (3)

Nepoznati (1), forum.krstarica.com

Без текста сам. Трагично! Тај Мања Вукотић је позната стара битанга комунистичка, олош један... али нисам знао за Бека да је Црногорац - иако веома подржавам ДСС - за ово је очигледно крив Коштуњави и његова Црногорка... ужас!

Ма те комуњарске Црногорце треба растерати из Београда **ГОВЊИВИМ МОТКАМА!**

УДРИ БАНДУ (4)

Nepoznati (2), forum.krstarica.com

SLUČAJ ĐUREKOVIĆ

Dvadeset i drugog aprila 1982. godine, Stjepan Đureković, direktor preduzeća INA-Marketing pobjegao je u Nemačku. Tamo je, nekoliko meseci pre njega iz Zagreba pobjegao i njegov sin Damir Đureković, da bi izbegao služenje vojnog roka u JNA. Hrvatska Služba državne bezbednosti znala je za to, ali je ćutala, jer je želela da ima direktora INA-Marketing u šaci. Đureković je pobjegao, prvo u izbeglički logor Kerkirhen, u Austriji, pod lažnim imenom Josip Miranović, a zatim se prebacio u Minhen, pravo u krilo ustaske emigracije. Priklonio se Ivanu Jeliću, lideru Hrvatskog narodnog

odbora (HNO).

Kao zalog svoje lojalnosti političkoj emigraciji Stjepan Đureković je u hotelu „Četiri godišnja doba“ uručio dr Branku Jeliću tajni rukopis knjige „**Komunizam velika prevara**“, koju je napisao još u Zagrebu. Ta knjiga je prihvaćena u emigraciji kao nova epohalna vrsta dokaza protiv komunističkog režima u SFRJ, pa je dr Jelić obezbedio ubrzano štampanje i ostala četiri Đurekovićeva rukopisa: „**Ja, Josip Broz Tito**“, „**Sinovi orla**“, „**Crveni menadzeri**“ i „**Slom ideala**“. Sve ove knjige, međutim, napisala je Služba državne bezbednosti SSUP-a, odnosno Krunoslav Prates, blizak saradnik i Stjepana Đurekovića i jugoslovenske tajne policije. Akciju je vodio inspektor Boža Spasić preko ovog urednika, tj. svoje veze u listu

„Hrvatska država“ koji je, takođe finansirala SDB Jugoslavije.

„U samom Zagrebu, pojavljivanje Đurekovića zajedno sa ustašama iz Nemačke prihvaćeno je sa zaprepašćenjem. INA-Marketing je o nestanku svog direktora raspravljala tek posle CK SKH. Zvanično CK SKH Đurekovićevu emigraciju tumačio je kao bekstvo od krivičnog progona zbog privrednog kriminala. U Odboru za unutrašnju politiku Skupštine SFRJ, zvanično je od SR Nemačke zatražena ekstradicija odbeglog direktora INA-Marketinga. Time je ovaj skandal poprimio jugoslovenske, a i međunarodne razmere“ pisala je tada **Jasna Babić** u zagrebackom nedeljniku „Danas“. Vrlo brzo, međutim, i u Zagrebu kada su progovorili Đurekovićevi prijatelji, pokazalo se da je direktor INA-Marketing bio prikriveni ustaški agent BND.

Tokom školske 1941-42. godine, kako je posvedočio Nestor Gajinović, Stjepan Đureković je kao đak Učiteljske škole u Sremskim Karlovcima bio član „Ustaške mladeži“. Njegovo bekstvo je, zato i Hrvatskoj otvorilo pitanje kadrovske politike koja je dozvoljavala da **bivše ustaše postaju direktori važnih državnih firmi**.

Bekstvo Stjepana Đurekovića, međutim, uznemirilo je i politički vrh Jugoslavije. O tome je inspektor Branko Traživuk iz MUP-a Hrvatske posvedočio 1992. za list „Duga“:

„Đureković je imao nesreću da u inostranstvu odmah naleti na našeg saradnika Krunoslava Pratesa, glavnog urednika lista „Hrvatska država“ i sekretara Ivana Jelića, brata dr Branka Jelića. Znači naš saradnik Prates mu je organizovao stampanje tih knjiga, **tako da smo ih mi odmah imali**. Donosila ih je u Zagreb Pratesova z istva SFRJ dobijali da čitaju takve ludosti... Tada sam još bio operativac u liniji emigracije. **Josip Perković mi je bio načelnik**. Sledili su Srećko Sena, makedonska ciganka iz Skoplja, tako da su i gospoda iz

Predsednimurina, tadašnji šef hrvatske službe i Stanko Čolak načelnik Uprave za emigraciju SDB SSUP-a koji je došao iz Beograda... Pošto nismo kontaktirali sa Pratesom, **Perković mi je rekao da se planira ubistvo Đurekovića** i damu je Krunoslav Prates dao kopiju ključa od svoje štamparije u koju Đureković često zalazi zbog štampanja knjiga.“ Kako je SDB Jugoslavije tajno finansirao list „Hrvatska država“, a i rad štamparije Krunoslava Pratesa, ispada da je SSUP plaćao i štampanje knjiga Stjepana Đurekovića.

Uz pomoć tih dela, direktor INA-Marketing se popeo dosta visoko na emigrantskoj lestvici. Pred izbore u Hrvatskom narodnom vijeću (HNV) očekivalo se da će Đureković biti jedan od kandidata za predsednika odbora u SR Nemačkoj. Smrt ga je, međutim, preduhitrila: „U petak, 29. jula 1983. godine, 57-godisnji Stjepan Đureković, urednik izdavačke kuće „Das Kroatise Bus“, pronađen je ubijen u podrumu štamparije u Volfrathausenu. Zločin je otkriven u 13,35 sati. Prema prvim podacima istrage, leš je ležao u podrumu više sati.

Đureković je usmrćen sa šest hitaca iz dva različita oružja i verovatno jednim udarcem sekire po temenu. Prema izjavama iz minhenškog tužilaštva, odbeglog jugoslovenskog direktora izrešetali su meci kalibra 22 i 7,65 milimetara. Voditelj HRB Mladen Švarc je tim povodom izjavio da „zločin pokazuje jasan rukopis jugoslovenske tajne službe“ javila je tada nemačka agencija Dojce Press. Nemačka tajna služba BND je imala saznanja da SDB Jugoslavije priprema obračun sa Đurekovićem. Dala mu je zaštitu. Često mu je menjala mesto stanovanja i proveravala sve njegove kontakte sa ljudima. To ga, međutim, nije spaslo smrti. Branko Traživuk tvrdi da je atentat izvršila crnogorska služba u saradnji sa „beogradskim podzemljem“ i to na vrlo loš način.

Hrvatski načelnik **Josip Perković bio je besan zbog toga**. SDB Hrvatske je zato uputio i zvanični protest, memorandum direkciji Službe državne bezbednosti u SSUP-u Jugoslavije, što za takve poslove angažuje kriminalce iz Beograda. Traživuk je u tom kontekstu pomeno imena Ratka Đokica, Dragana Maleševića Tapija, i Đorđa Božovića Giške, a neki pominju i ime B. M. Ima svedoka tog vremena koji tvrde da je u tom poslu učestvovao i Ranko Rubežić. O tome **zagrebacki inspektor Branko Traživuk** u svojoj ispovesti novinarima kaze:

„Ubistvo Stjepana Đurekovića, bivšeg direktora INA-Marketing **organizovao je lično Stane Dolanc**, nekadašnji major KOS-a, ministar jugoslovenske policije i predsednik Saveta za zaštitu ustavnog poretka. Dolanc je početkom osamdesetih bio gospodar života i smrti u Jugoslaviji. Razlozi za ubistvo Đurekovića su trojaki. **Prvo**, SDB SSUP-a i Dolanc otkrili su da je Đureković postao saradnik nemačke obaveštajne službe BND. **Drugo**, kako je INA dugo godina bila **ispostava Udbe** u svetu, posle prebega Đurekovića u Nemačku postojala je opasnost da Nemcima otkrije čitavu mrežu naše tajne policije u svetu, a posebno pozicije Udbe među ustaškim i četničkim emigrantima. Kao **treće**, Đureković je ukrao i predao BND kartu vojnih skladista nafte i benzina u SFRJ, Rumuniji i Grčkoj, kao i šemu sa pozicijama rezervnih skladista vojnog goriva. Đureković je ukrao od INE 200 miliona dolara i preneo u inostranstvo.“

Inspektor Boža Spasić iz federalne tajne službe tvrdi da je odluku o likvidaciji Stjepana Đurekovića **donela Milka Planinc**, u svojstvu predsednika Saveta sa zaštitu ustavnog poretka. Glavni razlog za preuzimanje „najstrožih mera“ SDB SSUP-a, bila je Đurekovićeva namera da se vrati u Jugoslaviju i da na suđenju, **svedoči o kriminalnim radnjama vrha Komunis-**

tičke partije Jugoslavije. Pavle Gazi, sekretar RSUP Hrvatske, sreo se s Stjepanom Đurekovićem u Bukureštu, što je saznao Josip Vrhovec, pa je smenio Gazija. Jedno vreme Stjepan Đureković je boravio i u Bugarskoj. SDB Jugoslavije je planirala da ga kidnapuje iz Sofije, ali je Stane Dolanc bio protiv toga. Njemu i Vladimiru Bakariću, direktor INA-Marketinga nije bio potreban živ.

U političkom vrhu SFRJ odlučeno je da se prema Đurekoviću primeni mera predviđena za izdajnike otadžbine, seća se Boža Spasić O saradnji Đorđa Božovića Giške sa SDB govorila je i njegova majka Milena Božović:

„Pisali su posle njegove smrti da je radio za Državnu bezbednost. Da je radio, znam da jeste, ali je radio u ono vreme kad je postojala neka država, hteo je da pomogne, a pravo da kazem, povukao je i mnoge druge da rade za državu. Neću da pomenem nikoga. Da li je on dobio neki veliki novac od toga, videla nisam, ali sumnjam i da je dobio. Niti me je to interesovalo. Tačno je da je kod mene došao i dva puta onaj inspektor iz DB, be-de kako ja kažem, i dao koverat. Kad je Đorđe to radio, ja sam shvatala državu kao nešto ljudski, pravedno, mada mi je moja baba jos 46. godine i pričala da ćemo tek videti kakve će nas sve muke zadesiti.

Sto se Đorđe prihvatio toga, ne znam. Valjda je hteo da pomogne državi. Da je do para bilo, on to nikada ne bi uradio. Ma bio je dobra duša, to su svi znali i prvi put je dopao u miliciju zato što je drugim ljudima pomagao...”

Giška je počeo saradnju sa policijom u crnogorskoj Službi. Pojavio se u Parizu neki emigrant, Spasić, koji je mnogo pričao u Francuskoj. Od Ratka Micunovića i SDB SSUP-a Giška je 1982. godine dobio povratnu avio-kartu, 400 dolara i 300 franaka. Pretukao je Spasića nasred ulice, pa je ovaj u bolnici proveo šest meseci. Prema dogovoru

sa Službom državne bezbednosti, Giška se sakrio u najbližu zgradu, pričekao nekoliko sati, a onda, kako je bio u trenerci, glumeći dzogera otrčao do jednog prijatelja u Parizu. U znak kajanja, Giška je devedesetih godina izjavio:

„Mi smo bili tako idealistički trovani, misleći kako radimo dobro za otadžbinu, a otadžbina se tada računala od Đevđelije do Triglava. Ne treba nikom zameriti što je tada nesto uradio zaslepljen ljubavlju prema otadžbini. Drugačije smo mi to onda gledali, i molim emigraciju i sve ljude koji su nam bili na meti, da nikad ne zamere volu koji je gazio kupus, već onima koji su imali vola i slali ga gde su hteli. Jer, vo je uvek vo... Izvinjenje se odnosi na srpsku emigraciju, drugim emigracijama nismo dužni nikakva izvinjenja, jer je među nama večni rat.”

Društvo

Osim Giške koji je mrtav i Staneta Dolanca, u akciji „Dunav”, kako je Sluzba krstila Đurekovićevu likvidaciju, uključen je i jedan Nemač, tajni agent „Alfa”, koji je kasnije likvidiran, a telo mu je zabetonirano. SDB Jugoslavije je detaljno pripremala atentat na Đurekovića u gradiću Volfarthauzen, 26 kilometara od Minhena. Giška je predložio sastav ekipe, iako se posle ispostavilo da neki ljudi i nisu bili najbolji, pa je čak, kasnije u Beogradu, došlo i do svađe. Ipak, ta akcija je jedna od najboljih u istoriji Službe državne bezbednosti. To potvrđuje i podatak da, kada su Božovića uhapsili 1985. u Minhenu, Nemci Giški ništa nisu mogli da dokažu. Đureković je kasnio, pojavio se i kolima ušao u garažu, zatvorio vrata. Tamo su ga očekivali likvidatori

SDB. Kada ih je ugledao, Đureković je stao da zapomaže, nudio je i ogromnu svotu novca. Ispalili su u njega, prema nalazima Nemačke obaveštajne službe, šest metaka iz različitih oružja. Na kraju, dobio je i udarac sekirom po glavi. Dva čoveka su odmah izašla i odvezla se. Treći ih je čekao napolju u kolima. Na scenu je stupio stručnjak SDB sa posebnom namenom da ukloni i najmanji trag. Ekspert za čišćenje je sjajno obavio posao i nemačka policija se oko atentata na Stjepana Đurekovića do danas bavila samo nagađanjima. Akcija „Dunav” koštala je SDB 150.000 maraka, a likvidatorima je Služba isplatila po pet hiljada dolara. Po Beogradu se priča da u arhivi jugoslovenske tajne policije postoji čak i video snimak Đurekovićeve smrti. Nemačka štampa, pre svega „Špigl” je, pozivajući se na dosijea BND, međutim, sredinom osamdesetih, odgovornost za jugoslovenski državni terorizam počela da prebacuje i na Radeta Čaldovića-Ćentu. Ovaj Zemunac, bivši fudbaler, u nemačkom dosijeu BND pod brojem ST33-04008 vođen je i sa lažnim imenom kao Milovan Bulovan iz Zrenjanina, kao Dušan Vučetić, Živan Masinjanin, Gulijano Kastagnola i Andrea Zullo. Nemci su Ćentu teretili da je ubio, prvo hrvatskog emigranta Nikolu Miličevića-Bebana iz Vionice u Frankfurtu početkom 1980. godine, a izvesni Josef Klouček, koga je kao svedoka nasla služba BND, teretio je Čaldovića da je upucao i emigranta Đuru Zagarskog iz Zagreba sredinom 1983. godine. Nurif Rizvanović, agent KOS-a i BND je u svojim kazivanjima prozvao mnoge Srbe i okarakterisao ih kao likvidatore. Nikome od tih Beograđana, ni Đorđu Božoviću, ni Radetu Čaldoviću, ni Ratku Đokiću, ni Ljubi Magašu Zemuncu, ni Draganu Maleševiću-Tapiju, nije za navodna naručena ubistva suđeno nigde u inostranstvu, a posebno ne u SR Nemačkoj, u kojoj je godinama vođena žestoka hajka protiv njih.

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET
Udruga za zaštitu prava građana
Pete poljanice 7
ZAGREB

Dodjeljuje

Orden

VELERED HUDE JAME
Prvog stupnja

Drugu

JOSIPU MANOLIĆU

iz Zagreba

Za organizaciju pogubljenja bez suđenja 280 osoba,
prije toga mučenih i vezanih telefonskom žicom,
u šumi Lug kod Bjelovara 1945. godine

Orden će se naslovniku predati putem listonoše i preko hrvatske javnosti

U Zagrebu, dne 7. ožujka 2009. godine

Broj: 07-2009-NGUH

T. Dragun
dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

RADO PEJIĆ, PREDSEDNIK DRUŠTVA HRVATSKIH POLITIČKIH ZATVORENIKA „GOLI OTOK“

dr. sc. Tomislav Dragun,
Zagreb

Pitanje:

Gospodine Pejiću, mi smo već prije nekoliko godina razgovarali u okviru na temu zatvorenika savjesti. Što vas je nagnalo baciti letke lustracijskog sadržaja u Hrvatskom saboru?

Odgovor:

Jasne izjave svih čelnika državne vlasti u RH protiv sankcioniranja komunističkih zločina dale su krila državnoj administraciji u progonu svoga prirodnog neprijatelja: hrvatskih političkih zatvorenika i demokrata. Ucjenjiva i politički korumpirana komunistička administracija počela je suptilan progon slobodne riječi, istraživačkih novinara i bivših političkih zatvorenika, te blokirala hrvatskim zatvorenicima savjesti pristup medijima u državnom i paradržavnom vlasništvu, na što sam odgovorio projektom "Otvoreni parlament-letci s galerije".

Rado Pejić

Pitanje:

Što je to paradržavno vlasništvo u RH?

Odgovor:

To je privatno vlasništvo osoba iz struktura bivše UDBE i KOS-a, koji su glavni financijeri svih dosadaš-

njih izbora u RH, bilo na državnoj ili lokalnoj razini. To je onaj protekcionistički segment hrvatskog gospodarstva, koji nema konkurencije, za koji uvijek ima kapitala i lukrativnih poslova.

Kad su u pitanju mediji, oni imaju točne smjernice što i kako treba objaviti i koga se treba manipulacijama u tekstu i na druge načine prigušiti. Očit primjer te manipulacije je emisija "Dossier" od 26.3.09 u kojoj je zloupotrijebljeno povjerenje bivših hrvatskih političkih zatvorenika, te vađenjem iz konteksta nekih dijelova izjava, upućena sasvim pogrešna poruka javnosti.

Pitanje:

Koju su to poruku javnosti htjeli poslati zatvorenicima savjesti?

Odgovor:

Ne donošenje lustracijskog zakona omogućilo je nastavak progona hrvatskih političkih zatvorenika, koji je danas doživio svoju renesansu. Našim progoniteljima u administraciji RH ne manjka mašte, sve je na repertoaru, od sitnih gadosti do političkih ubojstava. Političkom zatvoreniku Dragi Prlju, iz imotske grupe Prka, Prlj i Tandara, ubili su sina. Nедуго zatim umro mu je i otac, odvjetnik, jer je kritizirao zakon o bivšim političkim zatvorenicima koga je napisala UDBA i izborni zakon RH. Danas političkim zatvorenicima otimaju imovinu (Oršić, Pejić, Ditrh, Brekal, Horborka, etc.), a prijeti im se i smrću (Miletić, Pejić, Barjašić). Pakuju se kaznena djela i prekršajni progoni radi mirnih demonstracija. Već dvaput sam suđen zbog mirnih prosvjeda na kazne zatvora. Za ove progone hrvatska jav-

nost ne zna a mediji šute, jer im je tako naređeno.

U slučaju bivših političkih zatvorenika medijska izolacija i manipulacija izvode se ciljano, točno usmjereno i koordiniraju s djelovanjem koje ide u pravcu da se političkim zatvorenicima uzme i zadnja mrva samopouzdanja, zadnji gram samopoštovanja, da ih se stavi pred dvojbu jesu li oni crvi što gmžju zemljom ili su ponosni i slobodni ljudi koji su prije 40 godina hrabro svjedočili Hrvatsku, slobodu i demokraciju.

Pitanje:

Predsjednik Republike Hrvatske Stjepan Mesić i podpredsjednik Hrvatskog sabora Vladimir Šeks su bivši politički zatvorenici, jeste li pokušali zatražiti pomoć od njih kako bi progon ove, vjerojatno niže administracije, prestao? Oni možda i ne znaju da vas ove komunjare i UDBA-ši progone?

Odgovor:

Da. Na desetke puta pisali smo upravo ovim našim kolegama s robije, (nažalost, samo su njih dvojica još ostali u vlasti, malo čudi zar ne?), ali smo dobili samo kurtoazne odgovore; "prosljedili smo Vašu predstavku, etc, etc". Bahatost, ignorancija i naravno, sve po zakonu. Izgleda da nismo više ista "banda". Saznao sam da i ostali politički zatvorenici imaju u dlaku iste probleme, što znači da se mnoge stvari događaju sustavno i ni malo slučajno. S druge strane vidljivo je kristaliziranje interesnih grupa koje drsko pljačkaju sve što u Hrvatskoj nije dobro prikovano. Te grupe su u pravilu predvođene i štćene od članova bivših jugoslavenskih tajnih službi koje su duboko pustile kori-

jenje u hrvatskim institucijama i općenito u administraciji RH.

Javni mediji su perfektno premrežani pripadnicima tih službi, posjeduju kompromitirajuće dokaze protiv ostalih suradnika, i tako funkcionira cijela RH. Reket, samo reket, i još jednom reket. Svi ucjenjuju i svi su ucjenjivi. To je najunosniji poslovni koncept u Hrvatskoj. Uz ovaj, postoji još i poslovni koncept koji se temelji na protekcionizmu i korupciji. Hrvatska postaje preskupa i nekonkurentna država u koju niko neće investirati.

Ucjenjivost i reket kao poslovno načelo premrežali su lijepu našu. Posljedice su nedavna ubojstva Pukanića i drugih. Mafija ima Hrvatsku, a njoj na čelu stoje UDBA i KOS!

Davno sam shvatio da žurno trebamo instrument kojim možemo i moramo rasjeći taj Gordijev čvor a jedini civilizirani alat je lustracijski zakon. Hrvatska je zemlja u tranziciji već 20 godina i još ni jedna institucija nije prevela ni jedan europski lustracijski zakon na hrvatski jezik! Iz ovog se vidi da su i tzv. nevladine organizacije udbaški sateliti. Ja sam se potrudio i preveo češki lustracijski zakon kako bi građanima bar pokazali da se tim zakonom nikom ne odsijecaju glave kako to često naši "pravni stručnjaci" čine, nego učvršćuje demokracija i pravna država.

Pitanje:

Nakon što ste bacili letke u Hrvatskom saboru, Vladimir Šeks, vaš "ratni drug" iz Stare Gradiš-

ke, vidno se uzбудio i pokazao da ga nije obradovalo ponovno viđenje s Vama. Kako to tumačite?

Odgovor:

Uistinu, kad je pročitao letak, na snimci se vidjelo da se stvarno preplašio, vjerojatno što je kao domaćin trebao platiti piće u saborskom kafiću. S obzirom da sam na zahtjeve istaknute u letku dobio preko 95% pozitivnih komentara, zatražio sam govoriti Plenumu Hrvatskog sabora i hrvatskoj javnosti. Sad čekam odgovor.

Pitanje:

Zašto administracija RH progona bivše političke zatvorenike?

Odgovor:

Politički zatvorenici su se još u vrijeme komunizma izborili i legitimirali kao autentični glasnogovornici hrvatskih interesa. Mi nemamo straha niti autocenzure, te smo naučili govoriti istinu koja vladajućima smeta. Mi smo u komunističkoj Jugoslaviji svjedočili i radili za Hrvatsku bez saborske plaće i povlaštene mirovine i danas smo legitimirani uprijeti prstom u one koji nas pljačkaju i uništavaju hrvatski san. Nemojte

misлити pogrešno, na vlasti su u kontinuitetu isti od 1945-2009!

Pitanje:

Vi govorite o progonu bivših političkih zatvorenika, nije li to samo paranoja robijaša kojeg su "ubili" u zatvoru?

Odgovor:

Ja sam naučio da se iza svih događanja u nekom društvu ili zajednici, nalazi interes. Meni je hrvatski sud poslao 670 plavih sudskih pisama i ni u jednom od njih nije bio novac. Što bi drugo zaključio nego da se radi o modernom mobingu.

Cilj je da me se "zaposli" kako bih "radio u Ieru", i kako ne bih imao vremena raditi za interese bivših političkih zatvorenika, da me prikažu kriminalcem, da me diskvalificiraju. Isto se događa i drugim političkim zatvorenicima Stjepanu Hoborki, Franji Džuriju, Ilji Barjašiću.

Pitanje:

Vidite li izlaz iz ove situacije?

Odgovor:

Postoje neke zakonitosti u društvenim odnosima a koje govore da u koliko se zajednica na vrijeme ne prilagodi, ne reformira, dolazi do kumuliranja problematične društvene energije koja može nekontrolirano eksplodirati. Istinskih reformi u Hrvatskoj nemamo, što znači, **Hrvatskoj predstoje nemiri**. S obzirom da je još dosta oružja zaostalog iz rata u privatnim rukama ozbiljno me je strah od jednog takvog razvoja događaja.

MOJE RASPRE S MIKOM (4)

dr. sc. Tomislav Dragun, Zagreb

HRVATSKA DOMOVINA

Niste propustili: „NDH ... Za mene ona nije bila ni hrvatska. ... To nije moja Hrvatska ...”

Što je onda bila Vaša domovina u razdoblju od 1941. do 1945. godine?

Možda ni Banovina Hrvatska nije bila Vaša domovina? Gdje ona nestade?

Je li barem Vaša domovina bila ona Nezavisna Država Hrvatska, koja je trajala od 10. do 16. travnja 1941. godine, dakle od dana proglašenja od vojskovođe – maršala – Slavka Kvaternika (uz suglasnost Vladka Mačeka), pa do ustoličenja Dr. Ante Pavelića kao državnog poglavara?

Ili ona Nezavisna Država Hrvatska koja je trajala od 16. travnja do 22. lipnja 1941. godine, kad još nije bilo razloga za ustanak?

Usput. Lenjin će nepogovorno i naredbodavno (čitati nije doslovan, nego je opisan):

1. Ustanak je vještina, a ne raspoloženje.
2. Stvarnu vlast preuzimaju sovjeti, iako postoje regularna državna tijela.
3. Neprijateljima oduzeti svu imovinu, a onda ih, makar i na kratko zatvoriti. Potrebne dokaze nekako pribaviti.

Rado čitam Lenjina. Priznajem. Ne stidim se to reći. Učinim pod stare dane čitajući ga. Tako lakše prepoznajem one koji po njegovim uputama rade. Uskoro ću u Glasniku objaviti niz tekstova

pod naslovom: „Zar ste zaboravili Lenjina?”

Nisu šlake domovina, pa da ju uzimamo kad nam se to sviđa, a da ju odbacujemo kad nam se prohtije. Domovina je stalna i određena, omeđena i jednom primljena. Jednako kao i otadžbina, iako tako ne misle naši istočni susjedi, pa i Damir Kajin (tko bi takvom i dao domovinu):

„Na braniku otadžbine ('otadžbina' nije geografski pojam; **domovina se može izgubiti kada se izgubi dom, ali se otadžbina ne gubi**, mada se mora braniti i sticati!), prvi od svih, ispred svih.” (Branko Brđanin Bajović. Glasnik br. 50).

ČASOPIS BEZ SURADNIKA

Zaključili ste: „I vjerovali vi u to ili ne, kao što se ja od takve prošlosti distanciram i osuđujem ju, osudit će je i mnogi drugi hrvatski ljudi, koje ćete upravo na tom pitanju izgubiti kao suradnike ...”

Znam. Nitko iz službi Gradskog poglavarstva Grada Zagreba (na poslu) više ne prima Glasnik. Nitko iz HOTO-vila, nitko iz PBZ, nitko iz Coninga. Što dalje nabrajati? Ali nam se broj čitatelja ne smanjuje. Suradnička kriza ogleda se u našem novom izdanju „Glasnik Srijedom”, kao i u uskoro dolazećem: „Istina Domovinskog rata”.

Dragi moj g. Novak,

Mogu ja pisati bilo što. Mogu ja raditi također bilo što, pa i misliti. Meni, međuiim, nikada ne će biti mjesta za trpezom Stjepana Mesića, dr. sc. Tomislava Dragičevića, Vladimira Šeksa i sličnih.

Zato, ili me ne će biti, ili ću zauvijek biti s onima koje iz sveg srca, i iz sve duše volim:

Za Dom! – Spremni!

Pa bio i u Hrvatskoj, makar i samo u onolikoj, koja bi bila melem na ranu Ocu Domovine Dr. Anti Starčeviću.

NA KRAJU

Najprije sam bio ustaša, a onda me Mika proglasio komunistom. Na kraju se vratio na staru temu. Ne mogu oni drugačije. Oni su uvijek isti. I neka takvi budu. Čitirat ću njegovu zadnju poruku i neka se na tome završi. Bog Mika. Imaš zadnji riječ:

„Ne želim više primati Vaš 'Glasnik' koji otvoreno popularizira zločinačku ustašku politiku, te na taj način (na žalost) nema baš nikakvoga kredibiliteta osuđivati Titovu zločinačku politiku. 'Glasnik' je prepun krivotvorina, a uređivan je potpuno diletantskom manirom. Posebna je šteta što zloćudno miješate časnu braniteljsku borbu u Domovinskom ratu s ustaškim pokretom s kojim branitelji nisu imali ama baš ništa.

Mika

PS: Da 'društveni igrač'... dobar vic... e moj znanstveniče (na nis-kim, štoviše najnižim granama).“

U VJEČNI SPOMEN (4)

na hrvatske vojnike, svećenike, franjevce i sve hrvatske mučenike pobijene u svibnju i lipnju 1945. godine na prostorima Maceljske šume kod Krapine i logorima u Mirkovcu kraj Sv. Križa Začretje i Oroslavlju

Fran Živičnjak, Zagreb-Đurmanec, 1997.

Kasnije sam saznao da još postoje velike jame u šumi Gaj, nedaleko od logora Mirkovec, gdje su također ubijali zarobljenike iz tih logora.

Prostor s lijeve strane prilazne ceste, gdje su bili zatočeni domobran i civili u Mirkovcu

Ja sam kao djelatni domobranski pripadnik Hrvatskih oružanih snaga bio udijeljen na službu Stožeru XVI. hrvatske domobranske doknadne divizije 7. studenoga 1944. sa sjedištem u Zagrebu, južno krilo tadašnjeg Ministarstva Oružanih snaga, Stančićeva 6, iz Zastavničke škole Oružanih snaga u Zagrebu, Ilica 242, u kojoj sam bio pitomac od 10. rujna 1942. godine.

Od 7. svibnja 1945. povlačio sam se s djelatnicima svoje divizije prema Sloveniji, a 10. svibnja u Krapini su me iz kolone izveli domaći partizani Zvonko Bešenski i njegov očuh Slavko Mužar zvan Gulijaš. Odveden sam i zatvoren u podrum Civilne OZN-e stare dvorišne kuće u vlasništvu obitelji Pažur, koja je nekoliko dana prije ulaska partizana u Krapinu emigrirala u Argentinu.

Na dan 21. svibnja bio sam priveden komandantu Vojne OZN-e

Stjepanu Hršaku, partizanskom poručniku, obučenom u englesku prekrójenu odoru (po zanimanju je bio krojač). Imao je na sebi kratke njemačke čizme i bio naružan njemačkim pištoljem „Walter“ od 7,65 mm koji je nosio za pojasom, a njime je kasnije, 4. i 5. lipnja u Lepoj Bukvi, pobio svećenike i franjevce (posjeduje ga i danas kao trofejni pištolj).

Nakon kratkog razgovora Hršak mi je oduzeo osobne stvari i vojne dokumente te me pred jednim vodnikom –

kojega sam već opisao, a koji je moje opljačkane stvari uzeo u maramicu koju mi je također oduzeo – osudio na smrt. Istjerao me je na hodnik psujući mi banditsku majku i rekao mi da ondje čekam dok se smrači. To je značilo da ću pred večer biti priključen koloni zarobljenika iz logora Mirkovca koji su išli na strijeljanje u Maceljsku šumu.

Prije moga saslušanja pozvao je telefonski Zvonka Bešenskog, koji je bio poznati cinkaroš u Krapini, a bio je moj susjed iz Svedruže gdje sam rođen. On me pred Hršakom teško optužio i zbog njegove sam optužbe trebao biti strijeljan.

Toga dana, 21.

svibnja 1945. godine, od sigurne smrti spasio me tadašnji partizanski vodnik koji je bio najodgovorniji i najpovjerljiviji stražar Vojne OZN-e u Krapini, Mladen Šafranko, partizanskog imena Marijan. On me pustio kući i rekao mi da drugi dan dođem s ocem i dvojicom odbornika Seoskog narodnog odbora, kako bi dali izjavu o tome što sam radio i gdje sam bio za vrijeme rata.

Drugoga dana, 22. svibnja 1945., išao sam sada s pokojnim ocem u Krapinu, ali odbornici koje je otac molio da idu s nama i koji su mu to obećali nisu došli. Javio sam se ponovo Hršaku zajedno s ocem, no s njim on uopće nije htio razgovarati, već ga je dao odmah uhititi i sa stražarima odvesti u zatvor.

Dok sam tako prestrašen čekao daljnju sudbinu, Hršak je naredio da me priključe koloni zarobljenika koja je išla za logor Mirkovec kod Sv. Križa Začretja. Tamo sam istoga dana popodne prisustvovao ubojstvu ustaškog bojnika Miroslava Kopjara, kojega je metkom u potiljak strijeljao komandant logora, zloglasni Milan Kunštek, domaći čovjek kojega sam poznavao iz Petrovskog.

Na mjestu današnjeg „Rasadnika“ bio je veliki logor, u kojem su bili stacionirani samo pripadnici ustaških postrojbi

HRVATI U FEDERACIJI BIH IZGUBILI VIŠE OD 4 MILIJARDE KM (6)

Leo Pločkinić, Mostar

O SIGURNOSTI EKSPLOATACIJE ČELIČNIH BOCA ZA PROPAN-BUTAN

Vlada Federacija BiH prihvatila je Informaciju o čeličnim plinskim bocama za propan-butan s mjerama koje je predložilo Federalno ministarstvo energije, rudarstva i industrije s ciljem obezbjeđenja sigurnosti u eksploataciji čeličnih boca sa ventilom za plinove koje se pune propanom, butanom i mješavinom propana i butana. Postojeći propisi u ovoj oblasti ne definiraju „starost“ posuda u koje se pune ovi komprimirani, tekući i pod pritiskom otopljeni plinovi, nego samo tehničku neispravnost ili neispravnu posudu. Neosporna je činjenica da se radi o posudama koje su u širokoj upotrebi što zahtijeva sigurnost u eksploataciji kako bi se smanjio rizik ugrožavanja ljudskih života i materijalnih sredstava.

Zaduženi su nadležni inspekcijski organi u Federaciji BiH da pojačaju nadzor nad primjenom važećih propisa i osiguraju da se boce za propan-butan, punjenja 3, 5 i 10 kg i starosti trideset godina, znači proizvedene 1978.godine i starije, stave izvan prometa i unište uz uvid nadležnog inspektora, i obavezno sačinjavanje zapisnika.

Zaduženo je Federalno ministarstvo energije, rudarstva i industrije da pokrene inicijativu za donošenje propisa na razini Bosne i Hercegovine kojim će se uvoz upotrebljivanih posuda pod tlakom ograničiti na starosnu granicu do 10 godina.

UTVRĐENA NAJNIŽA SATNICA U FBIH

Vlada je donijela Odluku kojom je utvrđena najniža bruto satnica u iznosu od 3,26 KM i najniža neto satnica u iznosu od 1,95 KM.

Ovo je rezultat dogovora Saveza samostalnih sindikata BiH, Vlade FBiH i Ekonomsko-socijalnog vijeća za teritoriju FBiH da se najniža bruto i neto satnica uskladi sa porastom troškova života i cijena na maloprodaju.

Na ovaj način omogućeno je zaposleniku da za prosječan fond sati ostvari plaću u iznosu od 343 KM, odnosno bruto plaću od 504,41 KM.

PODRŠKA SPORAZUMU IZMEĐU LIBIJE I BOSNE I HERCEGOVINE

Nakon što se upoznala s Informacijom o poravnanju dugova i potraživanja bh. kompanija "Energoinvest" i GP "Bosna" po osnovu izvođenja radova u Velikoj Socijalističkoj Narodnoj Libijskoj Arapskoj Džamahiriji, Vlada je odobrila Sporazum koji je o ovim pitanjima sklopljen između Libije i Bosne i Hercegovine.

Prema ovom dokumentu, libijska strana se obvezala na izmirenje dugovanja prema bh. kompanijama u utvrđenom iznosu od 17,333.749,59 dolara. Istovremeno regulirano je i izmirenje dugovanja naših kompanija prema libijskim javnim ustanovama i institucijama u iznosu od 5,448.882,59 dolara.

Ovaj sporazum rezultat je pregovora koji je delegacija Vlade FBiH u veljači ove godine vodila

s dužnosnicima Libijske Arapske Džamahirije.

FINANCIJSKE ODLUKE

Danas je donijeta Odluka kojom je Vlada odobrila Federalnom ministarstvu raseljenih osoba i izbjeglica 1,5 milijuna KM iz Budžeta za ovu godinu. Od toga je jedan milijun KM namijenjen obnovi Ferhad-pašine džamije u Banja Luci kao spomenika UNESCO-a i po 250.000 KM na ime Župe Sv. Ilje Proroka Bosanski Brod i Župe Sv. Marka Evanđelista u Plehanu.

Vlada je utvrdila izmjene i dopune ranije donesenih odluka: o utrošku sredstava "Tekući grantovi od FBiH po Uredbi o stjecanju prava na starosnu penziju pripadnika bivše Vojske FBiH" utvrđenih Budžetom za 2008. godinu Federalnom ministarstvu rada i socijalne politike i o utrošku sredstava "Transfer za PIO/MIO-refundacija isplaćenih sredstava za penzije vojnika penzioniranih pod povoljnijim uvjetima" utvrđenih istom ministarstvu Proračunom FBiH za ovu godinu.

Suština izmjena je u dinamici isplate ovih sredstava Federalnom zavodu PIO što će se vršiti na bazi jedne dvanaestine, budući da je uvidom u priliv budžetskih sredstava na jedinstveni račun trezora FBiH za prva tri mjeseca ustanovljeno da se dinamika utvrđena ranijim odlukama neće moći ispoštovati.

Vlada FBiH je danas donijela i Odluku kojom je odobrila 75.000 KM za financiranje Crvenog krsta/križa FBiH u I. kvartalu 2008.

godine. Riječ je o dijelu sredstava sa namjenski utvrđenog budžetskog transfera za aktivnosti ove organizacije tijekom ove godine.

PRODUŽENJE BORAVKA PRIPADNIKA BH CIVILNE POLICIJE U MIROVNOJ MISIJI

Na zahtjev Ministarstva sigurnosti BiH, Vlada je donijela Odluku kojom je dala suglasnost da se pripadniku bh. kontingenta civilne policije s područja Federacije BiH Milovanu Matkoviću produži boravak u Mirovnoj misiji UN u Liberiji.

Produženje se odnosi na razdoblje od 18. travnja do 13. listopada ove godine.

KADROVSKA PITANJA

Na traženje Ministarstva vanjske trgovine i ekonomskih odnosa

Bosne i Hercegovine, Federalna Vlada je na današnjoj sjednici, sukladno novom sastavu, imenovala je svoje predstavnike za članove mješovitih komiteta za ekonomsku i trgovinsku suradnju između BiH i slijedećih zemalja: Ruske Federacije – Osman Ganić, Republike Turske – Nevenko Herceg, Ukrajine - Nedjeljko Babić, Islamske Republike Pakistan - Dijana Bukovac, Republike Indonezije i Republike Egipat - Densica Radivojević.

Vlada je Rješenjem imenovala Radno tijelo za izradu Zakona o pomilovanju u sastavu: Mato Franjčević (predsjednik), Irfan Ajanović, Vesna Šaradžić, Ljubomir Zovko, Omer Čevra, Svetozar Pudarić i Tihomir Marinčić (članovi). Zadatak je ovog radnog tijela da u roku od 30 dana pripremi Prijedlog zakona o pomilovanju, usuglasi ga sa pravnim timom OHR-a i uputi u parlamentarnu proceduru.

Danas je Vlada razriješila Miralema Poljarevića i za novog člana delegacije Bosne i Hercegovine u Domu regija Kongresa lokalnih i regionalnih vlasti Europe iz FBiH imenovala Aidu Salkić.

Vlada FBiH je donijela Zaključak o zaduženju Službe za zajedničke poslove organa i tijela FBiH o provođenju procedure za izbor najpovoljnijeg ponuđača za izradu projektne dokumentacije za adaptaciju velike sale i pratećih prostora u zgradi Parlamenta FBiH, priopćio je Ured za odnose s javnošću Vlade FBiH.

U FBIH 61 POSTO MLADIH KONZUMIRA ALKOHOL

FENA

Istraživanje provedeno na uzorku od 2.970 učenika prvih razreda srednjih škola u Federaciji BiH pokazalo je da čak 61 posto konzumira alkohol, a šest posto njih je do 16 godine probalo marihuanu, pokazalo je Europsko istraživanje u školama o konzumiranju alkohola, droga i duhana (ESPAD), provedeno tijekom 2008. godine, a čiji su rezultati predstavljani u Sarajevu.

"Činjenice pokazuju da je konzumiranje alkohola i psihoaktivnih supstanci prilično rašireno među ovom populacijom. Na ovo utječe veoma laka dostupnost alkohola i droga, okruženje i visoki faktor tzv. 'vršnjačke konzumacije', a što se u društvu tretira kao prihvatljivo ponašanje", kazala je glavna

istražiteljica na projektu ESPAD, prof. Aide Pilav.

Prevenција i edukacija su, istakao je federalni ministar zdravstva Safet Omerović, jedan od najefikasnijih načina borbe protiv ovih poroka. Zakonski okviri su dobro postavljeni, ali problem je provedbe tih zakona.

"Prijelaz u adolescentno doba je posebno je osjetljivo razdoblje i društvo u cjelini ovoj kategoriji mora posvetiti posebnu pozornost. Vlada FBiH je prošle godine usvojila Politiku mladi i zdravlje, a trenutno radimo na Strategiji mladi i zdravlje", istakao je Omerović.

Visoka dostupnost alkohola, duhana i droga zabrinjava i ministricu obrazovanja i nauke FBiH Melihu Alić.

"Moramo brzo i kvalitetno djelovati te mladima pružiti odgovarajuću potporu i mogućnost bavljenja različitim aktivnostima poput sporta i umjetnosti, a koje će ih zaokupiti i kreativno razvijati", istakla je Alić.

Istraživanje su zajedničkim naporima proveli stručni timovi Zavoda za javno zdravstvo FBiH, federalna ministarstva zdravstva, obrazovanja i nauke te Ministarstvo obrazovanja i nauke Kantona Sarajevo. Pomoć u realizaciji istraživanja pružile su i mnogobrojne nevladine organizacije.

ZA OBNOVU SOCIJALNOG PORETKA (8)

dr. Boran Ivasović,
Zagreb

3.5.7. NOVA KOMUNISTIČKA TAKTIKA NA DJELU

(svezak 25)

Ova brošura je svojevrtni rezime i rekapitulacija svega onoga što sam u prijašnjim brošurama/svescima MOSK-a napisao i iznio po temama:

1. Što se govorilo na VI. kongresu Kominterne; 2. Kominternu i najnoviji događaji; 3. Francuski „munjovod“; 4. pučke fronte na djelu; 5. Borba protiv fašizmu; 6. Komunistički pacifizam; 7. „Branitelj“ demokracije i 8. Demokratizacija Rusije.

3. 6. POSLJEDICE DJELOVANJA MASONERIJE KAPITALIZMA I KOMUNIZMA

Gore navedene sveske sam stavio u posebnu cjelinu, jer obuhvaćaju tematiku koja je sa sociodruštvene te političko gospodarske globalne vizije onda upućivala što će se i danas odvijati, samo su drugi akteri nosioci odluka ali je metoda ostala ista. Stvaranje globalne vlade svijeta, po metodi.

“Pet koraka preuzimanja vlasti:

Prvi korak sastoji se od infiltracije zavjerenika u vlast ('pritisak odozgo');

Drugi korak je stvaranje istinske ili tobožnje nevolje, obično putem djelovanja same vlasti ili neke situacije u kojoj je vlast trebala djelovati a nije;

Treći korak je da gomila koju je okupio pravi ili tobožnji problem, stvoren od strane vlasti ili zavjerenika, zahtijeva da se problem riješi akcijom vlasti ('pritisak odozdo');

Četvrti korak je popravljanje stvarne ili tobožnje situacije od strane zavjerenika u vlasti podnošenjem nekih ugnjetачkih zakona;

Peti korak je ponavljanje posljednja tri. Zakon koji vlast donosi ne rješava problem i gomila zahtijeva nove i nove zakone sve dok vlast, prividno ne postane totalitarna, jer posjeduje svu moć. A potpuna moć je bila cilj koji su problem izazvali.”

3. 6. 1. UKRAJINA U PANDŽAMA ZVIJERI

(svezak 9)

Prof. Lyszenko je uvaženi intelektualac, po odgoju Velikorus, u svojim žilama ima ukrajinske i poljske krvi. I kao takav je pisao objektivno ovu brošuru. Sam 1917. g. nije bio načelni neprijatelj Sovjeta, niti je ikada bio buržuj ili veleposjednik. Pristaša je nezavisnosti Ukrajine, jer njezi-

na kvaliteta u različitosti je ljepota budućnosti u različitosti. Koja bi to bila ljepota kaže prof. Lyszenko da vidim nezavisnost Ukrajine kao nacionalnu republiku, Moskvu kao socijalnu republiku i Sibiriju kao monarhiju, jer bi tako ruski genije mogao pokazati svoju moć u različitim oblicima vladavine. Ostvarila mu se njegova želja, post mortem 2004. g. Između Poljaka i SSSR-a Ukrajinci pokušavaju riješiti svoju državnost, jer jedni i drugi guše njihovo narodno dostojanstvo koje traži svoju državnost. U sovjetskim koncentracijskim logorima imamo stotine seljaka i inteligencije. Sovjeti umjesto Harkova proglašavaju Kijev glavnim gradom Ukrajine. Zato je cilj ove brošure da prikaže: 1. što je Ukrajina i tko su Ukrajinci i 2. da se vidi kakve su nepravde učinjene ovom slavenskom narodu, a sve od onih, koji vole pripovijedati o „raju na zemlji“. U Europi je Ukrajina na petom mjestu po površini zemlje s 447.000 km², a po broju stanovništva na šestom mjestu s 32.000.000 stanovnika i na 11. mjestu po broju stanovnika na jedan km² je 70 ljudi. Izvan granica Ukrajinske republike ima još Ukrajinaca u ovim zemljama: u Poljskoj 4,500.000; u Rumunjskoj 550.000; u Čehoslovačkoj („Podkarpatska Rusija“) 500.000; u SSSR-u (Velika – Rusija, Sibirija, Sjeverni Kavkaz) do 4,000.000. Svega ukupno: 9.550.000 stanovnika. To znači da Ukrajinci čine u postotku stanovništva: u SSSR-u s 27,5 %, u Poljskoj s 15,2 %, u Čehoslovačkoj s 3,5 % i u Rumunjskoj s 3,5 % stanovništva.

ANTI-ISLAMSKI MANIFEST ZA EUROPSKU UNIJU (8)

Eugen of Savoia

Od samih početaka, Francuska je bila ta koja je vodila projekt europskih integracija. Činjenica da se francuska politička elita nikad nije odrekla svog vodstva nad Europom, zorno je prikazana tijekom rata u Iraku. Nakon što su 2003. godine Poljska, Mađarska i Češka podržale Sjedinjene Države, predsjednik Chirac je proslavljeno izjavio: "Propustili su dobru priliku za začepce," dodajući "Ove se zemlje nisu pristojno ponašale i bile su prilično nemarne prema opasnostima svojeg svrstavanja uz Ameriku."

Jean Monnet, francuski ekonomist nikad izabran na javni položaj, često se spominje kao arhitekt europskih integracija. Monnet, pragmatist s dobrim vezama, na postupnom stvaranju europskog jedinstva radio je iza scene.

Richard North, autor bloga EU Referendum i koautor (s Christopherom Bookerom) knjige "The Great Deception: Can The European Union Survive" (Velika Prijevarena: Može li Europska Unija preživjeti), tvrdi kako je Jean Monnet godinama - barem od 1920-ih - sanjao o građenju "Sjedinjenih Država Europe." Iako je dakle Monnet na umu imao stvaranje europskog entiteta sa svim svojstvima države, svjesno je izabrana ublažena retorika, ne bi li se otežalo razvodnjavanje ideje, stvaranjem samo još jednog međuvladinog tijela. Također, ovako je formulirana kako ne bi prestrašila nacionalne vlade, budući da joj je svrha premostiti njihov suverenitet."

U svojoj analizi povijesti Europske Unije, autori tvrde kako EU nije iznikla iz Drugog svjetskog

rata, kao što se čini da mnogi ljudi misle. Bila je planirana barem čitavu generaciju prije toga.

Schumanova deklaracija od 9. svibnja 1950., naširoko predstavljena kao početak napora prema stvaranju EU, obilježavana u "Danu Europe," sadrži fraze koje tvrde kako je to "prvi korak prema federaciji Europe" te kako će "ovaj prijedlog voditi ostvarenju prvog konkretnog temelja europske federacije." Međutim, kako su primijetili kritičari Europske Unije, ovi politički ciljevi se u pravilu propuštaju navesti kada se Deklaracija spominje, pa su mnogi ljudi potpuno nesvjesni njihovog postojanja.

Federacija je, naravno, država, a ipak: "već se desetljećima prvaci EC/EU integracija kunu kako nemaju pojma o takvim planovima. Polagano, EEC/EC/EU je stjecala sve više osobina nadnacionalne federacije: zastava, pa himna, Vlada, Vrhovni Sud, valuta, zakoni."

Osnivači EU su "pazili da svojim građanima pokažu samo dobroćudne osobine svog projekta. Projekt je osmišljen za provođenje u koracima, kao proces, tako da ni jedna od njegovih faza ne bude dovoljno sumnjiva da podigne opoziciju na noge u toj mjeri u kojoj bi joj taj proces bilo moguće omesti ili zaustaviti.

Booker i North Europsku Uniju nazivaju usporenim državnim udarom: najspektakularnijim državnim udarom u povijesti," osmišljenim tako da polagano i pažljivo zaobiđe demokratski proces i podloži stare narode-države Europe, a bez da se to javno objavi.

Ironija je da je Francuska danas talac istih onih sila koje je sama pokrenula. Džihad-pobune muslimanskih

useljnika u Francuskoj 2005. pokazale su kako Eurabija sada više nije stvar francuske vanjske politike, već francuske unutrašnje politike. Francuska će gorjeti ako ne nastavi udovoljavati Arapima i pristajati na njihov program.

Rast islamskog stanovništva je eksplozivan. Prema nekim podacima, jedno od troje djece danas rođene u Francuskoj je muslimansko dijete. Stotine muslimanskih "geta" već sada slijede šerijatski, a ne francuski zakon. Neki vjeruju kako će Francuska polako postati muslimanska zemlja, dok drugi u bliskoj budućnosti predviđaju građanski rat.

Možda u tome ima neke pjesničke pravde - zemlja koja je započela i vodila stvaranje Eurabije sada će biti uništena svojim vlastitim Frankensteinskim čudovištem. Međutim, zlorado likovanje nad francuskim problemom neće pomoći. Nastupajući pad Francuske Republike loša je vijest za ostatak Zapada. Što će se dogoditi s francuskim financijskim resursima? Prije svega, pitanje je tko će naslijediti stotine nuklearnih bojevih glava? Hoće li i ova oružja pasti u ruke muslimana džihadista?

LA FORZA DALLA RAGIONE ILI "SNAGA RAZUMA "

Europa sve više postaje provincija islama, kolonija islama - to izjavljuje Oriana Fallaci u svojoj novoj knjizi, La Forza dalla Ragione, ili "Snaga Razuma." Čuvena talijanska spisateljica je u pravu: drevno kršćansko uporište Europa vrlo brzo ustupa mjesto islamu.

Dva su glavna čimbenika koji doprinose ovom razvoju koji će pro-
tresti svijet:

1. Pad kršćanstva. Europa je sve više post-kršćansko društvo, sa sve slabijom povezanošću sa svojom tradicijom i svojim povijesnim vrijednostima. Broj aktivnih kršćanskih vjernika je u zadnje dvije generacije toliko opao, da neki promatrači Europu zovu "novim tamnim kontinentom". Analitičari procjenjuju britanske džamije da već danas svakog tjedan prime više vjernika nego Crkva Engleske.

2. Anemična stopa rađanja. Europljani domorodci izumiru. Kako bi se populacija održala, potrebno je da u prosjeku svaka žena rodi 2,1 dijete; u Europskoj Uniji, ukupna stopa je za jednu trećinu manja od toga, trenutno iznosi 1,5 i pada.

Jedna studija pokazuje kako će se, ako se trenutni demografski trendovi nastave, a imigracija zaustavi, današnja 375 milijunska populacija do 2075. godine smanjiti na samo 275 milijuna.

Kako bi zadržala svoju radno sposobnu populaciju na istoj razini, EU svake godine treba 1,6 milijuna useljenika; kako bi zadržala trenutni odnos zaposlenih i umirovljenih, Europi je potrebno nevjerojatnih 13,5 milijuna useljenika godišnje.

Tako nastalu prazninu popunjavaju islam i muslimani. Kako kršćanstvo u Europi posrće, tako je islam robustan, nametljiv i ambiciozan. Europljani u kasnoj dobi imaju premalo djece, muslimani se množe u velikim brojevima dok su još mladi.

Trenutno se muslimanima izjašnjava negdje oko 5 % stanovništva EU, ili gotovo 20 milijuna osoba; ako se trenutni trendovi nastave, taj broj će do 2020. godine doseći 10 %. A ako nemuslimani odluče pobjeći od novog islamskog poretka, kao što se

čini vjerojatnim, (naš) kontinent bi mogao biti većinsko muslimanski unutar svega nekoliko desetljeća.

Kada se to dogodi, veličanstvene katedrale postat će samo tragovi prethodne civilizacije - barem dok ih saudijskoliki režim ne pretvori u džamije, ili dok ih talibanoliki režim ne dignu u zrak.

Velike nacionalne kulture - talijanske, francuske, engleske i druge - vjerojatno će uvenuti, bivajući zamijenjene transnacionalnim muslimanskim identitetom koji miješa i spaja sjevernoafričke, turske, podkontinentalne i druge elemente.

Teško da je ovo predviđanje novo. 1968. godine, britanski političar Enoch Powell dao je svoj poznati govor Rijeke krvi, u kojem je upozorio da, dopuštajući prekomjerno useljavanje, Ujedinjeno Kraljevstvo "baca cjepanice na svoju vlastitu lomaču." (Ove su mu riječi zaustavile dotad obećavajuću karijeru)

Francuski pisac Jean Raspail 1973. godine je objavio *Camp of the Saints* (Logor Svetaca), novelu koja oslikava Europu koja pada pod ogromnim, nekontroliranim useljavanjem s indijskog podkontinenta. Rezignirana preobrazba regije iz jedne velike civilizacije u drugu, koja je upravo u tijeku, bez primjera je u ljudskoj povijesti, a to ignoriranje ovakvih glasova čini lakim.

Još uvijek postoji šansa da se ova transformacija ne ostvari, ali, kako vrijeme prolazi, vjerojatnost za to je sve manja. Evo nekoliko mogućih načina na koje bi se ovu transformaciju moglo zaustaviti:

1. Promjene u Europi. One koje vode oživljavanju kršćanske vjere, povećanju broja rađanja ili kulturnoj asimilaciji imigranata; takvi razvoji su teoretski mogući,

ali je teško zamisliti ono što bi trebalo dovesti do njih.

2. Modernizacija muslimana. Iz razloga koji još nisu do kraja istraženi (Edukacija žena? Pobačaj na zahtjev? Odrasli koji su previše obuzeti sobom da bi se odlučili imati djecu?), modernost vodi drastičnom padu stope rađanja. Isto tako, ako se muslimanski svijet modernizira, privlačnost preseljenja u Europu će nestati.

3. Useljavanje iz drugih izvora. Latinoamerikanci bi, budući kršćani, Europi više ili manje dozvolili da zadrži svoj povijesni identitet. Hindusi i Kinezi bi povećali raznolikost kultura, čineći tako islamsku dominaciju manje vjerojatnom.

Trenutna kretanja pokazuju kako će se islamizacija zaista dogoditi, jer Europljani nalaze previše napornim imati djecu, previše im je naporno zaustaviti ilegalnu imigraciju, pa čak i promijeniti izvore svojih useljenika. Umjesto toga, oni se odlučuju na nezadovoljno mirenje sa situacijom, na civilizacijsku senilnost i lobotomiju.

Europa je istovremeno dosegla nove visine mira i napretka i pokazala svoju nesposobnost da održi samu sebe. Jedan demograf, Wolfgang Lutz, primjećuje: "U svjetskoj povijesti još nije zabilježen negativan moment na tako velikoj skali."

Je li neizbježno da najblijantnije uspješna civilizacija također bude prva i u opasnosti od urušavanja zbog nedostatka kulturnog identiteta i podmlatka? Ironično, čini se da stvaranje izuzetno poželjnog mjesta za život može istovremeno značiti i recept za samoubojstvo. Ljudska komedija se nastavlja.

MEMORANDUM OF THE CROATIAN NATIONAL COUNCIL OF NORTH AMERICA (1933) - (6)

Priredio *dr. sc. Ante Čuvalo*, Chicago

Croatian leaders doomed

The resistance of the Croats, however, was still increasing. Using the Belgrade parliament as the medium, through which they could be most easily heard, Croatian leaders were raising a cry of protest, which was becoming ever louder. The ruling camarilla was in a tight corner, but it was still far from being ready to give way to the will of the people. Instead, it decided: "Parliamentary must go, but, before this can be done effectively, Croatian leaders must first be put away . . . where they could hold no speeches, and write no articles for the papers . . ."

June 18 and 19, 1928 were busy days for some people in Belgrade. One of the busiest places was the king's palace, where a great many conferences took place during those two days. One of the most frequent visitors to the palace was a Serbian representative, whose name was—Punisha Rachich. On the night of June 19, Punisha was there again and spent several hours in a talk with the Marshal of the King's Court, Drag. Jankovitch.

Murder in the parliament

On June 20, this representative, a member of the parliamentary majority, asked to be recognized by the speaker. Afterwards he seemed to change his mind. But at the direct urging by the speaker—also, of course, a member of the parliamentary majority—he went to the rostrum and, immediately upon arriving there, he produced a revolver, which he leisurely proceeded to empty into a group of Croatian leaders. Result of the shooting: Two Croatian deputies

dead, three wounded, one of the wounded being the chief of the Croatian Peasant Party, Stephen Radich, who died from the consequences of the shooting a few weeks later.

The first object of the conspiracy was attained. The way to the second was now open.

Dictatorship was proclaimed some six months after the shooting.

THE PLIGHT OF CROATIA

V. Since one party to the Pact of the Union of December 1, 1918, the National Council SHS, had no authority to conclude it; and since the other party to it, the king and the government of Serbia, had afterwards broken and violated its most important provisions: therefore, that pact is legally null and void, and the rule of Serbia over Croatia cannot be considered as resting on any other foundation, but on that of brutal force. The main effects and consequences of that rule of force for Croatia were, and still are: the annihilation of the Croatian national individuality and of distinct Croatian statehood; the subordination of Croatian national and racial interests to those of Serbia; maladministration; economic exploitation of Croatia by the Serbian rulers; deliberate restraint of the cultural progress in Croatia; and a reign of terror and oppression.

Instead of better security — annihilation

ABOLITION OF THE STATE OF CROATIA. For twelve hundred years the Croatian people lived in their own national state. This state was at first completely independent, but since 1102 its independence of action was somewhat limited by the personal union with

Hungary and, afterwards, by its becoming a member-state of the Hapsburg Empire. During all this time, however, Croatia preserved its individuality and distinctness as a nation, as well as the autonomy of its internal affairs. Resenting the hegemonistic policies of Hungary and the centralizing efforts of Vienna, and the encroachments upon their national rights and privileges, Croats made use of the opportunity given them by the developments in the world war BY MAKING THEIR COUNTRY AGAIN COMPLETELY INDEPENDENT. This newly won independence was, unfortunately, short-lived. Through treachery and fraud Croatia came into the grasping claws of imperialistic Belgrade, WHOSE FIRST MAJOR ACT, WHEN IN POWER, WAS THE ABOLITION OF THE SEPARATE CROATIAN STATEHOOD AND ANNIHILATION OF THE CROATIAN NATIONAL INDIVIDUALITY. Croatia was wiped off the map of Europe, its inhabitants transformed into a subject-people, its territories made into a domain for exploitation by the ruling class of Serbia.

Denationalization of the Croatian people was one constant policy of the Belgrade rulers. Since the establishment of the dictatorship this policy is particularly pronounced. The use of the very names of "Croat" and "Croatia" was forbidden by a decree of the dictator, and also the Croatian flag, and every other emblem of Croatian national distinctness. The present generation of Croats is being forcibly prevented from using and honoring all that, which countless generations before it had zealously preserved, and had left to it, as its rightful heritage.

EDUARDO ROZSA FLORES (1960.-2009.)

Svjetske novinske agencije jučer javiše: ubijen je u Santa Cruzu (Bolivija) hrvatski branitelj - dragovoljac Eduardo Rózsa Flores Chico. Ne znamo pouzdano što se tamo dogodilo, ali on za nas ostaje u trajnom sjećanju dragi prijatelj, suradnik i čitatelj Glasnika od prvoga broja.

Pokoj mu vječni!

Nastavno ponavljamo razgovor kojega smo s pokojnim Eduardom Rózsa Floresom vodili u ožujku 2008. godine i objavili u Glasniku br. 4.

EDUARDO ROZSA FLORES - DRAGOVOLJAC HRVATSKOG DOMOVINSKOG RATA

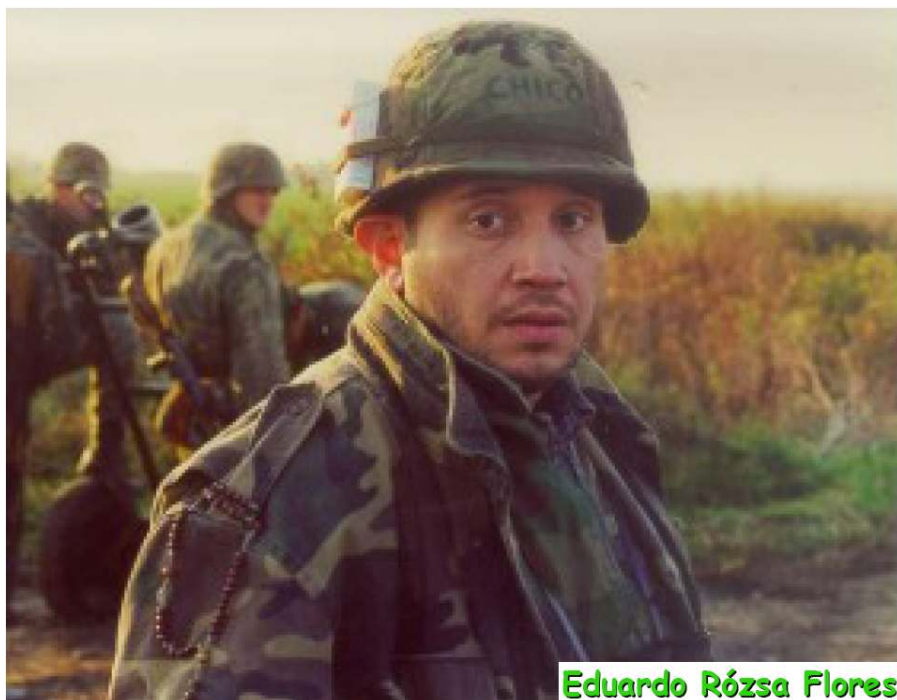
dr. sc. Tomislav Dragun, Zagreb

Pitanje:

Tko ste Vi gospodine Flores?

Odgovor:

Rođen sam 1960. godine u mjestu Santa Cruz de la Sierra, koji je po broju stanovnika najveći grad u Boliviji. Otac mi je mađarski Židov, umjetnik, slikar György Rózsa, a mama mi je Nelly Flores Arias, profesorica sa španjolskim korijenima. Moja obitelj se odselila 1972. godine u Chile, a za vrijeme Pinochetove vladavine smo živjeli u Švedskoj kao političke izbjeglice. Moji su roditelji 1975. godine odlučili iseliti se u Mađarsku. Tako sam ja u Budimpešti maturirao u gimnaziji Sv. Ladislava, da bih 1989. godine stekao diplomu politologije i komparativne povijesti književnosti na Filozofskom fakultetu „Lóránd Eötvös“. Zadnjih godina studija radio sam kao dopisnik španjolskog dnevnika La Vanguardia, kao i za španjolsku emisiju britanskog radija BBC World Service. Najprije u Mađarskoj, a nakon toga u Albaniji, Rumunjskoj, itd.

Eduardo Rózsa Flores

Pitanje:

Kad ste postali hrvatski branitelj, i to dragovoljac?

Odgovor:

U lipnju 1991. godine stigao sam u tadašnju Jugoslaviju, u Hrvatsku. Nakon tromjesečnog novinarskog rada, javio sam se u Zbor narodne garde. Bio sam prvi inozemni dragovoljac. Želio sam se boriti za samostalnu Hrvatsku.

Pitanje:

Gdje ste se sve borili?

Odgovor:

Sudjelovao sam u obrani Laslova, gdje sam napravio Prvi internacionalni vod. Kasnije sam kao zapovjednik toga voda sudjelovao u obrani Osijeka. Područje našeg djelovanja bila je od strane četnika okupirana Baranja. Dobio sam hrvatsko državljanstvo, a Dr. Franjo Tuđman, predsjednik Republike Hrvatske, imenovao me bojnikom. Nakon nekoliko godina stekao sam čin pukovnika. Tijekom rata tri puta sam bio ranjen.

Pitanje:

Jeste li poznavali hrvatskog generala Antu Gotovinu?

Odgovor:

Na žalost, osobno se nisam sreo s generalom Antom Gotovinom, no duboko ga poštujem i zahvalan sam Bogu da ga mogu zvati ratnim prijateljem, kompanjonom, pošto smo se borili za zajedničku, jednu istinsku stvar. U Mađarskoj sam dosad u više navrata organizirao sakupljanje potpisa za oslobađanje generala Ante Gotovine, te za ostale nevinno suđene generale, časnike Hrvatske vojske.

Godinama redovno objavljujem članke u mađarskom tisku, kao i na internetu, u kojima se otvoreno zalažem za njih i stojim iza njih, jer su oni stvarni heroji. Niz predavanja o Domovinskom ratu u Hrvatskoj održao sam na mađarskim i drugim fakultetima (Njemačka, Engleska, Južna Amerika), a na poziv raznih organizacija. Mislim, ako smo dolaskom mira položili naše ratno oružje, na ovom frontu morali smo nastaviti „rat“ informirajući svjetsku javnost o našoj borbi, budući jako dobro znamo, kako je snažna neprijateljska – i to ne samo srpska - propaganda protiv Hrvatske.

Pitanje:

Imate li neku poruku sudu u Haagu?

Odgovor:

Prije nekoliko sam predložio sam svojim suborcima u Osijeku i Zagrebu da u skupinama, organizirano, otputujemo u Haag i da se dragovoljno predamo haaškom sudu. Naime, ako je kriv general Mirko Norac, ako je kriv general Ante Gotovina, onda smo svi mi krivi, koji smo, svejedno s kojim

činom i s kakvim statusu, ali kao zapovjednici, sudjelovali u HRVATSKOM DOMOVINSKOM RATU.

Na žalost, zasad, taj moj prijedlog nije se ostvario, iako ja i danas spremno stojim iza njega.

Ako je grijeh braniti Domovinu, Istinu, Slobodu, onda smo svi mi krivi grješnici, koji smo od 1991. do 1995. godine nosili hrvatsku vojničku odoru. Jer, mi ništa drugo nismo ni radili. Ponavljam: ako je ovo grijeh, onda neka kazne svakog od nas. To je moja poruka Haagu, ali, tužno bih još dodao, smiješno je što se tamo događa. Mogao bih, stoga, napraviti čak zloban precedents, pa zločesto potvoriti haaški sud od svoga ozbiljnog posla pravi šalu. Smatram da će takvo ponašanje pravosudnih tijela uskoro donijeti jako loše i nepopravljive posljedice na sve strane svijeta.

Junaštvo ima svoju itekako veliku in važnu ulogu i u suvremeno doba.

Svaki narod treba svoje heroje, jer to je jedna moćna nacionalna kohezijaska snaga, koja mlade ljude pozitivno usmjerava (odmiče ih od globalizacije). Pred njih se tako stavljaju istinske veličine, domobrani i junaci, koji im onda postaju životnim uzorom.

Ne bismo smjeli dopustiti da nam otimaju i ponizuju naše heroje, budući se na taj način stavljaju pod upitnik opravdanost i istinitost našeg Domovinskog rata.

Pitanje:

Gdje sada boravite? Dolazite li u Hrvatsku?

Odgovor:

Trenutno živim u Mađarskoj, ali često sam i u Hrvatskoj. Neko vrijeme morao sam razrijediti

svoje dolaske u Hrvatsku, jer sam mislio sam da česti susreti nisu dobri ni za mene, niti za moje prijatelje, suborce. To je, naime, uvijek bilo povodom da od početka do kraja pričamo o zajedničkim doživljajima i ponovo zajedno, kroz razgovor, proživljavamo sve one ratne strahote. Svi mi nosimo u sebi neizlječive, duboke, otvorene rane. Kod naših susreta ponovo i ponovo zajedno iznova patimo u mislima i sjećanjima sve one prizore kada su gubili svoje suborce, prijatelje, sve te ratne tragedije.

Pitanje:

Sadašnji položaj branitelja nije zavidan. Ubilo ih se preko 1.700. Zašto se to događa?

Odgovor:

Cijelo moje biće potresa tuga i očaj, kad god dobijem vijest o samoubojstvu nekog od branitelja. Jako me to boli. Nisam mogao shvatiti, dugo nisam u to mogao povjerovati. A bila je istina.

I onda mi je sijejnuo. Bio sa, sretnik – što nisam ostao u Hrvatskoj. Morao bih dan za danom ponovo doživljavati ratne prizore: kad je pukla mina, kad je netko ranjen, kad je umro drugi naš prijatelj, ratnik... Oni koji su ostali doma, ne mogu pobjeći uspomenama.

Samoubojstvima branitelja pridonio je, po mom mišljenju, onaj nekorektni način na koji se Vlada RH odnosila prema veteranima, konkretno poslije smrti Dr. Franje Tuđmana. Stid i sramota! Nedpodnošljivo i ponižavajuće bilo je vidjeti da odluke o mirovinama, o invalidninama donose ljudi koji su samo na televiziji vidjeli kako je to izgledalo u NAŠEM RATU. Oni koji u svom životu nikad nisu niti pomirisali ba-

rut, nikad nisu osjetili onaj kisela miris, koji se ni s čim ne da zamijeniti, onaj dim koji izlazi iz gorućih kuća...

Pitanje:

Mnogi branitelji danas kažu: Nismo se borili za ovakvu Hrvatsku. Što bi to moglo značiti?

Odgovor:

Običavam reći, a i ja čujem druge govoriti da mi nismo željeli ovakvu Hrvatsku, da se nismo se borili za ovo sadašnje stanje. Moramo, međutim, razdvojiti dvije stvari i trebamo uzeti u obzir još nešto. Mi smo vojnici tijekom rata imali posve drukčije brige dok smo bili na dužnosti, s ne u glavu trpati misli o budućnosti ili nešto slično planirati. U stvari, ja se ne sjećam da bismo na frontu ikada razgovarali o politici ili da bi se prepirali oko toga. Znali smo samo jedno, da moramo zaustaviti agresore, da moramo braniti naša sela, gradove i civile, a pored svega toga znali smo i to da smo osnivači, baklje, davno željenog, stoljetnog sna: Samostalne Hrvatske.

Samo toliko. San se ostvario, ali kad je zašutjelo oružje, mnogi od nas nastavili su tako misliti, a jednako misle i danas. Onda im radost pokvari neka mora, priviđenje, sve moguće nepravde, način postupanja, birokracija. Rođena je samostalna Hrvatska, ali proganjaju se oni, koji su pomagali u tome da ona i osvane. Postali smo neugodni, nametljivi. Smatra se da bi nas trebalo trpati u zatvore, štoviše da bi bilo najbolje kad nas više ne bi ni bilo... Vjerojatno smetamo u igrama političke elite, mi smo im ogledalo, u kojemu se ponekad, moguće, i ogleduju, pa ih je možda, nadam se, i sram.

Pitanje:

Vi ste svjetski čovjek? Hrvatska, Europska unija, SAD?

Odgovor:

Uskoro Hrvatska postaje član Europske unije. Ako se to dogodi, time ćemo odbaciti svoju samostalnost, tu slobodu za koju su se ne tako davno mnogi žrtvovali, dali svoje živote i prolili krv... Oslobođeni smo iz jednog zatvora – iz Jugoslavije - i sad pjevajući, barem tako izgleda, selimo se u neki drugi, u ne baš konforni zatvor EU-a, da odbacimo naš nacionalni identitet u tom ludilu, koje se zove globalizacija.

Mi se nismo za to borili. To je sigurno.

Znam, mnogo njih sad još ne shvaćaju zašto nije dobro da Hrvatska stupi u EU... To im poručujem ja koji već živim u državi koja pripada EU, pa upravo zbog toga, vidim tu zajednicu i iz unutra... Ovdje mnogi nisu razumjeli što se to dogodilo.

Uvjeren sam da postoji život i izvan Europske unije. Pitanje je samo to, je li ostalo u hrvatskom narodu nešto od one hrabrosti, odlučnosti iz 1991. godine? Ja sam se zaljubio svim svojim srcem u hrvatski narod.... Ta me ljubav i danas pokreće i nosi u mom životu!

Pitanje:

Kad bi trebalo, biste li opet uzeli pušku na rame i krenuli: U boj?

Ne dao Bog, ali ako bi dao i ako bi trebalo opet uzeti pušku boreći se za pravu stvar, moji prijatelji, suborci, neka znaju, mogu uvijek računati na me. Ne ću uopće razmišljati.

Bolje je stojeći umrijeti kao muškarac za slobodu, nego na koljenima klečeći živjeti u nekakvoj

zlatnoj krletki!

Objavljene knjige

Prva knjiga Eduarda Rózse Floresa objavljena je 1994. godine u Mađarskoj pod naslovom „Prjavi rat“ (Mocsos háború), ratni memoari, a druga je ugledala svjetlo dana dvije godine kasnije, pod naslovom „Operacija šutnje“ (Hallgatás Hadművelet). Nakon toga je 1999. godine izašla trojezična zbirka ratnih pjesama Húség/Vjernost/Lealtad, te drugi mu ratni memoari „Umrli smo i još živimo“ (Meghaltunk és mégis élünk). U 2001. godini objavljena mu je druga pjesnička zbirka „Stanje između dva rata“. Slijedi: 2003. godine „Kolekcija svinjarije“, 2004. godine „69 tajna – ljubavne pjesme i jedno objašnjenje“ i 2007. godine „47 sufističkih pjesama“ dvojezično izdanje (mađarsko-španjolsko).

Eduardo Rózsa Flores trenutačno je glavni suradnik mađarskog časopisa KAPU, i urednik portala www.jobbik.net te www.lelkismeret88.hu, a ujedno je i dopredsjednik Mađarske Islamske Zajednice.

Filmovi

„Bolsevita“ (glumac, 1996. godine), „Vizualizacija“ (glavna uloga, 1997. godine), „Mali grad“, televizijska serija, (glumac, 1997. godine) i „Chico“ (glavna uloga, 2001. godine).

U pripremi:

„The Filthy War“ (www.mozgofilms.com), idejni otac, producent, stručnjak.

MUKE PO PROF. DR. SC. ŽARKU PUHOVSKOM

Lasa Šukilo, poticajni izvor: **Ivan Miklenić, ČAS UNUTRAŠNJE SREĐIVANJA**, „Glas končila“, 12. travnja 2009.

Prof. dr. sc. Žarko Puhovski je ljut. Organizira prosvjede protiv ulaska Republike Hrvatske u NATO.

Što nam je činiti?

Evo savjeta Ivana Miklenića:

„Ulazak Republike Hrvatske u puno članstvo Sjevernoatlantskog saveza (NATO) iznimni je povijesni događaj i uspjeh, **definitivni izlazak Hrvatske iz umjetnih državnih tvorevina 20. stoljeća** koje nisu mogle uspjeti, i povratak hrvatske države u njezino naravno, povijesno, zemljopisno i kulturno okruženje. Članstvo u najmoćnijem svjetskom vojnom savezu, koji ne ugrožava državni suverenitet svojih članica, uz obveze, koje nikada nisu ni male ni lagane, donosi - opravdano se može smatrati - faktično, tj. stvarno priznanje Hrvatske u međunarodnoj zajednici, a što je puno više i važnije od same vojne komponente i od juridičkog priznanja koje je Hrvatska doživjela 1992. godine. Ulaskom u NATO Republika Hrvatska otklonila je skrivene sumnje o neodrživosti hrvatske države, kao neovisne i međunarodno priznate, porazila skrivene ideološko-političke snage, koje ne samo da se nisu mirile s opstanakom samostalne hrvatske države već su je i više ili manje suptilno potkapale, i otvorila sasvim novu stranicu u svojoj povijesti.“

Što to onda muči prof. dr. sc. Žarko Puhovskog?

Jedno i jedino. NATO nikada nije bio niti će ikada biti komunistički ustroj. Pače, za očekivati je da će komunisti i u Hrvatskoj uskoro u staro željezo.

„Stvarno učvršćenje međunarodnog položaja Republike Hrvatske iznimno je važan trenutak koji zaslužuje proslavu, ali koji još neizmjereno više zaslužuje ali i zahtijeva odlučno usmjerenje čitavoga hrvatskog društva prema svjesnom, sustavnom i ustrajnom djelovanju u skladu s trajnim legalnim i legitimnim hrvatskim nacionalnim ciljevima. Sadašnji hrvatski povijesni trenutak, bez obzira na aktualu svjetsku ekonomsku krizu, donio je suvremenom hrvatskom društvu priliku da se cjelokupni unutarnji društveni, politički, gospodarski, kulturni i ini život ponovno temeljito promisli i preustroji ipak u znatno povoljnijim uvjetima nego što su bili ranih devedesetih kad se ustrojavala mlada hrvatska država. Svi segmenti hrvatskoga društva trebali bi u ovom povijesnom času iznova, kritički ali i krajnje odgovorno posvijestiti temeljne hrvatske nacionalne ciljeve i na taj način uspostaviti kriterije po kojima bi se točno razlikovalo što je promicanje zajedničkoga dobra, a što je gaženje ili izdaja toga zajedničkoga dobra. Sve dosad toga kriterija, te sudbinski važne razdjelnice, službeno ni stvarno nije bilo, premda su ga sve vrijeme osjećali, kao što ga osjećaju i danas, veoma brojni hrvatski građani koji su ostali dosljedni hrvatskim nacionalnim ciljevima. Nedostatak toga kriterija na razini službene državne i stranačke politike jasno otkriva da se dogodio lom odnosno jaz ili raskid

između tzv. političkih elita i najzdravije jezgre hrvatskoga naroda. Odmak od usmjerenja koja pružaju hrvatski nacionalni ciljevi odraz je ili (ne)svjesnog lutanja ili nedopustivo teške zloporabe koja bi se mogla izjednačiti s nacionalnom veleizdajom. Zar pretvorbu i privatizaciju tzv. menadžerskim kreditima, dok su najpredaniji pripadnici hrvatskoga naroda bili na frontama u obrani samoga opstanka domovine, ne bi trebali preispitati u kojoj bi to mjeri mogla biti veleizdaja? Zar zloporabu državničkog položaja ili zloporabu državnih proračunskih novčanih sredstava, koja su otkinuta od usta svih građana kroz razne namete, u korist pojedincima, strankama, lobijima i svim mogućim interesnim skupinama ne bi trebalo preispitati upravo s aspekta veleizdaje? Zar isto tako, bilo svjesno bilo zbog nesposobnosti određenih ljudi, onemogućavanje ili čak zatiranje pojedinih proizvodnih grana, kao što je npr. poljoprivreda i hrvatsko selo koje je jedina kolijevka opstanka hrvatskoga naroda, ne bi trebalo ponovno preispitati po kriteriju što je za dobro hrvatskoga društva a što je veleizdaja? Zar se tek verbalno podržavanje funkcioniranja zakonitosti i pravne države ili samo verbalno osuđivanje korupcije može smatrati služenjem općemu dobru hrvatskoga društva? Zar njegovanje partitokracije, tj. povlaštenosti za sva bolja društvena radna i funkcionska mjesta samo za članove i simpatizere političkih stranaka koje su na vlasti na određenoj razini ne bi trebalo preispitati koliko je to u službi općega dobra a koliko veleizdaje? Zar toleriranje razaranja univerzalnih vrijednosti, bez kojih nije moguće nikako i nikada izgraditi zdravo društvo, ili toleriranje up-

ropaštavanja mladih ljudi nije u očitom sukobu s hrvatskim nacionalnim ciljevima?

Već ta spomenuta područja, a brojna nisu ni spomenuta, otkrivaju da su veoma opravdani razlozi za nezadovoljstvo i za istinsku razočaranost mnogih časnih i za opće dobro zauzetih hrvatskih građana, te je doista nastupio povijesni čas u kojem bi se političke stranke, barem one koje žele služiti hrvatskom društvu odnosno koje ne žele biti potencijalno veleizdajničke, morale trgnuti, učiniti

odlučni zaokret i početi izgrađivati zdravo, pluralno i stvarno demokratsko društvo ravnopravnih građana. Političke stranke koje prepoznaju sadašnji povijesni trenutak kao stvarnu jedinstvenu priliku da se Hrvatska ustroji, ne fiktivno nego stvarno po modelu starih stabilnih zapadnih demokracija, i koje su spremne ući u sukob i obračun sa snagama koje baš to žele spriječiti, sigurno mogu računati na snažnu potporu birača, kako na lokalnim tako i na parlamentarnim i predsjedničkim

izborima. Svi odgovorni u Hrvatskoj ovoga presudnog povijesnog časa pozvani su dati svoj doprinos, svatko na svoj vlastiti i specifični način, ali uvijek poštujući i snažeći ostvarivanje legalnih i legitimenih hrvatskih nacionalnih ciljeva. Za Hrvatsku, koja je osigurala opstojnost, nastupio je sudbinski važan čas unutarnjeg 'pometanja' i sređivanja koji se ne smije prokockati."

E, pa neka nam je sa srećom!

PROKLETSTVO KRIMINALA I KORUPCIJE NA KOMUNISTIČKI NAČIN

Lasa Šukilo, poticajni izvor: **A. Benačić, HRVATSKA JE PROKLETA KRIMINALOM I KORUPCIJOM**, www.index.hr, 16. travnja 2009.

Svoje znanje i umijeće, svoje nakane i pohlepu, pokazali su 1945. Ništa lošiji nisu niti nakon 1991.

približio je zašto je britansko ministarstvo vanjskih poslova odlučilo ovog ljeta svoje turiste upozoriti na **'opasnost od terorizma i organiziranog kriminala koja je duboko prisutna u struktura u Hrvatskoj'**."

Zna to NATO odavno. Znaju i za Pukanićeva prijatelja Stjepana Mesića.

niskim, odnosno bio je blisko povezan s najozloglašnijim mafijašima u državi i 26-godišnje Ivane Hodak, kćeri prominentnog odvjetnika Zvonimira Hodaka.

'Policija kaže da je uhvatila ubojicu - beskućnika koji je, kažu, sve obavio sam. Drugi su skeptični i pričaju mračne priče koje vraćaju u prošlost, doba ratova na Balkanu i uključuju bivšeg generala, nestale dijamante, otmicu i prominentnog mafijaša', navodi reporter BBC-ja.

Hodak mu je, u svom uredu u Zagrebu gdje je na zidu izvješena Ivanina slika, rekao da je uvjeren kako je ubojstvo njegove kćeri povezano s kriminalcima koji su imali interesa u slučaju njegovog klijenta, umirovljenog generala Vladimira Zagorca.

'Ovo nije Hrvatska s fotografije na razglednicama kakva je poznata posjetiteljima dalmatinske obale', napominje Prodger."

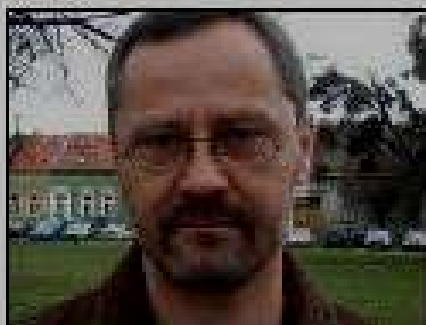
A tek Mladen Bajčić!

„Ova dva ubojstva, kao i serija napada na novinare i poslovne

Murky past

The murders of Ivo Pukanić and Ivana Hodak, together with a spate of attacks on journalists and businessmen, have confirmed a belief in the minds of many Croats that their country is in the grip of powerful mafia whose roots lie in the international embargo against Yugoslavia in the early 1990s.

Deprived of trade revenue and legitimate supplies of weapons, the constituent republics

“ We like to say that where Italy is a state with a mafia, Croatia is a mafia with a state

„REPORTER BBC-ja Matt Prodger 'oprao' je hrvatsku vlast kako to dugo nitko nije. Na četiri kartice teksta, ispod naslova 'Hrvatska je prokleta kriminalom i korupcijom',

„Ubojstva 'kontroverznog novinara' Ive Pukanića koji je imao 'prijatelje na visokim položajima, uključujući i hrvatskog predsjednika, kao i na onim tobože

ljude su potvrdili vjerovanje mnogih Hrvata da je njihova država u šakama snažne mafije čiji korijeni leže u međunarodnom embargu nametnutom zemljama bivše Jugoslavije devedesetih godina', navodi BBC, objašnjavajući:

'Kada su im oduzeli izvozne prihode i mogućnost legalne kupovine oružja, države bivše Jugoslavije, uključujući Hrvatsku, okrenule su se švercu. Oni kriminalci minulih godina postali su moćni biznismeni današnjice', piše za BBC. Razgovarao je s novinarom Goranom Flauderom koji je fizički napadnut šest puta, koji mu je kazao:

'Nitko te današnje biznismene ne ispituje kako su zaradili svoj prvi milijun. A prvi je milijun ključ njihove pozicije u društvu i njihova uspjeha. Država nije raskinula svoje veze s organiziranim kriminalom.' Ispričao mu je kako je državni odvjetnik kojemu je donosio materijale koje je otkrio istraživanjima, odbio provoditi kazneni progon jer se bojao za vlastiti život."

Ili dr. sc. Ivo Sanader.

„Razgovarao je i s Gordanom Malićem, još jednim novinarom pod policijskom zaštitom, koji mu je također kazao da je organizirani kriminal dio establišmenta.

'Teško je uopće uočiti razliku između tog i drugih dijelova establišmenta. Organizirani je kriminal daleko je bolje organiziran od države, Vlade i društva', napominje Malić.

Novinar BBC-ja primjećuje da su Hrvatske novine dupkom pune

priča o sumnjivim poslovima i istaknutih društvenih figura s imovinom neobjašnjenog porijekla. Napominje da se čak na YouTubeu vrti snimka potpredsjednika Hrvatskog fonda za privatizaciju kako u džep trpa smeđu omotnicu punu novca te da se prema Indeksu ekonomskih sloboda Hrvatska u pitanju borbe protiv korupcije nalazi ispod afričkih zemalja.

'Možete vidjeti korupciju povezanu s vladinim dužnosnicima i praktički ljude na razini ministara s neobjašnjenim bogatstvom', kaže Nataša Srdoč, predstavnicu istraživačke skupine koja se na Adriatic institutu za javni poredak (Adriatic Institute for Public Policy) bavi pitanjima korupcije."

CRACKDOWN

"You can see corruption with government officials and practically ministerial-level people with wealth that cannot be explained," says Nataša Srdoč from the anti-corruption think tank the Adriatic Institute for Public Policy.

"So the question is - how did they amass such huge amounts of wealth in Croatia? And that's our problem in Croatia because these things we cannot deal with from within. You know, you really need external pressure.

"Croatia needs to put an independent judiciary, the rule of law, and protection of

“We are all equal under the law.”

Što drugo, do li očistiti Hrvatsku od drugova i njihovih zloćudnih uvjerenja i prakse.

"Postavlja se, dakle, pitanje - kako su nagomilali tako veliko bogatstvo u Hrvatskoj. Naš je problem što mi te stvari ne možemo rješavati sami. Znae, nama je zaista potreban pritisak izvana', smatra Srdoč.

I, konačno, nedugo nakon jedne od antikorupcijskih akcija, razgovarao je i s ministrom pravosuđa Ivanom Šimonovićem 'koji je pri-

segnuo da će zaplijeniti kriminalom stečenu imovinu, poboljšati zaštitu svjedoka i ubrzati sudski progon korupcije'. Šimonović je odbio tezu da su politički moćnici u Hrvatskoj zaštićeni i da se ne moraju bojati kaznenog progona.

'Svi smo jednaki pred zakonom'; rekao mu je ministar pravosuđa. Antikorupcijske akcije, napominje novinar BBC-ja, poticane su željom Hrvatske da uđe u Europsku uniju. Iz razgovora sa sociologom Žarkom Puhovskim saznaje da se Hrvati žale i na dvostruka mjerila EU.

'Kad imate Bugarsku i Rumunjsku u Uniji, ako imate podijeljeni Cipar, ako imate Grčku sa svom njenom korupcijom i problemima sa sudstvom, ako imate zemlje

Baltika s katastrofalnom manjinskom politikom i tako dalje, onda ne možete shvatiti zašto bi se Hrvatska posvetila svim tim reformama koje mora ispuniti da bi ušla u EU', kaže Puhovski.

Drugi pak smatraju, navodi BBC-jevac, da druge države Unije koje

se protive daljnjem proširenju preuveličavaju probleme s kojima s organiziranim kriminalom i korupcijom kako bi naštetile njenom pristupnom procesu.

'Ako Hrvatska želi postati članicom EU u iduće dvije godine, kao što se nada, rečeno joj je da će se morati dovesti u red. Postavlja se pitanje: ima li ona vremena i sposobnosti da to učini', upitao je Prodger umjesto zaključka."

NDH KOJU SU OSNOVALE USTAŠE

Gospodine Dragun,

Priključio sam se prošle godine na vašu mrežu sa namjerom da primam vaš internet časopis „Hrvatska uljudba“, kojega redovno čitam i kojem sam poslao i neke svoje tekstove i priloge - da bi čitaocima predočio neke stavove branitelja Republike Bosne i Hercegovine. Vi ste bez cenzure objavili moje priloge, te tako osigurali da vaši čitaoci saznaju istinu od jednog autohtonog Bosanca, rođenog Sarajlije, po pitanjima vezanim za obranu RBiH. Tako ste donekle pridonijeli boljim odnosima i razumijevanju između država Hrvatske i BiH, između Hrvata i Bosanskohercegovačkih građana.

Glasnik „Hrvatske uljudbe“ je koristan kao platforma anti-komunističke, anti-udbaške, anti-velikosrpske orijentacije. U tome donekle ispunjava svoju zadaću, iako poput mnogih drugih medija, ima svojih dobrih i loših strana, dobrih i loših priloga, koji su svi dio paketa kojega ne treba secirati i uzimati bilo previše ozbiljno, bilo previše neozbiljno. Drugim riječima, ako se nekome nešto dopada, to treba uzeti kao dio paketa, ili, ako se nekome nešto ne dopada, onda i to treba uzeti kao dio paketa.

Nažalost, pogrešna je vaša odluka da objavljujete novi internetski časopis, jer je to dodatna aktivnost koja će vas udaljiti od napora i vremena kojega trebate posvetiti poboljšanju magazina „Hrvatska uljudba“, ali, to je vaš vlastiti problem rasporeda resursa i vremena, pa u to ne ulazim. Ono što je meni veći problem, je ime i očigledna orijentacija tog novog časopisa kojeg ste nazvali „Bleiburg“ - ime koje previše unaprijed određuje matricu asocijacija i nameće reminiscenciju na nemile događaje iz Drugog svjetskog rata. Razumijem da je mnogim Hrvatima činjenica da su zarobljeni

vojnici NDH pobijeni na Bleiburgu, doista i danas bolna - jer je ubijanje zarobljenika zločin, bez obzira kako se ko prema profilu tih zarobljenika orijentirao. Oni su bili zarobljenici, i bili su pobijeni. To je univerzalno prihvaćeno kao ratni zločin, prema Ratnom pravu i relevantnim konvencijama koje su važile i u toku Drugog svjetskog rata u teoriji, ali se nekada nisu poštivale.

Ali, ime „Bleiburg“ je podcrtavanje i resurekcija nemilih događaja iz Drugog svjetskog rata, što čini da vi sami sebe u očima javnosti postavljate ujedno i kao neku vrstu obnovitelja Ustaškog pokreta - jer je Bleiburg, kao što svi znamo, bio stratište Ustaša. U mojoj osobnoj želji da branim Republiku Bosnu i Hercegovinu, bilo kakve konotacije, reminiscencije i asocijacije na Drugi svjetski rat, u bilo kojoj formi, npr. bilo da slavim ili kudim Ustaše, bilo da slavim ili kudim Komuniste, predstavljaju veoma, veoma kontraproduktivnu, veoma štetnu vrstu konotacija i reminiscencija. I stoga moram odbiti da svoje ime i e-mail adresu uključim u listu primalaca vašeg novog časopisa „Bleiburg“.

Pri tome i dalje želim čitati vaš internet časopis „Hrvatska uljudba“, jer ga smatram glasnikom nekih „frakcija“ pravaša. To su političke misli, to je politička stranka u Hrvata stara preko 150 godina - i stoga je taj časopis „Hrvatske uljudbe“ koristan. Ali, magazin „Bleiburg“ previše liči na resurekciju Ustaškog pokreta, što je kontraproduktivno, štetno i za vas, a kamo li za branitelje Republike BiH. Ustaški pokret je nestao sa historijske scene prije preko 60 godina, i na tome sve treba ostati - dok je pravaštvo i dalje živo i, nadam se, zdravo među Hrvatima. Asociiranjem ustaštva sa pravaštvom i dan danas, bilo hotimično, bilo nehotice, činite ogromnu uslugu komunistima, neokomunistima, kriptokomunistima, udbašima i njima sličnim uhlapjima

koji vladaju Hrvatskom i Bosnom i Hercegovinom.

Moderno pravaštvo HSP-a pokojnog Ante Paradžika i Dobroslava Parage, je 1990. godine priznalo Republiku BiH kao suverenu državu - dakle, nije težilo kao obnovi NDH koju su osnovale Ustaše i tako u Drugom svjetskom ratu negirale državnost Bosne i Hercegovine. HSP pokojnog Paradžika i Parage, priznalo je Bošnjake kao autohton narod (bilo da se zovu Muslimani odn. tačnije Bošnjaci) - a ne kao „Hrvate muslimanske vjeroispovijesti“. Takvi novi, zdravi i korisni stavovi modernog pravaštva iz 1990. godine, otvorili su vrata suradnje patriota Republike BiH sa modernim hrvatskim pravašima. Nažalost, ti pro-bosansko-hercegovački pravaši HSP-HOS-a, eliminirani su sa scene do kraja 1992. godine metodama ubojstava, terora, marginalizacije, ... od strane Tuđmana i njegovih udbaša.

Danas Paradžikovo i Paragino pravaštvo, kao i pravaštvo Nikole Štedula (HDP), treba podržati i obnoviti, ali je vaše ponovno vraćanje na asocijacije sa Ustaškim pokretom, na koje navodi ime vašeg novog časopisa „Bleiburg“, ogroman korak u pogrešnom smjeru!

Mora mnoge od nas zabrinuti zašto komunistima i svim ostalim neprijateljima modernog hrvatskog pravaštva u duhu orijentacije HSP-a pod rukovodstvom pokojnog Ante Paradžika i Dobroslava Parage, činite takvu ogromnu uslugu?! Zašto radite „u korist pravaške štete“? Razmislite! Znam da mi nećete odgovoriti, ali, barem razmislite radi sebe, zašto neprijateljima konstruktivnog, korisnog, modernog pravaštva činite tu ogromnu uslugu?!

Srdačno,

Sven Rustempašić
Branitelj Republike BiH

BOŠNJACI U HRVATSKOJ

„*Novi list*“, Rijeka, 10. travnja 2009.

Sabor Bošnjačkih Asocijacija Republike Hrvatske i Vijeće bošnjačke nacionalne manjine za Grad Rijeku, uz potporu Savjeta za nacionalne manjine RH organiziraju u 19 sati u Gradskoj vijećnici, Korzo 16, znanstveni skup „Bošnjaci u Hrvatskoj i kontinuitet Bosne i Hercegovine“. O temi će govoriti prof. dr. sc. Šaćir Filandra, Stjepan Kljujić, doc. dr. sc. Željko Bartulović i Nedžad Hodžić, dipl. ing.

ZNANSTVENI SKUP „BOŠNJACI U HRVATSKOJ I KONTINUITET BOSNE I HERCEGOVINE“

Zapisnik sa prve sjednice Predsjedništva Vijeća bošnjačke nacionalne manjine za Grad Rijeku, 10. ožujka 2009. – izvadci

Organiziranje znanstveno-stručne tribine na temu Nezavisnost Bosne i Hercegovine na kojoj bi učestvovali: Prof. dr. sc. Šaćir Filandra, gđin. Stjepan Kljujić, doc. dr. sc. Željko Bartulović i gđin. Nedžad Hodžić.

MILORAD DODIK: "BIH U EU SAMO KAO LABAVA FEDERACIJA"

Premijer Republike Srpske Milorad Dodik, izjavio je da vjeruje da BiH može ući u EU samo kao labava federacija dva ili tri entiteta zasnovana na etničkom principu, ali ni u kom slučaju kao jedinstvena zemlja.

Predsjednik Vlade RS je u intervjuu za agenciju Associated Press rekao

da će se Srbi u BiH radije odreći članstva u EU nego Republike Srpske.

Dodik je istakao da je "samo BiH dopala sudbina bivše Jugoslavije".

"Narodi koji nisu mogli da pronađu način da žive zajedno u Jugoslaviji, sada bi trebalo da žive zajedno u

'hibridnoj' zemlji u kojoj svako gura svoj plan", istakao je Dodik.

Prema njegovim riječima, sve tri strane nastavljaju sa pokušajima da političkim načinima ostvare nekadašnje ratne ciljeve - Bošnjaci da uklone etničku podjelu, Hrvati da dobiju svoj entitet, a Srbi da sačuvaju što veću autonomiju.

On je dodao da nema ništa protiv stvaranja trećeg (hrvatskog) entiteta, ali da taj entitet ne može da prelazi u RS.

Premijer RS je naveo da Srbi u BiH smatraju da BiH može biti federalna država, sastavljena od federalnih jedinica, gdje će nadležnost uglavnom biti u tim jedinicama, a ne kod centralne vlade.

AP navodi da je RS na međunarodne i domaće pokušaje da se nadležnosti prebace s entiteta na centralne institucije odgovarala prijateljski da će povlačenjem

svojih predstavnika iz tih institucija blokirati cijelu zemlju.

Dodik je rekao da su "samo tada stranci shvatili da smo ozbiljni" i dodao da su Srbi na taj način spriječili stapanje policija entiteta u jednu policiju.

"Mi to vidimo kao našu veliku pobjedu" - rekao je premijer RS.

OSVRT

Dr. Muhamed Borogovac

I Crna Gora, i Hrvatska, i Kosova i Makedonija su multietničke ("hibridne", kako Dodik pejorativno kaže za BiH) pa su ostale cjelovite. Neka se Dodik ne zanosi previše sa svojim "uspjesima" u Bosni i Hercegovini, jer tako ispada smiješan kao neko ko se kiti tuđim perjem. Svakom djetetu je već jasno da bi i Bosna i Hercegovina ostala jedinstvena kao npr.

Crna Gora, da nije bilo četničkih agenata Alije Izetbegovića, Harisa Silajdžića i njihove garniture na vlasti koja nas i dalje uništava.

Da je pošten, i da ne skriva svoje jatake Silajdžića i Tihća, Dodik bi im se zahvalio za upropaštavanje evropske (Copoline) reforme policije.

I danas bi RS bila upitna, jer je nastala na genocidu, ako bi "bosnjački" političari okrenuli list i prestali usvajati zakone kojima se rastura država BiH i učvršćuje RS.

I nije tačno da Bosnu i Hercegovinu čeka sudbina Jugoslavije. Čeka nas sudbina Palestine, jer se BiH geografski ne može podijeliti na 3 države, nego će Bošnjaci ostati da polako izumru u nekoliko nepovezanih rezervata, ako se ne trgnu, i ne obračunaju sa izdajničkom vlasti, dok još nije kasno.

GLAS ISLAMA - KOMENTAR POVODOM POSJETE EVROPSKOG PARLAMENTARCA KACINA ISLAMSKOJ ZAJEDNICI I SANDŽAKU

Skrraćena verzija

Posjeta gospodina Kacina Islamskoj zajednici i Sandžaku na najbolji način pokazuje da pritisak na jednu zajednicu, kršeći zakon i njenu svetost, ne može proći neviđeno, a nipošto se neće prihvatiti kao legalno i zakonito.

Srpske vlasti su decenijama u svim manjinskim narodima, kako oni nazivaju druge narode u Srbiji, tražili poltrone koji će radi ličnih interesa govoriti, a još gore, i raditi suprotno interesima ili na štetu svojih zajednica. Ta praksa je sprovedena na Kosovu, Vojvodini i u Sandžaku. U poltrone se ulagalo, dodjeljivane su im subvencije, položaji i privilegije. To je kod nekih imalo uticaja, a mentorima donosilo kratkoročne rezultate.

Međutim, dugoročno, poltrona se svako odricao - najprije vlastiti narod, a zatim i njihovi mentori. Postajali bi neupotrebljiva roba.

Oni koji su držali do dostojanstva nisu bili popularni kod srbijanskih vlasti. Nije se imalo sluha za racionalno sagledavanje stanja. Islamska zajednica je odbila da bude poltron politici, da bude jednodržavno upotrijebljena ili zloupotrijebljena.

Sve ovo je dovelo do toga da se nad muslimanima, prije svih nad Bošnjacima, pokrenu sve one silne spletke i projekti. Uspjeli su razjediniti političku elitu, a intelektualna je nedovoljno jaka da bi se sama oduprla mašineriji diskriminacije. Jedino je Islamska zajednica bila institucija koja je za nacionalističke snage u Srbiji, koje, nažalost, često čine i vlast u njoj, bila prijatna.

Islamska zajednica, koja traži najbolji mehanizam kako da vjernike u ovoj državi ujedini, uredi i organizuje, po nekima je prijatna. Islamska zajednica - institucija koja propagira mir, dobrosusjedske odnose, radi na osvješćivanju, bori se protiv nereda, nepravde i kriminala, za neke je prijatna.

Dok su je tako predstavljali u Srbiji, u svijetu je drugačije prepoznaju. Zajednica koja osniva škole, fakultete, radi na njegovanju vrijednosti i izgradnji društva nipošto ne može biti prijatna.

Islamsku zajednicu kao takvu vide najvažnije institucije u svijetu i Evropi. Pokušajem njene destabilizacije bavio se američki Stejt Department. Zanimljivo je da se u izvještaju koji su objavili identifikuje isti krivac, a to je bivše Ministarstvo vjera u Vladi Republike Srbije.

Posjeta gospodina Kacina Islamskoj zajednici i Sandžaku, također, na najbolji način pokazuje da pritisak na jednu zajednicu, kršeći zakon i njenu svetost, ne može proći neviđeno, a nipošto se neće prihvatiti kao legalno i zakonito.

Posjeta gospodina Kacina uljeva nadu u svjetliju budućnost Sandžaka. Sada se pravima Bošnjaka neće baviti samo lokalna zajednica i par političkih partija, ili Islamska zajednica. Prava Bošnjaka u Srbiji i Sandžaku neće biti dobra volja pojedinaca na vlasti. Bošnjaci moraju naći mehanizam da ostvare zakonom zagarantovana prava kao i svi građani u Srbiji.

Glavni Muftija je u izjavi, poslije razgovora sa Jelkom Kacinom, članom Evropskog Parlamenta i specijalnim izvjestiocem Evropske Unije za Srbiju, izjavio da se krše prava muslimana u Srbiji, ali je istakao da je postojeće probleme neophodno rješavati neposredno dijalogom sa predstavnicima vlasti. Dakle, muslimani, Sandžak i Bošnjaci su šansa Srbije da pokaže demokračnost, toleranciju i razumijevanje za različitost, što je i odlika Evrope kojoj Srbija teži.

Uprkos svemu, Islamska zajednica se svojim principijelnim odnosom nameće kao nezaobilazan most povezivanja ovih krajeva, kako sa Istokom, sa kojim ima odličnu saradnju, tako i sa Zapadom koji je prihvata i razumije.

OSVRT

dr. Muhamed Bo-rogovac

Zahvaljujemo se gosp. S. A. što nam je poslao ovaj članak. Čitajući ovo saopštenje osjetio sam se ponosnim što sam musliman i Bošnjak. Neka se zna da su Bošnjaci narod koji zna cijeliti dugoročne vrijednosti, principijelnost i dostojanstvo. Neka se zna da ova nedostojanstvena "ciganija" na vlasti u Bosni i Hercegovini, su četnički agenti, i oni nisu pravi Bošnjaci, nego jedan korumpirani soj, koji se asimilirao u srpstvo još za vrijeme komunizma. (U Bosni i Hercegovini se sa riječju "ciganija" karakteriše jedan specifičan mentalitet, ljudi koji olako lažu, krađu, nemaju nikakvih principa, niti kredibiliteta, a ne neka specifična etnička grupa. Ciganijom se pejorativno nazivaju ljudi iz svih etničkih grupa koji žive isključivo u prezentu, ne interesuje ih ni istorija ni budućnost, ni narod, ni domovina. Oni nikad nisu bolje profitirali nego u Alijinoj i Harisovoj daytonskoj "Bosni".)

JUGOSLAVENSTVO DANAS (11)

Predrag Matvejević, „**Jugoslavenstvo danas**“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

RAZNE HISTORIJE

Navest ću još jedan primjer, karakterističan i aktualan u isto vrijeme: razlike u shvaćanjima Prizrenske lige, koje su dovele do spora u javnosti i u zajedničkoj redakciji Enciklopedije Jugoslavije. Značenje toga pokreta za naše Albance i za južne Slavene, očito, nije isto: za prve to je nacionalno-oslobodilački pokret, poput ostalih takvih pokreta na Balkanu i drugdje; za druge, organizacija koja je dolazila u su-

kob sa slavenskim življem na jugoistoku zemlje i, posebno, sa srpskom državom. Nacionalne se historije teško svode na opća mjerila: svatko u svojoj nalazi opravdanje ili utjehu. Gdje god politička historija prevladava nad historijom društva javljaju se nesporazumi te vrste.

Je li tu u pitanju samo historija?

Razlikuju se ne samo historije, nego odnosi prema historiji. Historiju ne treba shvatiti kao neku vrstu presuditeljice koja je odgovorna za sve, koja posjeduje i nudi sve nužne odgovore. Posrijedi su i one tradicije koje nisu historijske, koje odavno traju i koje će tko zna koliko još djelovati.

Historija je stvorila ili namegnula svakoj sredini odgovarajuća gledišta. S raznih gledišta ne vidimo uvijek iste stvari, sami pogledi postaju različiti, divergentni, oprečni.

Kad smo se ujedinili, stanje od kojeg započinjao novi, zajednički život, koje je zatekla novorođena Jugoslavija, bilo je takvo da ga ni najidealnija društvena uređenja ne bi lako sredila. Za sve što je iz toga proisteklo, stara tzv. „versajska Jugoslavija“ sigurno nije jedini krivac, unatoč svemu. Drugo je pitanje kakva je to bila monarhija i država, tko ju je vodio, koliko je odgovarala idealima i težnjama najprosvjećenijih i najnaprednijih duhova i snaga.

BOSANSKI JEZIK (5)

Historijske činjenice, gramatika, razlike Izvor: **Helga Kanzler**, ispravke: **ing. Salih Čavkić** Odabrao: **akademik Mirko Vidović**

VELIKIM POČETNIM SLOVOM SE PIŠE:

- prva riječ u rečenici:

Spušta se noć. Gdje su ljudi? Nema žive duše! Ulice su puste.;

prva riječ poslije dvije tačke kada je upravni govor među navodnicima:

Al' govori Musa Arbanasa:

"Pridi, Marko, ne zameći kavge, il' odjaši da pijemo vino...";

- nastavak pisma iza naslova ako se pismeno nastavlja u novom redu, i to bez obzira da li se iza naslova stavlja zarez ili uskličnik:

Draga mama, Tvoje pismo sam primio tek juče iako...

Ili:

Draga Aida! Molim te, nemoj se ljutiti što se rijetko javljam...

Velikim početnim slovom pišu se zamjenice Vi i Vas iz poštovanja prema osobi kojoj se piše:

Dragi nastavnice, Javljam Vam se odmah po dolasku u ljetovalšte.

Na putu smo se držali Vaših preporuka...

U KOMPJUTERSKOJ KOMUNIKACIJI:

Pogrešno: "Dobili ste E-Mail preko Interneta."

Ispravno: "Dobili ste e-mail preko Interneta."

MALIM SLOVOM SE PIŠE:

- nastavak upravnog govora ako je bio prekinut umetnutom rečenicom radi nekog objašnjenja; na primjer:

"Hoće li svi", pitao je direktor na zboru učenika, "pomoći u uređenju okoline škole?";

- nastavak rečenice poslije upravnog govora, na primjer:

"Hoćemo!" - odgovorili su svi prisutni učenici.

"Krenimo na posao, onda, odmah poslije sastanka" - povikaše neki učenici.;

- prisvojni pridjevi izvedeni od vlastitih imenica sufiksima -ski, -ski, -čki, npr.: bosanski jezik američki, pariški učenik,

Bio sam u banjalučkom Kaštelu

- zamjenice vi i vas kad se u pismu ne obraća samo jednoj osobi već grupi ili kad se piše dopis nekoj ustanovi, firmi, društvu; npr.:

Osnovnoj školi "Dr. Irfan Ljubijankić", Bihać

Cjenjeni,

Obavještavamo vas da je...

HRVATSKI KNJIŽEVNICI MUSLIMANI (7)

Četiri stoljeća od Mehmedove „Hrvatske pjesme“ do Selimovićeve „Derviša i smrti“
Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, 1996.

U 17. stoljeću djeluju već spomenuti aljamiado književnici Hadži Jusuf Livnjak, putopisac na turskom jeziku; Muhamed Hevaji Uskufi, pisac na turskom, arapskom i perzijskom; Hasan Kaimaja Zrinović, pisac na arapskom i perzijskom, a na turskom autor zbirki Divan i Varidat; zatim Abdulah Bošnjak, derviš, pisac šezdesetak djela iz islamske mistike na turskom i arapskom jeziku, među njima i glasovitog kome-

tara Ibni Arebijana El-Fususa, po kojem je postao poznat kao Šarihu-Fusus (komentator Fususa); Hasan (Kodža) Mostarac, autor povijesti Ahbarud duvel (Državne vijesti) i prevodilac na turski Bedai-ub veka, pjesnički mu je pseudonim Hukmi; Mustafa Ejubović, autor dvadeset i pet djela i prevodilac šezdeset knjiga; Mahmud Mostarac, poznat kao Bejazi-zade damadi, učenjak, retorikar i pravnik, iz retorike napisao djelo Elbediijje (O tropovima i figurama); i Mustafa Bašeskija, ljetopisac Bosne i Sarajeva na turskom jeziku. U 17. stoljeću među ostalim pjesnicima treba spomenuti slijedeće: Nerkesi (Muhamed Sarajlija), Feridun (Ali Šira), Fevzi (Mehmed), Gaibija,

Mezaki, Bezmi, Zikri, Hilmi, Talib (Ahmed), Sebleti, Tevekuli-Dede, Sukeri (Zekerija), Rešid (Muhamed), Sabit (Alaudin Alija Bošnjak Užičanin) i Nazmi-Dede.

Iz 18. stoljeća su hrvatski islamisti Mohamed Jusufović, pisac arapske sintakse na turskom; Ahmed Mostarac, izvrstan poznavalac islamskog prava, o kojem je napisao par djela; Mustafa Bošnjak sa pseudonimom Ledunni, pisac komentara glasovitom mističnom djelu Mesnevi i autor jedne knjige pjesama na turskom i perzijskom, zatim pjesnike Mejli (Mehmed Kuranija), Zikri (Ibrahim Užičanin) i Ševki.

„KUR'AN ČASNI“ NA HRVATSKOM JEZIKU (7)

Izdanje: „Stvarnost“, Zagreb, 1969., prijevod **M. Pandža i Dž. Čaušević**, tumačenje **Dž. Čaušević**, nova redakcija **Omer Mušić i Alija Nametak**

Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, 1996.

Jake hrvatsko-islamsko-arapske spone iz prošlosti imale su za posljedicu djelovanje usmjereno pretežno u proarapskom pravcu a manje u obratnom, prevodilačkom i prohrvatskom pravcu. Tome su dva razloga: 1) privilegirani položaj arapskoga u Islamu kao jezika Božje objave i 2) teškoća prijevoda s arapskoga jezika na hrvatski. Samo tako se može razumjeti što do 1937. nismo imali dobrog prijevoda Kur'ana.

Mnogi prevodioci priznaju velike poteškoće koje susreću u prijevo-

du sa silno bogatog arapskog jezika na druge jezike. To bogatstvo se može ilustrirati tvorbom pojedinih vrsta riječi i gramatičkih oblika iz, obično, trikonzonantnog korijena i dvojnog fleksijom: „unutrašnjom“, koja se sastoji u izmjeni vokala među konzonantima korijena, i „vanjskom“, koja se čini dodavanjem sufiksa, prefiksa i infiksa. Na primjer, korijen k-t-b, koji sadrži ideju pisanja može poprimiti slijedeće oblike: jaktubu on piše, taktubu ona piše, kataba on je napisao, katabna mi smo napisali, naktubu mi ćemo pisati, katiban pisajući, kutiba bilo je napisano, uktub piši, kitab knjiga, kutub knjige, alkitabu ova knjiga, kitabun neke knjige, katib pisar, mektab pisarnica, muktib učitelj pisanja, maktub pismo, takataba dvojica se međusobno dopisuju, astaktibu tražit ću da ga piše, mukatabat dopisivanje itd.

Tako veliko rječničko i izražajno

bogatstvo arapskog jezika zahtijeva nekad od prevodioca na hrvatski, da jednu riječ prevede čitavom rečenicom. Zato prevodilac s arapskog, komu je stalo do dobrog prijevoda, treba posjedovati veliku spremu i izražajnu moć. A u tome je rahmetli Džemaluddin ef. Čaušević imao velike prednosti. Njega se može bez kolebanja smatrati da je bio jedan od naših najboljih poznavalaca orijentalnih jezika (arapskog, perzijskog i turskog), jedan od najvećih islamskih učenjaka kod nas, i posjednik lijepog i jedrog hrvatskog jezika. Prijevod Kur'ana mu je stoga bez ikakove sumnje izvrstan. Na vrsnoću teksta treba uvelike i zahvaliti redakturi profesora O. Mušića i A. Nametka, prvog orijentaliste, a drugog poznatog hrvatskog književnika, nekadašnjeg urednika časopisa Novi behar i priznatog majstora pripovijetki i romana iz herceg-bošnjačkog života.

USKRSNA PISANICA, DJELO UDRUGE HLEBINSKIH SLIKARA I KIPARA, OD 6. TRAVNJA 2009. JE U NEW YORKU

Jagoda Bush, VOANews.com,
04/04/2009

Ekonomska kriza, ratovi, stres svakodnevnog života... u moru loših vijesti, s kojima se svijet nosi ovih dana, stiže i jedna dobra i vedra. Iz Hrvatske, iz Koprivnice, u obliku dva metra visoke i metar i pol široke pisanice. U povodu uskrasnih blagdana, pisanicu iz Koprivnice dobija trinaest gradova Hrvatske i Evrope. Jedna je danas popodne postavljena i u New Yorku i zacijelo će donijeti radost i osmijeh na lica Njujorčana. Od njenog postavljanja, međutim, u jednoj galeriji na Manhattanu, očekuje se i više od toga.

Više je težnji i ciljeva... jedan od njih svakako je daljnje jačanje i širenje bliskih odnosa između Hrvatske i Sjedinjenih Država, a naša galerija od samog početka njeguje i tradiciju širenja svijesti o naivnoj umjetnosti Hrvatske u Americi. Također u Izraelu, rekao je Dan Chill,

Uskrсна pisanica, koju su oslikali hlebinski slikari i kipari, u galeriji međunarodne naivne umjetnosti u New Yorku

vlasnik GINA Gallery of International Naive Art, s jednom galerijom u Tel Avivu i drugom u New Yorku, na Manhattanu.

Uskrсна pisanica za New York dio je projekta koji je, prije par godina, pod naslovom "Pisanica od srca," pokrenula Turistička zajednica Koprivničko-križevačke Županije. Uz Hrvatsku turističku zajednicu, koja je financirala četiri jajeta za inozemstvo i transportne troškove za pisanicu do New Yorka, glavni sponzor je i konzulat Republike Hrvatske u New Yorku. Evo što nam je pred svečano predstavljane pisanice, kojemu je i sâm bio nazočan, rekao generalni konzul g. Petar Ljubičić:

Mi zapravo očekujemo promociju naše naivne umjetnosti, naše škole u Hlebinama, i da to jaje, kao jedan simbol, uskršnji simbol, da ta uskršnja pisanica zasigurno izazove pažnju posjetitelja i onih koji su zainteresirani za tu vrstu umjetnost i da na taj način promoviramo hrvatsku umjetnost.

Ideja za postavljanje uskrсне pisanice u New Yorku, bila je, dodaje g. Ljubičić, začudno brzo realizirana, u roku od samo nekoliko dana, a to se rijetko, naglasio je, na Manhattanu događa.

Sve je počelo prije dva mjeseca, kad je u New Yorku, na turističkom workshopu, održanom uz New York Times Travels Show, najveći turistički sajam u Sjedinjenim Državama, sudjelovala i delegacija koprivničko-križevačkog kraja i predstavila đurđevačku Picokijadu i druge

Uskršnja pisanica iz Hrvatske, sigurno je 'smještena' u galeriji međunarodne naivne umjetnosti GINA

regionalne atrakcije američkim tour-operatorima. "Imali smo tada priliku predstaviti i ideju o pisanici u New Yorku konzulu Ljubičiću i konzulici za kulturu Ljiljani Vinković," kaže Zdravko Mihevc, direktor Turističke zajednice Koprivničko-križevačke Županije, ujedno i idejni začetnik uskrčne pisanice. "Njima se to dopalo, otišli smo zajedno u galeriju na Manhattanu, i njima se svidjelo, za kratko vrijeme sve je bilo dogovoreno."

Jaje, kako je to konzul Ljubičić rekao, "impozantnih dimenzija," izrađeno je od poliestera, oslikalo ga je desetak članova Udruge hlebinskih slikara i kipara – Radmila Bošnjak-Kolarek, Ljerka Tropšek, Tomislav Grabar, Josip Gregurić, Radovan Grgec, Zlatko i Željko Kolarek, Branko Matina, Stjepan Pongrac i Zlatko Štrfček. U izradi trinaest pisanica, koje će tijekom ovih uskrasnih blagdana krasiti trgovce i otvorene prostore drugih gradova, u Hrvatskoj i izvan nje, sudjelovali su i članovi Likovne sekcije Podravka 72, te Likovna udruga u Močvama. Preko te tri udruge, angažirano je bilo oko 20 umjetnika.

Zagreb, sa dvije pisanice, Dubrovnik, Varaždin, Bjelovar, Križevci, Đurđevac, Molve, Koprivnica... Budimpešta, Bratislava, Klagenfurt, Madrid, Bilbao, Barcelona i New York sada, svako je jaje drugačije, gotovo ni na jednom nisu radili isti umjetnici, ne postoje, kaže Zdravko Mihevc, dva ista.

Oni su svako jaje radili na drukčiji način, drugi ljudi, ono što im je zajedničko, naravno, da su u naivnoj maniri, to je jasno, ali unutar toga je slobodna tema i svako jaje je ručni rad, svako je unikatno.

Puno posla na svakoj, puno vremena, puno fizičkog rada. Trebalo se i na lojtre penjati? "Je, nego," odgovara Zdravko spremno, "to je nemoguće s poda raditi, treba se penjati." No, dobro, kako se cijela ta ideja o uskrsnim pisanicama, oslikanim u naivnoj maniri, uopće rodila?

Pa, to je počelo... ne znam ni sâm, čovjek putuje pa vidi svašta... i tako sam vidio u Austriji nekakva jaja u parku, puno, puno manja nego sada naša... Oni su to ofarbali svojim načinom, u Klagenfurtu, konkretno, sam to vidio, svojim načinom, tradicionalnim oslikavanjem jajeta... pa smo mi napravili jedno veliko jaje ali nismo tada išli na naivu. Nisam bio zadovoljan i onda mi je palo na pamet da napravimo veliko, veće od svih, i da ga naši naivni umjetnici oslikaju u naivnoj maniri.... Razmišljao sam po čemu bi ono bilo drukčije od svih drugih jaja, jer svatko ih oslikava nekako više ili manje slično, ali ovo će sigurno biti jedinstveno, razmišljao sam, nitko nema

takvu vrstu naivne umjetnosti."

"Niti sam naivu," dodaje Zdravko, "a niti pisanicu izmislio, ali velika pisanica, pa još u naivi, eh, to je već nešto novo." Čak dvadeset američkih postaja, od Anchorega, na Aljasci, do Floride, prenijelo je informaciju o jajetu "i to je nama dalo potvrdu da je projekt medijski vrlo interesantan."

S lijeva na desno: hrvatski generalni konzul Petar Ljubičić, konzulica za kulturu Ljiljana Vinković, vlasnik galerije GINA Dan Chill i direktor Turističke zajednice Koprivničko-križevačke županije Zdravko Mihevc

Da se radi o nečem novom i posebnom, jedinstvenom, i stoga vrlo, vrlo privlačnom, i za prikazivanje u GINA galeriji međunarodne naivne umjetnosti uzbudljivim, potvrđuje i

Hrvatsku pisanicu trebalo je pažljivo upakirati i prenijeti s kontinenta na kontinent, pa do galerije u New Yorku

njen vlasnik Dan Chill...

Radi se o jednom licu svijeta naivne umjetnosti u Hrvatskoj. Sve što smo do sada izlagali bilo je ili na platnu ili na nekoj plohi, ono što zovemo plastična umjetnost, ali ovdje se radi o neobičnoj podlozi, vrlo neobičnom supstratu na koji se slika nanosi, na zaobljenoj površini uskrsnog jajeta.

Ono što je Zdravka Mihevca impresioniralo, to je činjenica da galerija GINA postavljanju "jednog jajeta," kako je rekao, pristupa na jednako ozbiljan način, pridaje jednaki značaj, kao da se radi o otvaranju izložbe slika.

GINA, koja izlaže i prodaje djela naivnih umjetnika iz trideset zemalja, od Argentine do Kanade, od Švedske do Hrvatske, a i dalje, trenutno ima slike dvoje umjetnika koji su radili i na oslikavanju uskrsne pisanice – Ljerke Tropšek i Zlatka Kolareka.

Iako je upravo otvorila veliku izložbu talijanske naivne umjetnosti, u čast jajeta iz Hlebina galerija će na okolnim zidovima izložiti i slike to dvoje umjetnika.

"Pa, naravno," kaže Dan Chill, "ovom jajetu ljepotu su, svojim slikanjem, dali umjetnici od kojih su mnogi nama vrlo dobro poznati. Izlaganje slika onih koje u ovom trenutku imamo samo je nastavak naše dugogodišnje i tijesne suradnje s njima."

Galerija u New Yorku otvorena je tek prije godinu dana - <http://www.ginagallery.com/asp/main.asp> - ali u Tel Avivu djeluje već više od pet godina i u kratkom je vremenu postala najposjećenija i najpopularnija galerija u

Hrvatska pisanica privlači pažnju i posjetitelja galerije, slučajnih prolaznika i turista

cijeloj povijesti Izraela. Galerija, također, dodaje Dan Chill, koja godišnje u Izraelu proda najveći broj slika. Naročito popularan tamo je Pero Topljak Petrina. Njemu je nedavno bila posvećena cijela jedna izložba tijekom koje je prodano preko 60% njegovih djela. I u New Yorku dobro se prodaje hrvatska naiva. Uspjeh svoje galerije Dan Chill, veliki zaljubljenik u naivizam i njegov veliki poznavatelj, pripisuje, u prvom redu, činjenici da je ona međunarodna, da izlaže naivnu umjetnost iz cijeloga svijeta i pokazuje ljudima koliko ona može biti lijepa, a onda i valjanom, doličnom načinu izlaganja – u dobrim prostorima, s dobrim osvjetljenjem, na dobrim, istaknutim mjestima. "Kad su tako izložene, s puno ponosa, na dobroj i velikom broju ljudi pristupačnoj lokaciji, te slike, sa svojim bogatim bojama, veselim, herzerfreund motivima, svima lako razumljivim prizorima, prekrasnim detaljima, postaju, same po sebi, ambasadori dobrog svijeta."

Uskrсна će pisanica privući veliku pažnju jer je tako neobična, lijepa, vedra i vesela, s općesvjetskom porukom Uskrsa. U ovom danas ludom svijetu, ljudi, kaže Dan Chill, traže nešto veselo i radosno, nešto što će podići njihovo raspoloženje, neka nježna i utješna priča. Naivno slikarstvo, u osnovi, kaže on, poruka je iz srca, "mi i kažemo da naiv-

ni umjetnik svoj kist u srce umiče, zato je naivna umjetnost tolikim ljudima i privlačna." Pisanica će biti predmet razgovora, dodao je, među svima koji se dive ljepoti naivne umjetnosti.

I pokazat će onima koji inače ne bi imali prilike što je hrvatska umjetnost, naročito hrvatska

naivna umjetnost, postigla i ostvarila. Ovako, bolje će moći i razumjeti i cijeliti visoku razinu i ogroman talent slikara naivne u Hrvatskoj. Hrvatska ima tako bogatu povijest naivne umjetnosti, Generalić i njegove kolege, dvadesetih i tridesetih godina, slikajući na staklu, izazvali su pravu buru u umjetničkom svijetu, općenito, u svijetu naivne umjetnosti posebno.

"Imali smo velika imena naivne umjetnosti," rekao je i g. Ljubičić, "Generalića, Rabuzina, Lackovića... sada dolazi jedna nova generacija umjetnika, vjerujemo da ćemo opet izazvati pažnju novim imenima i novim djelima. Pažnju na njih u New Yorku skrenut će ova uskrсна pisanica."

Ja vjerujem da će biti odlične reakcije, sudeći po tisku koji dobijamo iz Hrvatske... jer je to doista nešto originalno, dimenzije su impozantne, naša naivna umjetnost, naša hlebinska škola je poznata i priznata, tako da će ta jedna atraktivna vrsta umjetnosti naići na veliki odaziv. Galerija u kojoj će to biti izloženo je na jednom lijepom prostoru na Manhattanu tako da će biti vidljivo 24 sata u izlogu te galerije, to naše uskršnje jaje.

Njegovo postavljanje u galeriji postavilo je pred nju i pravi logi-

stički izazov. Ali sve se može... u ranim jutarnjim satima stigla je cijela ekipa radnika, skinula inače prilično široka galerijska vrata, demontirala cijeli ulaz, što jedva dopustilo dovoljno manevarskog prostora za unošenje divovskog uskršnog jajeta. "Mora da smo u nečemu dobri," kaže Zdravko Mihevc, "kad smo Amerikancima dali posla!"

Pisanica ostaje izložena, na radost i divljenje Njujorčana, ali i kao svojevrsna turistička pozivnica u Hrvatsku, punih mjesec dana. A onda? Ostat će u Americi, možda kao donacija nekoj od ustanova, možda ode i do drugih američkih gradova. Budući da je, u biti, skulptura, može biti izložena na bilo kojem javnom prostoru, vidljiva svima, a možda iduće godine, za Uskrs, osvane pred Rockefeller centrom, tamo gdje se tradicionalno postavlja božićni bor, a možda, rekao je, više u šali, Zdravko Mihevc – uskršno jaje iz Hlebina, iz Podravine, ravno do Obaminog travnjaka! Tko zna!

Ideja je dovoljno originalna. Da i ne govorimo o promidžbenom efektu, kako za Koprivničko-križevačku Županiju tako i za Hrvatsku, i iznad svega – za naivno slikarstvo Hrvatske, veliko priznanje i potvrda.

NOVA LICA, POZNATO OPHOĐENJE

SETimes.com, 10/04/2009

Prošlog mjeseca jedan televizijski kanal u Albaniji bio je domaćin sučeljavanja predstavnika mladeži različitih albanskih političkih stranaka. Duh emisije bio je vrlo neprijateljski budući da su se sudionici uzajamno prekidal i nadvikivali.

Rasprava, koja je održana u emisiji TV Klan "Mišljenje", potaknula je oštre komentare među medijskim analitičarima i blogerima.

"Sve je poludjelo", piše Mjelma na Peshku pa Uje. "Koliko je mladih, visoko obrazovanih i sa zapadnim gledaštima ... bilo frustrirano ove večeri, gledajući raspravu i shvaćajući da ako želiš biti protagonist u albanskoj politici trebaš biti arogantan, neobrazovan i neupućen?"

Solidarnosc, komentirajući na svojem blogu, zauzima drugačije stajalište. "Prije nego što okrivite mladež, bolje kažite što bi ste vi učinili da ste na njihovu mjestu. Mogu vam reći, ništa drugačije", piše on.

Blendi Sala također brani sudionike rasprave. "Sa svim ovim de-

personalizirajućim komentarima koje smo osuli po njima, izgleda kao da smo gledali ove ljude samo da bi ih uhvatili u pogrešci", piše on. "Ono što nam je potrebno jest da skeptični antagonizam zamijenimo prijateljskom i stvarnom suradnjom među generacijama".

Albanska mladež nastoji da se čuje njihov politički glas

Međutim, Astrit Vorpsi misli kako je kritika opravdana. "Tim [mladim ljudima] nedostaje najkarakterističnija stvar -- originalnost, bit koju svatko donosi druš-

tvu. Na ovaj način oni služe kao zastupnici svojih stranačkih čelnika. Ne mogu raspravljati koristeći vlastite misli, tako da su samo postali papige"

Ira na blogu Shekulli iznosi svoje mišljenje. "Stanje u toj TV emisiji otvoreno pokazuje klanovsku podjelu u našoj politici, bez obzira radi li se o ljevici i desnici. Ovi ljudi spremni su ući u političku arenu jednostavno zato što pripadaju političkim klanovima".

"Albaniji su potrebni drugi mladi ljudi, ne samo oni koji ulaze kroz vrata koja su za njih otvorili Edi Rama ili Sali Berisha", slaže se Ilir 21.

Thought. Police ide još dalje s tim načinom razmišljanja. "Nama je potreban pluralizam ne samo iz glavnog grada Tirane već iz cijele Albanije", sugerira on. Konačno, Fatos Lubonja predlaže izlazak iz "začaranog kruga", pozivajući na okončanje "autoritarnih i mafijaških struktura koje vladaju u našem društvu".

VRHOVNI SUD ALBANIJE OKONČAO SUDSKI POSTUPAK ZA KORUPCIJU PROTIV MINISTRA VANJSKIH POSLOVA BASHE

SETimes.com, 12/04/2009

TIRANA, Albanija -- Vrhovni sud okončao je u petak (10. travnja) sudski postupak za korupciju protiv ministra vanjskih poslova Luzima Bashe, izvjestili su lokalni mediji. Sud je priopćio kako tužitelji nisu uspjeli ispoštovati krajni rok za okončanje istrage Bashe, koji je navodno kao ministar prometa 2006. godine nezakonito utjecao na sporazum o izgradnji dionice autoceste Drač-Kukes. Basha je navodno utjecao na odabir američko-turske tvrtke Bechtel-Enka za izvođača radova najskuplje dionice, nanoseći štetu državi od 114 milijuna eura. Basha nije čuo optužbe.

U BIH PRONAĐENE DVIJE NOVE MASOVNE GROBNICE

SETimes.com, 12/04/2009

SARAJEVO, Bosna i Hercegovina (BiH) -- Dvije nove masovne grobnice otkrivene su u istočnom dijelu zemlje, priopćio je u subotu (11. travnja) Institut za nestale osobe (INO). U grobnicama se nalaze posmrtni ostatci Muslimana ubijenih na početku rata 1992-1995. Institut je priopćio kako su ljudi pronašli grobnice u četvrtak i petak, u blizini sela Sokolac i Šekovići. Vlasti još uvijek ne znaju točan broj tijela.

RUSIJA PONOVO TRAŽI BUGARSKU TVRTKU BULGARTABAC

SETimes.com, 10/04/2009

MOSKVA, Rusija -- Rusija kani vratiti niz tvrtki u inozemstvu koje su nekada bile vlasništvo bivšeg Sovjetskog Saveza, uključujući bugarskog proizvođača cigareta Bulgartabac, izjavio je u četvrtak (9. travnja) šef ruske Službe za raspolaganje imovinom predsjedništva Vladimir Kozhin. "Mi istražujemo... i ako utvrdimo da je tvrtka nekada bila naša, ali je na ne sasvim zakonski način došla u inozemne ruke, pokrenut ćemo postupak povrata", kazao je Kozhin. Rusija je u više navrata postavila pitanje vlasništva nad Bulgartabacom. Sovjetski Savez preuzeo ga je u sklopu odštete nakon Drugog svjetskog rata. (RIA Novosti, Sofijska tiskovna agencija, Standard, News.bg, Focus - 09/04/09)

BUGARSKI SUD ODBIO REGISTRIRATI NOVO ČELNIŠTVO OPORBENOG UDF-A

SETimes.com, 14/04/2009

SOFIJA, Bugarska -- Sofijski gradski sud ponovno je u ponedjeljak (13. travnja) odbio registrirati novo čelništvo Unije demokratskih snaga (UDF), tvrdeći kako nova metoda izbora nije bila demokratska. Sud je posebice mislio na proces anonimnog glasovanja koji je uključivao sve članove stranke, umjesto ranije procedure prema kojoj su izaslanici -- koje su izabrali lokalni ogranci -- birali stranačke čelnike. Novi čelnici nadaju se kako će se žaliti na presudu, ali to bi dodatno odgodilo službenu registraciju koalicije UDF-a i Demokrata za snažnu Bugarsku (DSB), dviju najvećih desničarskih stranaka, uoči parlamentarnih izbora u srpnju.

Također u ponedjeljak, parlament je odlučio povećati izborni prag za koalicije na 8 posto sa sadašnjih 4 posto za sve stranke. Kontroverzno udvostručenje poduprle su dvije stranke vladajuće koalicije, Bugarska socijalistička stranka i Pokret za prava i slobode, i dvije oporbene stranke, Stranka reda, zakona i pravde (OLJ) i ultranacionalistička skupina Napad. Amandman je predložila stranka OLJ, tvrdeći kako će spriječiti ulazak u parlament koalicija koje čine male, nepoznate stranke. Međutim, desničarska oporba kaže kako je to pokušaj vladajućih stranaka da blokiraju novu koaliciju UDF-a i DSB-a.

KOSOVO SE PRIPREMA BRANITI NEOVISNOST PRED MEĐUNARODNIM SUDOM PRAVDE

SETimes.com, 10/04/2009

PRIŠTINA, Kosovo -- Kosovo je spremno braniti svoje proglašenje neovisnosti 2008. godine pred Međunarodnim sudom pravde (MSP), izvijestili su mediji u petak (10. travnja). Britanski stručnjak Michael Wood predvodit će pravni tim Kosova u MSP-u, u raspravi o zahtjevu Srbije kojim se osporava zakonitost proglašenja neovisnosti Kosova u veljači 2008. Krajnji rok za upućivanje dokumentacije MSP-u jest 17. travnja. Ministarstvo vanjskih poslova kaže kako očekuje da velik broj zemalja podupre zakonitost neovisnosti Kosova pred sudom.

U međuvremenu, dvije medijske kuće provele su istragu i zaključile kako je Oslobođilačka vojska Kosova (OVK) otela civile na Kosovu prije deset godina, loše postupala prema njima -- a u nekim slučajevima -- ih i ubijala. BBC i Balkanska mreža istraživačkog novinarstva objavili su svoje zaključke u četvrtak. Citirali su izvore koji su kazali kako su kosovski Srbi, lokalni Albanci i Romi među približno 2.000 ljudi koji su nestali tijekom i nakon rata 1999. godine. Kosovski premijer Hashim Thaci odbacio je takve tvrdnje. Thaci priznaje kako su neki pojedinci "zlorabili odore OVK" nakon rata, ali je istaknuo kako se OVK distancirala od takvih postupaka.

MMF POZIVA HRVATSKU NA SMANJENJE BROJA SLUŽBENIKA U JAVNOJ UPRAVI

SETimes.com, 13/04/2009

ZAGREB, Hrvatska -- MMF poziva Hrvatsku na smanjenje svoje javne uprave zbog globalne financijske krize. U izvješću objavljenom na internetskoj stranici Hrvatske narodne banke u subotu (18.travnja), MMF ukazuje kako "hrvatski dužnosnici trebaju težiti manjoj, bolje plaćenju, dinamičnijoj i učinkovitijoj javnoj upravi na svim razinama". Dužnosnici MMF-a sastavili su dokument na koncu dvotjednog radnog posjeta Zagrebu. Oko 65.000 osoba zaposleno je u sektoru javne uprave, ne računajući službenike općinskih i županijskih vlada.

MOLDAVSKI PREDSJEDNIK DRŽI ODGOVORNIM RUMUNJSKU I SRBIJU ZA NASILNE PROSVJEDE U CHISINAU

SETimes.com, 14/04/2009

CHISINAU, Moldavija -- Agenti rumunjskih sigurnosnih službi i devet državljana Srbije potaknuli su nasilne prosvjede u Chisinau prije tjedan dana, izjavio je moldavski predsjednik Vladimir Voronin španjolskom listu El Pais. U intervjuu objavljenom u ponedjeljak (13. travnja), ustvrdio je kako one koji su "usmjeravali" prosvjede nije zanimao ishod parlamentarnih izbora od 5. travnja, već su umjesto toga težili iskoristiti trenutak za organiziranje "revolucije" dva dana kasnije. "Imamo sve na videosnimci i možemo u cijelosti identificirati lica svih ljudi koji su napali policiju", dodao je Voronin. Više tisuća ljudi prosvjedovalo je zbog ishoda izbora na kojima je pobijedila Komunistička stranka. Prosvjednici su nasilno ušli u zgrade vlade, uključujući parlament. Dvije osobe poginule su u sukobima, a policija je uhitila 166 prosvjednika.

SRBIJA KRITIZIRANA ZBOG PRISILNOG ISELJAVANJA ROMA IZ NJIHOVIH NASELJA

SETimes.com, 09/04/2009

Međunarodne skupine za zaštitu ljudskih prava kritizirale su Srbiju u srijedu (8. travnja) zbog prisilnog iseljavanja blizu 130 pripadnika romske zajednice iz njihovih improviziranih domova u Beogradu.

"Iseljavanjem provedenim 3. travnja jasno se krše obveze srbijanske vlade u okviru međunarodnog zakona o ljudskim pravima", ističe se u pismu Europskog središta za prava Roma (ERRC) i Human Rights Watch

smještajne objekte u roku od 15 dana kako bi izbjegli prisilno iseljavanje. Međutim, manje od 24 sata kasnije, gradonačelnik Beograda Dragan Đilas poslao je policiju i buldožere da sruše nastambe i započnu s izgradnjom prilazne ceste za sportsku manifestaciju u srijedu. Rušenje oko 50 koliba ostavilo je 128 ljudi bez krova nad glavom.

Grad je osigurao unaprijed postavljene kontejnerske kuće u naselju Boljevci kao privremeni smještaj za raseljene obitelji. Međutim, lokalno stanovništvo zaprijetilo je kako će

(HRW) upućenom premijeru Mirku Cvetkoviću.

Dvije udruge pozvale su vlasti u Srbiji na osiguranje alternativnog smještaja za 47 romskih obitelji koje su ostavljene na ulici kao posljedica odluke od petka, te da im se isplate naknade za izgubljenu imovinu i ostalu štetu.

Prošlog četvrtka, romske obitelji koje žive u nastambama s kartonskim krovovima u općini Novi Beograd u glavnom gradu, primile su obavijest kako moraju ukloniti svoje ilegalne

prije zapaliti kontejnere nego dozvoliti da se Romi tu dosele.

Neke od pogođenih obitelji sada stanuju sa susjedima, ali najmanje 12 obitelji ostalo je na ulici, ističe HRW. Udruga vjeruje kako vlasti planiraju nova prisilna iseljavanja u budućnosti.

Amnesty International (AI) također je kritizirao srbijanske vlasti zbog nepoštivanja svojih međunarodnih obveza.

"Prisilno iseljavanje -- provedeno bez osiguranja alternativna smještaja -- ozbiljno je narušavanje ljudskih prava" istaknula je u priopćenju Sian Jones, istražiteljica AI za Srbiju. Okrivila je Srbiju za narušavanje Međunarodne odredbe o gospodarskim, socijalnim i kulturnim pravima.

Oko 100 članova nevladinih i romskih udruga koji su nosili plakate s natpisima "Diskriminacija u srcu Srbije" i "Romi naši susjedi" okupilo se srijedu ispred zgrade skupštine Beograda kako bi prosvjedovali

PRINC ULAZI U PREDSJEDNIČKU UTRKU U RUMUNJSKOJ

SETimes.com, 10/04/2009

BUKUREŠT, Rumunjska -- Princ Hohenzollern-Veringena Radu Duda, zet bivšeg rumunjskog kralja Mihaia I, priopćio je u četvrtak (9. travnja) kako se kandidira za predsjednika. Izbori će biti održani u studenom. Pojasnio je kako će sudjelovati kao neovisni kandidat, što će mu, kako kaže, jamčiti nepristranost ako postane predsjednik. Također je istaknuo kako ne planira ponovno uspostavljati monarhiju. Bivši glumac, princ Radu Duda započeo je političku karijeru 2002. godine, kada je imenovan posebnim predstavnikom rumunjske vlade. Na toj dužnosti nalazio se do prošle godine. Oženio se princezom Margaretom, kćerkom kralja Mihai-a, 1996. godine. Sadašnji predsjednik Traian Basescu kandidirat će se, kako se očekuje, za novi mandat u studenom. Među ostalim mogućim kandidatima su čelnik vladajuće Socijaldemokratske stranke Mircea Geoana i novi čelnik Nacionalno liberalne stranke Crin Antonescu.

zbog prošlotjednog iseljavanja. Pozivajući vlasti na brzo rješavanje tog problema, također su zahtijevali ostavku gradonačelnika Đilasa.

Oko 130 Roma, uključujući djecu i starije osobe, ostali su bez svojih domova u Beogradu koje su razrušili buldožeri. AI je izrazio zabrinutost kako bi mnogi od onih koji su prošlog tjedna ostali bez svojih domova mogli biti među 22.000 Roma s Kosova koji su u Srbiji registrirani kao privremeno raseljene osobe.

"Samo mali broj raseljenih Roma posjeduje potrebne isprave [za stjecanje] prava na prebivalište ili prava na primjeren stambeni smještaj", ističe udruga.

Srbija, koja je trenutačno predsjedavajući rotirajućeg predsjedništva Desetljeća uključivanja Roma, inicijative čiji je cilj unaprjeđenje statusa najranjivije europske manjine, organizirala je niz manifestacija povodom obilježavanja Međunarodnog dana Roma u srijedu.

KOME SLUŽI HRVATSKA RADIO TELEVIZIJA? (1)

Moto: Televizija zbog televizije

Jure Prpić, Zagreb

Za dalje navedeni članak uzeo sam za moto francusku uzrečicu koju smo na povijesti umjetnosti učili za umjetnički pravac početkom prošlog stoljeća kada je slikarska umjetnost došla u krizu. Stoga su određeni slikarski umjetnici označili: "L'art l'art" što u prijevodu znači "Umjetnost zbog umjetnosti". Tako nekako događa i na Hrvatskoj radio televiziji. Jer kako objasniti da su se na televiziji svirali samo Radecki-marš i Rakosi-marš, da smo malo boljim odnosima vjerojatno bi se na televiziji svirao od Stanislava Biničkog: "Marš na Drinu" ili od Josipa Runjanina: "Rado Srbini ide u vojneke". Tako značajno za "Novu godinu".

Što nije izvođena koračnica napisana od Johana Strausa starjeg "Jelačić marš" tako prikladan za te dane? Zar ti hrvatski velikani nisu dostojni da se ne izvode na televiziji, iako ga je skladao u čast bana Jelačića tako veliki kompozitor kao što je Johan Štraus? Pa u vremeplovu od 21.3. također u vezi Strausa nije spomenuto da je napisao "Jelačić marš". Vrijeme je korizme a za to katoličko obilježje nije izvođena nikakva prigodna skladba. Sjetite se samo Ivana pl. Zajca: "Mizerere" ili Borisa Papandopula: "Muka našeg Gospodina Isusa Krista".

Stoga se moram upitati zašto se zapostavljaju naša umjetnička glazbena djela. Doduše ozbiljna glazba daje se u muzičkoj emisiji "Opera box", ali sadržaj je bijedna kopija talijanskog ili nekog drugog glazbenog programa. Stoga, jer se na televiziji sprječava da se daju programi domaćih umjetnika. Tko

o tome odlučuje što će se na televiziji prikazivati? Kako to da nam emitiraju sapunice bez umjetničkog značaja. Zar su Hrvati toliko prljavi da im treba toliko serija sapunica samo da se od nečega operu ili smo toliko bedasti da nam ono malo pameti što ga imamo do kraja isperu, te da tako postanemo beznačajna masa u vrtlogu globalizacije bez svoga nacionalnog identiteta.

Također, zašto nam prikazuju takozvane "horor" filmove i ostale serije gdje se prikazuju samo ubijanja, prostitucija, izživljavanje i mučenje žrtava. To se čini pod izlikom FBI koji navodno dijeli pravdu na svoj način. Isto tako, tko gleda seriju "Svemirske staze" poslije 24 sata. Da ne pričamo koliko imaju raznih novčanih kvizova i koliko se novaca okreće u tim programima. Koliko samo daju prostora raznim političkim emisijama, što tamo neki obećavaju, a od toga ništa ne dobivamo. Sjećam se, kao školarac, da sam dobivao samo razna obećanja, a od toga nije bilo ništa. Stoga smo u školi kao đaci govorili: "Obećanje ludom vjerovanje". Zar to nije isto što nam u raznim emisijama nude političari?

Kako to da je jedna volonterska radio stanica, kao što je "Radio Marija", u svoj program uvrstila emisiju: „Hrvatska pisana riječ“, u kojoj pišu vrsni jezikoslovci i knjižničari, dok se televizija brine kako koja značajna osoba na takozvanoj "pop" sceni vodi svoj privatni život? Iz toga proizlazi pitanje, je li Hrvatska radio televizija od javnog značaja ili je nečija privatna ustanova koju vodi nečiji privatni interes.

Stoga dao sam si dao truda složiti najosnovniju enciklopediju hrvatskih glazbenih velikana.

IVAN LUKAČIĆ

*(rođen u Šibeniku 1575.
- umro u Splitu 1648.)*

Bio je svećenik franjevac. Školovao se u Italiji gdje je stekao titulu magistra glazbe. Vratio se u Split da bi naslijedio mjesto zborovođe i orguljaša stolne crkve od Cechinija. Također je bio gvardijan samostana Svetog Franje na Obali, gdje je nakon 30 godina službovanja sahranjen uz grob Marka Marulića.

Njegovi moteti donose novi monodijski stil u naše krajeve na samom početku 18. stoljeća, gotovo istodobno s njegovom pojavom u Italiji. Napisao je zbirku moteta "Sacrae cantiones" i izdao je u Veneciji 1620. godine. Sadržavala je 27 moteta za jedan do pet solističkih glasova, basso continuo, a ponekad i zbor.

Hrvatsko glazbeno društvo "Tomislav" podiglo mu je 1938. godine u samostanu Sv. Frane na Obali u Splitu spomen ploču na kojoj stoji:

***Ivanu Lukačiću
franjevcu konventualcu
sinu grada Šibenika
splitске stolne crkve
zborovođi hrvatskom
skladatelju koji osluškujući
velike glazbenike svojega
doba i glasove svojega
naroda novi smjer hrvatskoj
crkvenoj glazbi udari.***

CROATIA LIBERTAS
NEVLADINA ORGANIZACIJA

Dr. Ante Starčevića 68, E-1, 88000 MOSTAR,
00387/(0)63/459-191, Bosna i Hercegovina

NON BENE PRO TOTO LIBERTAS VENDITUR AURO

PX-RT54HG-2A1

15. travnja 2009. godine

Skandalozno: Sud BiH izriče kazne bez uvida u dokaze

Već pune dvije godine izvješćujemo domaću i svjetsku javnost te relevantne međunarodne institucije u Europskoj Uniji o funkcionalnosti BiH. U ovom segmentu nadziremo i rad pravosuđa. Do sada smo sva izvješća o pravosuđu BiH napisali kao negativna što će prolongirati ulazak i pripreme za kandidaturu i članstvo BiH u EU. Kao dokaz potpune nesposobnosti i pristranosti bh pravosuđa objavljujemo pismo predsjednice Suda BiH u kojem ona naglašava kako je Sud BiH prekršio zakon jer prvostupanjska presuda još nije napisana za četvoricu Hrvata ali najveći apsurd leži u tome kako predsjednica suda BiH, Medžida Kreso otvoreno priznaje kako Sud BiH nije uopće razmotrio ni dokaze i svjedoke tužiteljstva, a ni obrane ali je donio usmenu presudu od ukupno 80 godina za četvoricu Hrvata u BiH.

Posjedujemo materijalne dokaze kako Sudom BiH manipulira paralelna i paraobavještajna, ilegalna i nezakonita bošnjačka tajna služba AID (Agencija za istraživanje i dokumentiranje) koja ilegalno snima procese po ugovorima sa sudom što samo potvrđuje naše sumnje kako je Sud BiH pod utjecajem bošnjačkog političkog kruga. Nacionalna struktura Suda BiH je poražavajuća te nema pariteta, konsenzusa i rotacije i kreće se od preko 90% u korist Bošnjaka.

Ocjenjujemo rad ovoga suda popuno lošim te ističemo kako se radi o koncentraciji pravosuđa u rukama samo jednog naroda što je protuustavno. Strani tužitelji i suci ne mogu biti imenovani ali ipak se nalaze na dužnostima zahvaljujući insistiranju OHR-a koji je nakon niza godina pretvoren u paraobavještajni politički punkt u monopolu jednog naroda što ocjenjujemo štetnim po budućnost budućih odnosa u BiH.

Na djelu su kršenja temeljnih ljudskih prava pritvorenika Suda BiH nad kojima se primjenjuje retroaktivni zakon, ne dozvoljavaju se zakonom predviđene procedure, ne postoji presumpcija nevinosti što rezultira izricanjem drakonskih kazni za sami i isključivo samo Hrvate i Srbe koji su do sada ukupno dobili nešto manje od 3.000 godina zatvora, dok u pritvoru Suda BiH nema ni jednog jedinog Bošnjaka osumnjičenog za ratne zločine. Indikativno je i da se osumnjičeni bošnjački ratni zločinci nalaze na visokim državnim funkcijama protiv kojih postoje svjedoci i dokazi, ali Tužiteljstvo BiH odbija da ih procesuiraju što ocjenjujemo skandaloznim.

Najavljujemo kako ćemo ukoliko se nastavi ovakav odnos prema pritvorenima, organizirati masovne prosvjede pred Sudom BiH zajedno sa svim nevladinim organizacijama u BiH te najavljujemo građanski neposluh čiji je krajnji ishod krajnje nepredvidiv.

TENDENCIJA MASKIRANIH S KAPULJAČAMA - SA SREDSTVIMA JAVNOG INFORMIRANJA U HRVATSKOJ PREPOZNALI SMO IH

dr. sc. Ilija Barjašić, Zadar

Nakon što su Hrvatima dijelom narušeni uvjeti za život, napokon su razotkriveni i orkestri za diverzije u Hrvatskoj, između ostalih i za javno informiranje kao opasni, druge violine, oformljeni u funkciji radi eksploatairanja i uništavanja hrvatskog naroda. Maskirani s kapuljačama otkriveni su na djelu, a sve pravdaju stilom nečovjeka, jednakim stilom po kojem su kao izvrgnuće dobra i postali robovi navike, skloni nemilosrdnom uništavanju. Dakle, po svojoj volji pretvorili su se u nešto drugo - promijenili ime, a ime je . . . „Nomen est omen“, potom na svoju nesreću postali ništa, doživjeli prokletstvo što čeka i njihove potomke, da se uvjere (kada roditelji jedu zeleno voće da će sigurno njihovoj djeci trnuti zubi) da su konačan prah kao posljedica svojih zlih djela.

Kada čovjek postane nešto drugo on prestaje biti čovjek, postane kultura s kapuljačom na glavi u mraku, zbog osobnih pukih materijalnih koristi sklon tendencioznom uništavanju života, samo zbog materijalnih dobara, tj. egoističkih pobuda.

Ovaj tekst posljedica je, pouka razgoličenih kultura, ali i poruka čovjeku – na ozbiljnost življenja.

Kako su sredstva javnog informiranja tu uglavnom zbog propagande a koja se danas u Hrvatskoj u službi slabijem argumentu, protiv očiglednog, dakle, sofisticirane tendencija koja razara pozitivno kako u Hrvatskoj tako i u svijetu. Dakako, psihologijom za mase otpočinu prije svega uvjeravanjem a ukoliko to nije dovoljno koriste i ostale moguće načine i sredstva za ispiranje mozga radi promjene mišljenja i

stava, sve do fizičkog uništenja čovjeka, zapravo dok se ne postigne željeni cilj. Zašto se čovjekom može manipulirati kao sa stvarima?

Po Iskonu - Stvoritelju očigledno se demonstrira pred fizičkim očima i dušom svakog pojedinca, koji nikome ne smije dozvoliti da pomoću uvjeravanja i propagande, i pored logike zdravog razuma, otpočne sumnjati u očigledno a što onda znači, da ga je netko izludio, obično zbog nekih koristi koje nisu u skladu dobrom, tj. životom. Tvorcima konstrukcija - prividom obojanih formi tj. zastupnicima slabijih argumenata treba pokazati da su ipak prozirni u svojim namjerama i razotkriveni kao prljavi sadržaj kojim pokušavaju doći do cilja, što pokazuje da je dobro čuvar, tj. garancija životu, a zlo i pored propagande u korist slabog argumenta, uvijek tragično, a što služi čovjeku kao opomena. Utoliko zavarani prividom, „znaju“ da i pomoću riječi „mogu“ (prevaranti) usmjeravati jedan narod u negativnom pravcu, „znaju“ lopovi da ljudi noću spavaju dok je mrak, dok ne svane i dođe vrijeme čovjeku za rad.

Zahvaljujući samo svojoj stvaranoj sudbini tumaraju po mraku, jer se nisu u stanju suočiti s vlasnikom dvorišta i ognjišta po svijetlu dana – jer ih svijetlo zaslijepljuje i pokazuje kao kreature koje zastupaju mračnu stranu s kapuljačom na glavi, jer ne žele biti prepoznati, s ciljem da „nepismene mase“ naviknu na zlo, što se nevinim - naivnim narodom i može.

Kada narod prema zamkama privida svedu na nivo gole egzistencije i pukog vegetiranja, sve svedu na korist i štetu u konačnom svijetu, kao pravilo za svakog pojedinca, a kojeg potom imaju kao žrtvu kada mu zbog mrvica promijene mišljenja i stav, koji ima svaki zdrav čov-

jek, a sve da bi za njih glasovali i dalje s takvim manipulirali sve dok mogu po cijenu propasti jednog naroda.

Tako tendenciozni kreatori pogubnog stila, sudjelovanjem po volji, izmanipuliranog naroda na vlastitim sudbinskim prostorima skupa dočinjavaju sudbinu svoju u pravcu konačna života.

Prvi i ini orkestri očito nisu svjesni da će baš oni kao pojedinci orkestra po vlastitoj želji biti prve žrtve konačnosti, kao što su bili i svi prije njih koji su radili protiv života, misleći da zlo nije bez temelja.

Ipak na njihovu žalost, činjenice pokazuju da su Hrvati uglavnom naviknuti na afirmativnu istinu, tj. zastupaju život, što je oružje protiv orkestrara a što bi njih same trebalo potaći na obraćenstvo, što i jest smisao ovog pisanja. Svjestan, hrvatski narod želi raditi jer zna da se dostojanstvo ruši za cijenu kruha i igara, kao i da egoistički interesi – koristi uništavaju čovjeka pomoću kuga u svijetu. Hrvati moraju pokazati zlu, da je i postalo zlo za sebe po vlastitoj volji, zapravo toliko naviklo da i nije svjesno da je pouka i ružno – razgoličeno – pa bježi u mrak, da ne vidi nedjela svoja na dlanu.

Dok u stvarnosti i pokazuju svoju rabotu po zamisli neformalnih grupa - prvog orkestra u pozadini, koji vuku konce, što pismeni Hrvat točno vidi za koga, a što svaki Hrvat osjeti na terenu na vlastitim leđima. Spomenuti „orkestri“ nisu svjesni da su robovi zavjere zla – navikli raditi protiv drugog, kako su i postali žrtve zla. U kompleksnosti života, iz neznanja misle da će i u ovom slučaju riječ djelom postati – očito se varaju, a mi ih upozoravamo da su prozirni – i kao zlo prezreni.

Medija i Magija su bile pokrajine na prostoru današnjeg Irana u kojima su ljudi, zavarani prividom, otpočeli iza maske činiti svoju sudbinu. Pojedinci skloni neredu i neradu izlazili bi na ulice kao cirkusanti koje su ozbiljni ljudi smatrali maloumnim. S vremenom magi i šefovi medija informirali su i navikavali stvaranim stilom narod kako je to odgovaralo njima umišljenim - tendencioznim pojedincima. Zbog osobne koristi cirkusanti bi sebi sami pripisivali nadnaravne sposobnosti – pomoću sredstava javnog informiranja uvjeravali u laži, uglavnom kao što čini svaki mag, kojih se broj do danas stalno povećava. Nastali kao žrtve privida po tom kao takvi rutinirani traže žrtve kao vampiri zbog materijalne koristi i harača u krvi. Danas pojedinci ili tajne grupe nastoje ostvariti ciljeve koji su u suprotnosti sa životom, da bi se bolje zamaskirali i obmanuli čovjeka podijelili su magiju na cr-

nu i bijelu, pitanje je koja je gora. Iz istih razloga otpočeli su glumiti, mag glumi, stalno pokušava demonstrirati nešto što nije, zato svaki pojedinac koji se ne da varati realno vidi nečovjeka, maga, tj. ništavilo. U spomenutim pokrajinama narod je olako dozvolio u svom prostoru širenje maga i magije pa je nastala bijela kuga i stoga su nestali kao narod.

Zbog istih namjera i danas cirkusanti za sredstva javnog informiranja na području Hrvatske kontinuirano imaju svoje pionire također, drske, između kojih se neki posebno ističu kao trovači hrvatskog bića bijelom kugom, što je u Hrvatskoj očigledno zadnjih petnaestak godina a što se najmanje očekivalo.

Nakon kritike, neka ne misle uljezi s kapuljačama i njihovi meštari za propagandu da su jedini zaslužni krivci za narušene uvjete životu u Hrvatskoj, dok narušavaju perfid-

nom propagandom život i dostojanstvo Hrvata, dok se ruše hrvatska ognjišta.

Lutalice, gdje su vaša ognjišta? A bez vlastitog ognjišta čovjek ne može biti uzor, dostojanstven i častan. Istina, više su krivi Hrvati vlasnici svojih ognjišta, što su dozvolili da uljeze okupatore svojom pospanošću dovedu u iskušenje pa da tako iskoriste nemarnost Hrvata i uvuku se u dvorište. Hrvati su i kao kršćani odgovorni, jer se ne može doći pred lice Božje sam, treba dovesti sa sobom i spasiti još nekog. Budimo svjesni, za sve je uglavnom krivo materijalno šarenilo, pa tjelesne oči čovjeka, bez duhovne pomoći, puno puta dovedu u iskušenje u ovom konkretnom svijetu, gdje se zarađuje za beskonačan život, a ne u pravcu konačnosti kako to čine oni dok ruše tuđa ognjišta.

"PROBIJANJE LEDA" OD MILIJUN EURA

Đivo Bašić,
Dubrovnik

U tisku se moglo pro-

čitati da je srpski vanjsko-političar Dragoljub Mićunović izjavio da će ustupanje Srbiji prijevoda tekstva EU na hrvatskom jeziku vrijednih milijun eura "probiti led" između RH i Srbije. Lijepi je to milijun-poklon. Gospođa iz Zadra mi je mudro rekla da napišem:

"Ako probijanje leda košta milijun eura, koliko će nas tek koštati santa leda i cijeli led".

Eto, Hrvatska je od boljševičke diktature i zatucanosti postala lijepim (uzajamno neuzvraćenim) idejama i činima oplakana hiperkršćanska zemlja. Još ćemo zajedno ući u EU, u nekom paketu toplih želja za budućnost, pa eto

usput želim da se ta lažna i prijetvorna unija u što skorije vrijeme raspadne kao što se raspadaju oni inkrepti birokrati kojima EU itekako dobro dođe kao predmet zarade i zabave. Države zaudaraju od pljačke pojedinaca koji se poistovjećuju s masom izmanipuliranog naroda. U Haagu se, povjesničarski gledano, zapravo sudi Europi i svijetu, a ne hrvatskim generalima. Birokratski aparati kojima je namjera boljitak nekog (većeg) dijela kontinenta imaju svoje nacionalne predznake i individualne nazivnike različitih bića, pa tako i interesa, te su po tom pitanju pristrani i u "sukobu interesa" većeg dijela čovječanstva. Uvijek je u pitanju jedan komadić zemlje koji želi imati bolji status od nekog drugog komada blata.

Što mislite što bi se dogodilo da ljudi istinski vjeruju u ono u što kažu da vjeruju (ili ne vjeruju)? Pa, onda ne bi bilo krajnosti između blata i onog što nazivamo "boljitkom" ili dobitkom uz gubitak suverenosti nacionalnih ekonomija i dominacijom multinacionalnih kompanija čija se "višenacionalnost" može svesti na rečenicu:

"Kapital po svaku cijenu, pravno utemeljenu ili ne".

Samo treba malo sondirati narod da se vidi koliko može izdržati ili s kojom se snižujućom razinom siromaštva i sprdnje može nositi. Tako bi kao predmet glasovanja "liste želja" slobodnog izbora moguća bila RH-poruka EU koja bi glasila:

"Nosite se (vi kao što to tražite od drugih)!"

KRIZA (3)

prof. Emil Misao, Zagreb

A tu još treba ubrojiti i elementarne nepogode, koje se svaki čas proglašavaju, jer s poticajima, seljaci neće ni da kopaju kanale, neće da organiziraju navodnjavanje, čak neće ni da čiste snijeg! Još, ako držiš kravu - poticaj, ako držiš konja - poticaj, ako držiš magare - poticaj, ako držiš, valjda i kokoš - poticaj...! I sad, prvi put u povijesti uvodi se i poticaj za - rode (ali će sada seljaci kao sumanuti praviti gnijezda). Ljudi, je li ovo moguće: nije važno što siromašni nemaju za kruh, nije važno što bolesni ne mogu kupiti lijek, nije važno što se invalidi pate kao da žive u Africi... nama su važnije kokoši, margarci, volovi, konji... čak i rode, važniji su od ljudi. I nema nitko da toj vladi kaže: ne možete tako, vi radite protiv vlastitih građana... a naši "ekonomski stručnjaci" bi sirotinji zamrznuli plaće, kao da su ispali iz afere Index.

Ribari, niti oru, niti kopaju, htjeli bi da im vlada kupi brod, da dobiju besplatnu naftu, a možda da im ministar i mrežu baci...

A treba znati, da uz ove silne poticaje, naša zemlja uvozi hrane za nekoliko milijardi i da nam je hrana najskuplja u Evropi.

Ni najbogatije zemlje ne bi mogle izdržati ovolike poticaje, raspale bi se. Naravno, treba pomoći poljoprivredu, ali u granicama mogućnosti zemlje, a ne većinu žrtvovati da bi se manjina još više bogatila.

TURIZAM - Ministarstvu turizma bi trebalo oduzeti bar polovicu Proračuna, jer mu nisu potrebni:

1. Oni stalno govore o važnosti promidžbe, a nitko ne može kon-

trolirati trošenje novca. Oni mogu i meni (da imam vezu) platiti po 10 dana boravka u Parizu, u Londonu, New Yorku, ... zašto ne i u Peking... da tamo dijelim letke - i više bi imali koristi od svoje promidžbe. S kakvim pravom daju Olimpijskom odboru milijune - tobože zbog promidžbe? I kako oni tumača da od 1 milijun Čeha, koji su došli u Hrvatsku, više od trećine nije registrirano? I što je najbitnije - bez i kune promidžbe, u Hrvatsku bi došlo najmanje 80 % gostiju. Mnogi vjeruju da od promidžbe, najviše koristi ima samo ministarstvo, jer to nitko, niti može, niti hoće kontrolirati.

Zanimaju Vas plaće? Ha, ha, ha!

SPORT - Samo na ovoj stavci država bi mogla bez problema uštedjeti nekoliko milijardi, a da nitko ne bude zakinut. Primjera ima bezbroj: Zar je nama trebalo svjetsko rukometno prvenstvo, a znali smo da smo u govornima i da će broj nezaposlenih rasti, a potrošili smo preko 5 milijardi, s tim da će i naši unuci to vraćati!? Tko je od naših "ekonomskih stručnjaka" digao glas protiv toga? Samo je RTL donijela vijest da smo s tim novcem mogli otvoriti 140.000 radnih mjesta (usput o sponzorstvu: catering se vozio iz Zagreba za oko 50/60 eura, a isti takav se mogao na licu mjesta organizirati za 10-ak eura! Dakle, sponzorstvo je samo oblik bogaćenja!).

Dalje, mi smo sigurno država koja ima najviše svjetskih, europskih, međunarodnih i inih natjecanja, ne relativno, nego apsolutno! Naravno, sve to plaća država, a mi smo jedna mala, bijedna i siromašna zemlja (svi bi mogli stati u jednu ulicu). Godinama se borimo za Mediteranske igre (jedne smo već imali) i na to smo već potrošili desetke milijuna; godinama se borimo za europsko nogometno prvenstvo, sad dolazi vijest da se borimo i za europsko košarkaško prvenstvo... a ima nekih međunarodnih natjecanja za koje se i ne zna da se održavaju, a gledaju ih samo oni koji drpaju lovu. Da izgradimo samo stadione, koji će zjapiti prazni - i ovi mali su prazni - morali bi cijeli Jadran prodati Talijanima (ionako će nam ga oteti). A naši mudri "stručnjaci" šute, oni bi sirotinji zamrznuli plaće! Zar nije apsurd da su nagrade bijelim cirkusantima na Sljemenu daleko veće nego što daju bogati Švicarci ili prebogat Norvežani ili Francuzi, Amerikanci i dr? A tek smještaj, kao da su šeci! A ti nam se cirkusanti, možemo biti sigurni u to, smiju nam se iza leđa i smatraju nas budalama i primitivnim Balkancima! Zar nije apsurd da Zagreb i država daju klubovima milijune i oprašta im milijune, a njihovi igrači, koji se natječu u nekoj seljačkoj ligi, čujte ovo, bolje su plaćeni od Obame! Da čovjeku pamet stane! Svi to znaju, a oni bi sirotinji zamrznuli plaće!

Uvijek se s nekim prezirom spominje ona rimska: Kruha i igara! Međutim, Rimljani su imali i kruha i igara, a mi imamo i previše igara, a nemamo kruha.

KRIŽNI PUT HRVATSKOG NARODA (10)

Dragutin Šafarić, Velenje, Republika Slovenija, predstavlja Vam vječnu izložbu fotografija pod nazivom:

KRVAVI TRAGOVI JOSIPA BROZA

Lancovo: Tu smo umrli za domovinu

Transport hrvaških in tudi nekaj madžarskih je bil 9. maja ustavljen pri Jesenicah. Postavljen je bil 13. maja na stranski tir v Radovljico. Po izjavah opazovancev jih naj bi bilo okoli dva tisoč. Kot je že opisano, so jih ca tisoč štiristo pobili v gozdu Lancovo pri Radovljici. Ostale pa odpeljali v Škofjo Loko v barake poleg Železniške postaje. Popoldne 23. maja so dva kamiona moških pripeljali v Crni Grob in jih dali v mežnarijo. Zvečer so jih v kleti slekli, zvezali po tri, jih odgnali za vasjo

v gozd in postrelili. Enako se je ponovilo 24. maja, ko so pripeljali dva kamiona žensk. Tudi te so odšle v smrt v spodnjem perilu. Dopoldne 25. maja so pripeljali moške in ženske. Bilo jih je okoli osemdeset. Pobjati so jih začeli takoj. Proti večeru so skušali iz mežnarije Mežnarija pobegniti. Skakali so čez okno, partizani so začeli streljati in vnela se je mežnarija. Prebivalci iz okoliških vasi so pri goreči mežnariji praznovali dan rojstva Broza. Dvema je uspelo pobegniti in se

zateči v bližnjo vas. Vaščani so jih izdali. Kje so jih ubili, se ne ve. Čez dva dni so vaščani na pogorišču mežnarije našli petnajst zgorelih trupel. Naložili so jih na lojtrni voz in v spremstvu partizanov odpeljali v gozd in jih pokopali. Tako so v gozdu štiri grobišča. V prvem moški, v drugem ženske. Na koncu poti ob drči pa mešano. Zažgani imajo svoj grob malo stran od ceste.

POŠTANSKE MARKE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (10)

Tekst prema knjizi: **KATALOG POŠTANSKIH MARAKA JUGOSLOVENSKIH ZEMALJA**, Biro za poštanske marke, Beograd, 1974.

1943/44. GODINA, REDOVNE MARKE: LIK DR. ANTE PAVELIĆA (br. 142, 143, 144, 145, 146 i 147)

Br. 142 - Redovna marka, lik Dr. Ante Pavelića
3 kune, karminsmeđa (2,000.000 primjeraka)

Br. 143 - Redovna marka, lik Dr. Ante Pavelića
3,50 kuna, plava (27,000.000 primjeraka)

Br. 144 - Redovna marka, lik Dr. Ante Pavelića
4 kune, jorgovanasta (2,000.000 primjeraka)

Br. 145 - Redovna marka, lik Dr. Ante Pavelića
5 kuna, plava (2,000.000 primjeraka)

Br. 146 - Redovna marka, lik Dr. Ante Pavelića
8 kuna, smeđa (2,000.000 primjeraka)

Br. 147 - Redovna marka, lik Dr. Ante Pavelića
9 kuna, karmin (2,000.000 primjeraka)

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (4)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 7

IZVADAK IZ ODGOVORA na upit jednog državnog ureda:

Kako još nije stvoreno službeno hrvatsko upravno (administrativno) nazivlje, ne bismo Vam mogli zasad pružiti konačno pravovaljane jezične savjete za poslane odluke. Privremeno Vam možemo savjetovati, da slijedeće izraze s lijeva zamijenite s izrazima s desna:

uspostavljanje (u službu)
izvod iz službeničkog lista

dekret
(prvo) postavljanje
hitno
mjesto službovanja
na radu
iz koga će biti razvidno
redosljed
lice
svjedodžba rođenja
predmetno imenovan
priležeci
unapređenje
priopćiti imenovanom

namješteniku
specijalno ispitno
povjerenstvo

- uspostava (u službu)
- izvadak iz osobnika
službeničkog lista)
- odluka
- (prvo) imenovanje
- žurno
- službovno mjesto
- u službi
- iz koga će se vidjeti-
- redosljed¹
- osoba
- krsni list ili rodni list
- gore naveden
- priložen
- promaknuće
- priopćiti gore
navedenom
- namješteniku
- posebno ispitno
povjerenstvo

vraća se time

ovo je ministarstvo s tim

suglasno
povratite ovom ministarstvu

na daljnji rad
stavljanje van snage

izuzetak čine osobe
nastavno na spisu

- vraća se s
napomenom
- ovo je ministarstvo
s tim
- sporazumno
- povratite ovom
ministarstvu
- na daljnje uredovanje
- stavljanje izvan
snage
- izuzimaju se osobe
- nastavljaajući na spisu

¹ – U izvorniku je i u lijevom i u desnom stupcu složeno redosljed. Kako u desnom stupcu mora biti redosljed (s ije), ova je očita slagarsko-korektorska omaška tako i ispravljena.

VLASTITA IMENA (7)

„*Hrvatski pravopis*“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

11. imena višeboljačkih božanstva i drugih mitoloških bića: bog Jupiter, božica Artemida, Pe-

run, Svetovit, Odin, Donar, Brahma, Moloh, Ra; Uran, Geja, Vulkan, Zefir, Amor; Minotaur, Pegaz, Kerber, Hidra; Dioskuri, Amazonke (ratnički ženski narod

grčke priče), Kenitauri (mitski narod), Danaide (kćeri mitskog kralja Danaja), Nereide (kćeri morskog boga Nereja) i t. d. (V. i 63, 64)

Vlastita su imena i Lucifer, Belzebub, Belial, Mefisto, Satana i sl. (ali malim se slovom piše sotona, šejtan, nečastivi i sl.).

ZAŠTO DUBROVAČKI KNJIŽEVNICI NISU PISALI KAKO SU GOVORILI? (13)

Mirko Deanović

Tako je općenito bila omiljela ta pjesma naših bezimernih pjevača, „začinjavaca“, poput talijanskih cantastorie, giullari, giocolari i cantombanchi, da je ona prodirala i u samostane. Zato moralista Marulić opominje:

*Ki zbirate tance, redovnici moji,
ter spivate kance, vi ste slipi voji ...
Tance ne vodite, ne spivajte opisni,
unesto hodite, a ne kako bisni.*

Tako je moralo biti i u Dubrovniku. Jer one lascivne pjesme po ulicama, osobito o pokladama,

kao i one o Novoj godini, o sv. Vlahu i na pirovima uz kolob, koje se sve spominju u službenim knjigama republike XV. vijeka, a bez oznake na kojem su jeziku, vjerojatno je da su bile jednake ili barem veoma slične onima, što su se tada pjevale po cijelom primorju na tamošnjem čakavskom dijalektu.

OSNOVNE RAZLIKE IZMEĐU HRVATSKOG KNJIŽEVNOG JEZIKA I SRPSKOG KNJIŽEVNOG JEZIKA (1)

Borna, Zagreb

HRVATSKI I SRPSKI U KONTRASTU (1)

(*Filozofski fakultet*, Ljubljana)

1. Uvod
  - Đorđe Balašević: Ne lomite mi bagrenje (Vježba 1)
  - Recept (Vježba 2)
2. Fonetsko-fonološke razlike (Vježba 3)
3. Morfonološke i morfološke razlike (Vježba 4)
4. Sintaktičke razlike (Vježba 5)
5. Leksičke razlike (Vježba 6)
6. Pravopisne razlike
7. Literatura

1. Bošković, Radoslav: O jezičnoj i stilskoj diferencijaciji srpskog i hrvatskog jezika u: Odabrani članci i rasprave, Titograd, 1978, str. 45-48.

2. Brodnjak, Vladimir: Razlikovni rječnik srpskog i hrvatskog jezika, Skolske novine, Zagreb, 1991.

3. Brozović, Dalibor: Gramatičke značajke hrvatskoga jezika, Jezik, god. 44, br. 4, Zagreb, 1997, str. 127-135.

4. Brozović, Dalibor: Aktualna pitanja hrvatske jezične norme u slavenskome i europskome svijetu, Jezik, god. 45, br. 5, Zagreb, 1998, str. 161-176.

5. Ćirilov, Jovan: Srpsko-hrvatski rečnik varijanti, Hrvatsko-srpski rječnik inačica, Stilos, Beograd, 1989.

6. Guberina-Krstić: Razlike između hrvatskoga i srpskog književnog jezika, Matica hrvatska, Zagreb, 1940.

7. Marković, Svetozar: Šta je zajedničko, a šta je posebno u varijantama srpskohrvatskog (hrvatskosrpskog) književnog (standardnog) jezika? Zbornik za filologiju i lingvistiku, 14/1, 1971, str. 141-151.

8. Pranjković, Ivo: Hrvatski standardni jezik i srpski standardni jezik, u: Zbornik Jezyk wobec przemian kultury (pod redakcją E.

Tokarza) Katowice, 1997, str. 50-59.

9. Silić, Josip: Hrvatski i srpski u: Zbornik Zagrebačke slavističke škole, Filozofski fakultet u Zagrebu, Zagreb, 2001, str. 147-155.

HRVATSKI I SRPSKI U KONTRASTU (2)

Hrvatski jezik i srpski jezik od početka su dva različita standardna jezika nastala na različitim dijalektima štokavskog narječja

- lingvistički i sociolingvistički pristup
- razlike po jezičnim razinama

I. FONOLOŠKE RAZLIKE

Osnovne razlike između HRV. J. i SRB. J.

- različiti utjecaji osnovice (hrvatski, zapadno-(i)/jekavska podrijetlom šćakavska), (srpski istočno-ekavska, poreklom šta-kavska)

- različiti utjecaji jezika s kojima su bili u kontaktu

CRTICE IZ NAŠE NEPOZNATE POVIJESTI - GVOZDANSKO

Gvozdansko– Hrvatska MASADA*

Mile Prpa, Zagreb

Gvozdansko je naselje u Hrvatskoj, nalazi se na pola puta između Gline i Dvora. Nalazi se podno Zrinske gore. Gvozdansko se u 16. stoljeću postavilo kao brana pred tursko-vlaške osvajače s istoka. Tursko-vlaška vojska je od 1571. do 1577. godine poduzela četiri neuspješne vojne na taj tvrdi starohrvatski gradić, da bi tek 1578. godine nakon pete vojne i to nakon višemjesečne opsade pod vodstvom Ferhat-paše ušla u utvrdu, ali bitku koju su vodili nisu dobili.

*Ostaci utvrde Gvozdansko koja vapi
za obnovom*

Prema dostupnim podacima i zapisima, (kronike) iz tog vremena utvrdu Gvozdansko branilo je 300 hrvatskih vitezova (junaka) sastavljenih od malobrojne posade Zrinskih vojnika oko 50 njih i oko 250 seljaka i rudara sa ženama i djecom, pod zapovjedništvom kapetana Doktorovića, Nikole Ožegovića i Andrije Stepšića. Na drugoj strani našla se vojska od 6.000 turskih napadača potpomognuta vlaškim četama.

U zapisima piše: Kad je pristigla

glavnina turske vojske Ferhat-paša poslao je izaslanika do gradskih zidina s ponudom braniteljima Gvozdanskog da u roku od tri dana napuste utvrdu i slobodno otiđu sa svom pokretnom imovinom na slobodni prostor Hrvatske.

Kako već mjesecima nije bilo komunikacije grada sa slobodnim ostatkom Hrvatske a pomoć ni hrana nije stizala do grada, zalihe u gradu su nestale, pa se paša sa svojim zapovjednicima nadao da će se u takovim okolnostima grad predati, no i u noći na treći dan iz grada nije bilo predaje, hrabri vitezovi nisu poklekнули. "Te noći 12/13 siječnja ljeta 1578" Ferhat-paša zapovjedio je osobnoj straži da nalože još nekoliko vatri i donesu još bundi jer nije mogao zaspiti od hladnoće, temperatura zraka toliko je pala da su i konji koji su bili na otvorenom počeli ugibati od hladnoće. Cijele noći čuli su se jezivi pucnjevi drveća koje je pucalo od hladnoće, a u gradu u kojemu je sve utihnulo, ugasle su i zadnje vatre što je strašno uznemirilo turske izvidnice te su o tome smjesta izvjestili pašu. Paša je zbog bojazni da bi mogao uslijediti napad iz utvrde podigao uzbunu i pripremio svoju vojsku za obranu, no cijele noći čas se grijući načas motreći naizmjenice - turski i vlaški vojnici bili su u strahu.

U osvit zore 13. siječnja 1578. Ferhat-paša zapovjedio je svojoj vojsci da krene marširati prema Utvrđi zametenoj snijegom. Kad su Turci prišli gradu ni

puška nije planula, a na bedemima su stajali nepomični, mrtvi, zamrznuti stražari s oružjem u rukama. Kad su Turci provalili gradska vrata u gradu su našli samo nepomična mrtva tijela hrvatskih junaka, muškaraca, žena i djece, bez hrane, vode ili drva za ogrjev. Taj prizor ganuo je mnoge tursko-vlaške zapovjednike a osobito Ferhat-pašu te je paša odredio da se u čast svih branitelja Gvozdanskog koje nije pobijedio pronađe katolički svećenik te da se mrtvi branitelji pokopaju na kršćanski način uz sve počasti, osim toga, preostalu šaćicu malobrojnih stanovnika cijelog tog kraja oslobodio od teških poreza i nameta kakav su imali drugi zauzeti krajevi, jedino su trebali izdvajati 400 dukata danka godišnje za obranu.

Prema popisu stanovništva iz 2001. godine, Gvozdansko ima 69 stanovnika, po nacionalnoj strukturi Hrvati čine većinsko stanovništvo. Kako je riječ o herojskoj borbi našeg naroda u 16. stoljeću, hrvatska historiografija, a i memoristika ne bi smjele zaboraviti ovaj čudesni junački podvig branitelja Gvozdanskog.

* Masada: Židovska utvrda koja se nalazi na jugu Mrtvog mora, a koju je s vojskom opsjedao sin rimskoog cara Vespazijana – Tit (Tito) Flavije - 73. g. poslije Krista, (prema povjesničaru Josipu Flaviju suvremeniku tih događanja) nakon poraza židovskog ustanka u kojem je poginulo (ubijeno) oko milijun Židova, tad su izgubili i državu i domovinu, a utvrda Masada je bila posljednja točka koju nisu osvojili Rimljani. Nakon više od godinu dana opsjedanja, rimska vojska je prodrla u tvrđavu u kojoj su našli sve - stanovništvo i branitelje - mrtve, jer su radije počinili kolektivno samoubojstvo nego da padnu u rimske ruke. Danas je Masada najveći memorijalni simbol borbe židovskog naroda za opstanak.

POBJEDA (14)

CRNE TAČKE, Jevrem Brković, ČGP DELO, OOUR Globus, Zagreb, 1989.

45.

Pisci već dižu glavu.

Neki Dušan Baranin

istupio javno protiv nas.

Napisao koješta o borcima sa Sutjeske.

Izjednačio nas sa Nijemcima.

Drug Ljuban tvrdi da to i nije pravi pisao, već obično piskaralo.

Tim bolje. Pripadao zemljoradničkoj stranki.

RZ ga dobro srezao u „Borbi“.

„Klevetnik heroja sa Sutjeske“!

Izgleda da smo taj umjetnički svi-

jet potpuno zapostavili.

Još ga ne tretiramo.

To je stvar Agitpropa.

46.

Žali mi se drug Bojs iz Uprave narodnih dobara.

Kaže da ima drugova, uglavnom srednji i viši kadar, koji

često vraćaju kod njega i uzimaju sve što im se sviđa.

Povjerio mi se:

„Nije u mojoj prirodi da to dostavljam tamo gdje treba.“

„E, nije ni u mojoj!“, povjerih se i ja njemu.

„Ti bi mogao“, reče mi.

Ljutnuh se malo i odbrusih mu,

drugovi smo:

„Bojs, ja se bavim zaštitom Revolucije i revolucionarnih kadrova, a ne zaštitom kreveta, polica, ormara, komoda i venecijanskih ogledala.“

„Od svih vas ja dobih najzajebaniji posao: ispadoh ekonom starudija,

građanskih gluposti, pokušava i ostalog“, žali se Bojs.

Žao mi je druga Bojsa.

Nije to za njega.

Bio sam mu u stanu:

Spava čovjek na vojničkom krevetu, a odgovara za Upravu narodnih dobara.

PILAT U VJEROVANJU (5)

U HERCEGOVAČKOM SLUČAJU, fra Martin Planinić, Župni ured Ploče-Tepčići, 2008.

Ukoliko neki svećenik živi sablažnjivo, nitko ne okrivljuje biskupa, te svaki biskup i pored ove žalosne činjenice može umrijeti mirne savjesti i s osmjehom na licu, jer su litterae dimissoriae = otpusna pisma trajni dokument njegove sigurnosti i korektnosti.

Zaista ne znam, to je Vaš problem, hoćete li Vi umrijeti mirne savjesti i s osmijehom na licu, ako ustrajete u toj svojoj odluci i ne zaredite predložene kandidate? Smrt je svakomu od nas blizu, pa Vas bratski i sinovski upozoravam, da mislite i na zadnje dane svoga života.

Bogu hvala pa se svećenici ne služe Vašom logikom i ne izgone ni iz crkve ni iz vjeronaučne dvorane djecu onih roditelja s kojima nisu našli zajednički jezik. Kad bi, ne daj Bože, ovo učinio neki Vaš svećenik, Vi mu ne biste dali za pravo, nego biste ga, s punim pravom, ukorili i pored toga što

se on potpuno i dosljedno služio Vašom logikom.

Uz želju da o dalekosežnim posljedicama pametno razmislite i razborito ih spriječite, mnogo sreće i uspjeha, uz poštovanje Naslova i neodobravanje postupka, želi Vam fra Martin.

VOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: *ZRanogajec@sbcglobal.net*

"JEDINSTVO" DOMOVINSKE I ISELJENE HRVATSKE (1) Nebiblijska i biblijska perspektiva

UVOD

Ovih dana pročitao sam jedinstven tekst, "Jedinstvo" domovinske i iseljene Hrvatske. (Hrvatski web portal HRVATI-AMAC.COM. 14. travnja 2009. godine)

Neupitno, tekst je jedan od najbolje objavljenih tekstova do sada o domovinskoj i iseljenoj Hrvatskoj. Molim vas pročitajte originalni tekst u cijelosti, jer je zaista vrijedan čitanja i vaše pozornosti. Autor je veoma cijenjeni gospodin Mile Prpa, a pisan je iz nebiblijske perspektive razumijevanja i gledanja.

Početi ću s originalnim tekstom gospodina Mile Prpe, "Jedinstvo" domovinske i iseljene Hrvatske", zatim ću nastaviti s dijelovima izvađenim iz konteksta teksta za koje vjerujem da su izvanredno bitni za domovinske i za nas, iseljene Hrvate!

Mile Prpa:

"Još devedesetih godina prošlog stoljeća za vrijeme agresije na Hrvatsku iskovana je sintagma 'Jedinstvo domovinske i iseljene Hrvatske', što je za vrijeme Domovinskog rata imalo i svoju određenu težinu, ali i kakav takav sadržaj. I tada je to jedinstvo bilo više simbolično, ali i uglavnom i jedno-smjerno. Svodilo se na materijalnu i drugu pomoć hrvatskog iseljeničtva koja je upućivana prema domovini radi pomaganja Domovinskog rata. Tim činom je pokazana visoka svijest, a istovremeno i ljubav našeg iseljeničtva prema svojoj staroj domovini Hrvatskoj. A da li smo mi, domovinski Hrvati, to znali cijeliti, ako već nismo bili zahvalni našoj hrvatskoj iseljeničkoj braći, što su u najtežim momentima dobrano na ovaj ili onaj način podmetnuli leđa za spas Hrvatske?! Naši daljnji postupci prema iseljeničtvu nakon Domovinskog rata pa sve do dan danas pokazuju da to nismo znali ni cijeliti, ali još manje biti im zahvalni. Čini se da je službena politika to jedinstvo domovinske i iseljene Hrvatske svodila samo na činjenicu da se uspostave diplomatski odnosi između Hrvatske i njihove pojedine nove domovine, a tako gdje je veći broj iseljenika i na otvaranje po kojeg konzulata. To je bio najviši domet preko kojeg prema dijaspori ni jedna hrvatska vlada do danas nije išla dalje!

Takva politika domovinske Hrvatske prema vandomovinskoj i iseljenoj Hrvatskoj, ponajprije za samu Hrvatsku, za njevo gospodarstvo, za njen politički status u svijetu, a da ne kažem i za naše brojno iseljeničtvo, pokazala se potpuno promašenom i pogubnom. Otvoreno ću kazati, jer sam istinoljubiv čovjek i nikoga se ne bojim, takva politika se pokazala prema našim iseljenicima i - vrlo nepravednom.

I to na svakom planu, kako onom političkom, tako jednako i na gospodarskom, na kulturnom, na diplomatskom, na znanstvenom, na sportskom i sl. Međusobni združeni potencijal iseljene i domovinske Hrvatske za cijeli hrvatski nacionalni korpus mogao je dati vrlo veliki pozitivni rezultat. Ali nažalost nije ga dao iz jednostavnog razloga jer je za ljubav potrebno dvoje. Nije bilo ljubavi domovinske Hrvatske prema iseljenoj Hrvatskoj! Naravno to nepostojanje međusobne ljubavi nikako ne smijemo bacati na narod, već samo i isključivo na vlasti RH. Što se tiče samog naroda i s jedne i s druge strane postoji velika i vrlo snažna volja za međusobnom suradnjom i što tijesnom povezanosti bilo po osnovi široke suradnje, prijateljstva, rodbinstva i sl. ali to niti izdaleka nije dovoljno. Nipošto!

I to na svakom planu, kako onom političkom, tako jednako i na gospodarskom, na kulturnom, na diplomatskom, na znanstvenom, na sportskom i sl. Međusobni združeni potencijal iseljene i domovinske Hrvatske za cijeli hrvatski nacionalni korpus mogao je dati vrlo veliki pozitivni rezultat. Ali nažalost nije ga dao iz jednostavnog razloga jer je za ljubav potrebno dvoje. Nije bilo ljubavi domovinske Hrvatske prema iseljenoj Hrvatskoj! Naravno to nepostojanje međusobne ljubavi nikako ne smijemo bacati na narod, već samo i isključivo na vlasti RH. Što se tiče samog naroda i s jedne i s druge strane postoji velika i vrlo snažna volja za međusobnom suradnjom i što tijesnom povezanosti bilo po osnovi široke suradnje, prijateljstva, rodbinstva i sl. ali to niti izdaleka nije dovoljno. Nipošto!

Jedinstvo domovinske i iseljene Hrvatske je imperativ našeg nacionalnog opstanka i budućnosti zajedničke nam države!", kaže gospodin Mile Prpa u svome tekstu i na kraju predlaže devet opširnih i konkretnih prijedloga o pravilnim i zdravim odnosima i suradnji između domovinske i iseljene Hrvatske u budućnosti. Gospodin Mile Prpa završava tekst ovim riječima: "Politika nije samo mudrost, već je i hrabrost. Hrabri i odlučni idu naprijed zajedno sa svojim narodom. Zato - ne bojte se. Nama pripada budućnost, našoj međusobnoj suradnji i povezanosti!"

Jedinstvo domovinske i iseljene Hrvatske je imperativ našeg nacionalnog opstanka i budućnosti zajedničke nam države!", kaže gospodin Mile Prpa u svome tekstu i na kraju predlaže devet opširnih i konkretnih prijedloga o pravilnim i zdravim odnosima i suradnji između domovinske i iseljene Hrvatske u budućnosti. Gospodin Mile Prpa završava tekst ovim riječima: "Politika nije samo mudrost, već je i hrabrost. Hrabri i odlučni idu naprijed zajedno sa svojim narodom. Zato - ne bojte se. Nama pripada budućnost, našoj međusobnoj suradnji i povezanosti!"

HIMNI DUHU SVETOM (4)

fra Petar Filić, Zagreb

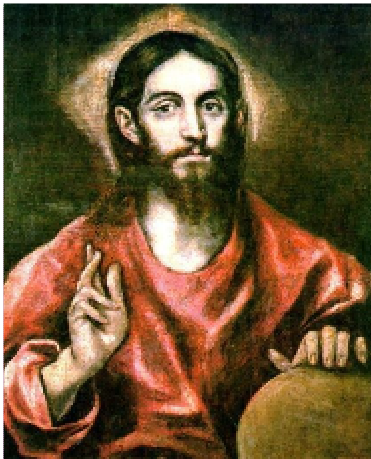
LITANIJE DUHU SVETOM

Obećanja Duha Svetoga.

Ove će se litanije proširiti kao lavina. Tko ih bude širio imat će udjela u njegovim molitvama. Bilo bi poželjno reći Duhu Svetomu na koju nakanu molimo lita-

nije, za sebe ili za druge.

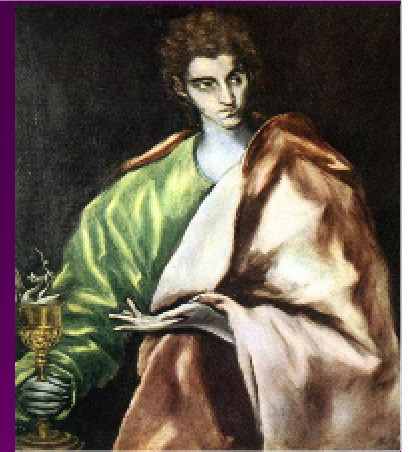
Obećanje Boga Oca onima koji će najmanje triput tjedno moliti ove litanije.

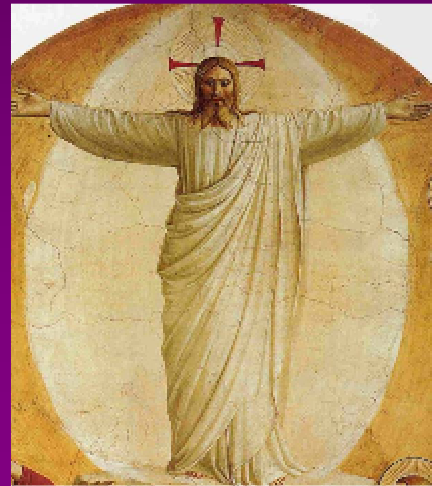
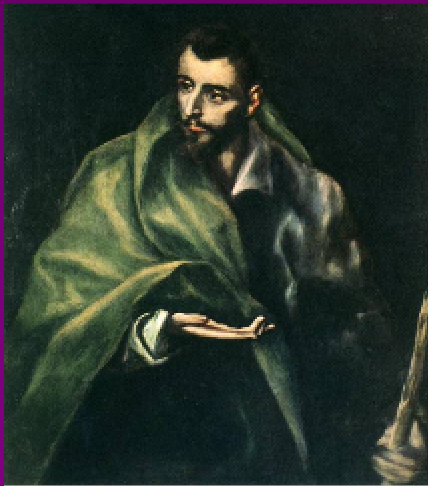
**II^a
NEDJELJA
KORIZME
GODINA B**

Marko 9, 2-10

U ono vrijeme: Uze Isus sa sobom Petra, Jakova i Ivana i povede ih na goru visoku,

u osamu,
same,

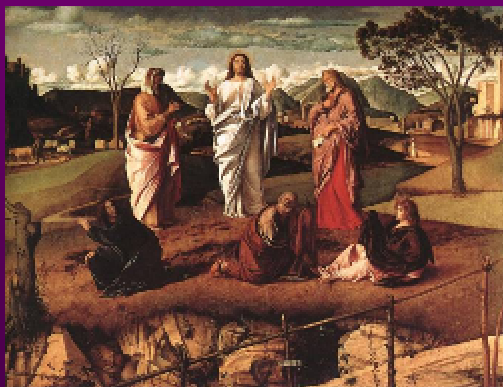
i preobrazi
se pred
njima.

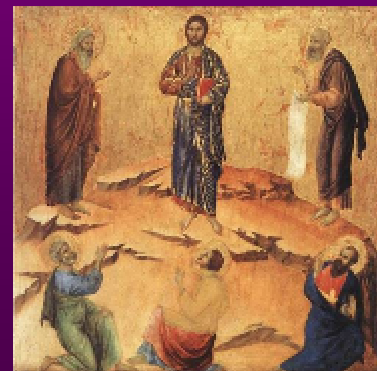
I haljine mu
postadoše
sjajne, bijele
veoma

- nijedan
ih bjelilac
na zemlji
ne bi
mogao
tako
izbijeliti.

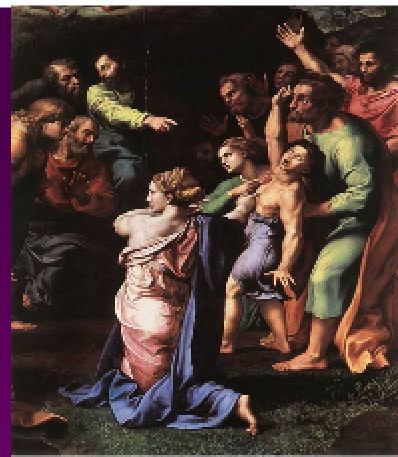
I ukaza im se Ilija s Mojsijem te razgovarahu s Isusom.

A Petar prihvati i reče Isusu:
»Učitelju, dobro nam je ovdje biti!

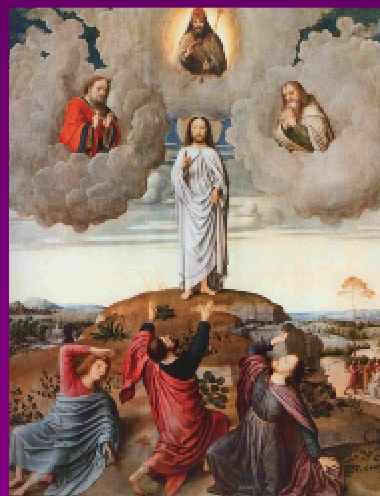
Načinimo tri sjenice: tebi jednu, Mojsiju jednu i Iliji jednu.«

Doista nije znao što da kaže jer bijahu prestrašeni.

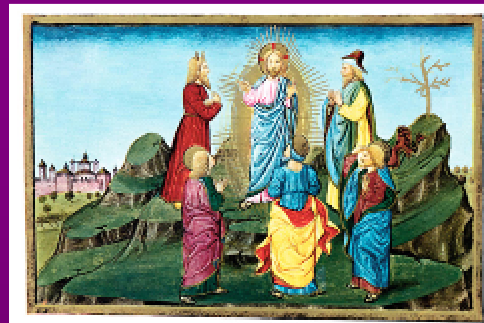
I pojavi se oblak i zasjeni ih, a iz oblaka se začu glas:

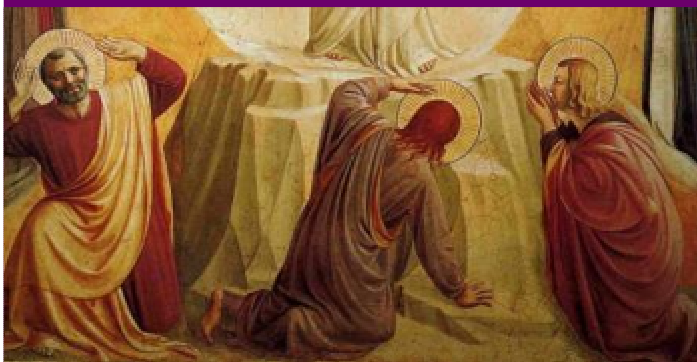
»Ovo je Sin moj ljubljeni! Slušajte ga!«

I odjednom, obazrevši se uokolo, nikoga uza se ne vidješe doli Isusa sama.

Dok su silazili s gore, naloži im da nikomu ne pripovijedaju što su vidjeli

dok Sin Čovječji od mrtvih ne ustane.

Oni održaše tu riječ, ali se među sobom pitahu što znači to njegovo »od mrtvih ustati.«

Prethodnu prezentaciju izradio je

FRANJEVAČKI SAMOSTAN i Župni ured sv. Nikole Tavelića

Ivekovićeva 8 51000 RIJEKA

Tel. 051/ 641-449 Fax: 051/ 648-697

E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (18)

Mieczysław Malinski

PREOBRAZI SE PRED NJIMA

I ti nekada doživš milost preobraženja. Iznenada osjetiš, ti i sva tvoja okolina, da si drugi čovjek. Kao balast otpada od tebe sve što si do tada sa sobom vukao - tvoja svagdašnja sitničavost, plašljivost, primitivnost, niskost, glupost, ograničenost, samoživost i ti si sasvim drugačiji.

Nadahnut, proračunski, mudar, jasan, prosvijetljen. Ali tada moraš s gornjim preobraženjem opet u dolinu svagdašnjice i sve izgleda kao prije. Nastupa vrijeme da klicu preobraženja njeguješ. Trenutci milosti daju nam se upravo zato, da ne izgubimo glavu u svagdašnjici.

2. nedjelja korizme A,
Mt 17,1-9

HALJINE MU POSTADOŠE SJAJNE, BIJELE VEOMA

Ne možeš neprestano podnositi poniženja, prezir i boli; ne možeš ostati uvijek potišten. Potrebni su ti trenutci radosti, da bi mogao podnijeti kasnije boli. Potrebne su ti male pobjede, da bi mogao preboljeti poraze. Potrebna su ti priznanja i pohvale od ljudi, od svijeta, od sama sebe, da bi mogao podnijeti iznenadne udarce i poruge.

Sjeti se da si takav i da je svaki čovjek takav. Imaj na pameti da osobe kojima si otac ili majka, suradnik ili predpostavljeni, učitelj ili prijatelj ne mogu izdržati, ako ih neprestano opominješ i tjeraš u red. Ne mogu dugo podnijeti ni tvoje smrknuto lice. Moraš od vremena do vremena vidjeti i tvoj smiješak.

Misli na to - nitko nije u stanju snositi samo bol; svakom čovjeku treba priuštiti malo sreće, priznanja, pohvale. Svaki očekuje da bude uzdignut do sedmog neba od Boga, od ljudi pa i od tebe, jer i ti si odgovoran za druge.

2. nedjelja korizme B,
Mk 9,2-10

KAD MOLIŠ

Stojimo pred tobom, jer ti si tišina. Brbljivi, razdraženi, uzrujani. Glave pune svakojakih misli, planova i namjera, što se iz časa u čas mijenjaju kao u kaleidoskopu. Srce koje potresaju najraznovrsniji osjećaji i koje se trza između radosti i tuge, smijeha i plača, oduševljenja i mrzovolje, ljubavi i mržnje. Molimo te: stišaj naš nespokoj.

Stojimo pred tobom

jer ti si mir. Ugroženi od zlobnika, od pokvarena svijeta. Zastraseni mržnjom, podmuklošću, grubošću, licemjerjem i spletkarenjem. U strahu od smrti, bolesti, nesreće, nepredviđene sudbine. Pritiješnjeni, sputani, zabrinuti za svoj život i zdravlje. Molimo te: podaj nam svoj mir.

Stojimo pred tobom, jer ti si svijetlo. Skučeni, malodušni, umišljeni, puni samodopadnosti, uska vidokrug, tupoglavi ne uviđajući svoju glupost. Molimo te: prosvijetli nas.

Stojimo pred tobom, svojim Ocem. Molimo te: promijeni nas, učini nas svojom djecom.

2. nedjelja korizme B,
Mk 9,2-10

ARA-PAPAGAJA U BUKOVOJ ŠUMI

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

Ibrahim: Spremni!

A: Nema g. Ustrajnića?

Ibrahim: Kako ne, tu je. Ima važnog gosta!

A: Gosta? Pa rekao je da naiđem.

Ibrahim: Sve je u redu. Samo se malo strpíte. G. Mesić je iznenada naišao.

A: Što li Stipe traži? Pa još nisu predsjednički izbori. Nu, ustaško mišljenje uvijek zlata vrijedi.

Ibrahim: Jeste li za kahvu? Ah, što i pitam.

A: Kao i uvijek. I čašu mineralne vode. Negazirane.

* * *

Stipe Mesić: Kako obitelj Ibro? Onaj tvoj mlađi unuk pravi je vragolan. Pozdravi doma. Doviđenja.

Ibrahim: Hvala gospodine Predsjedniče. Doviđenja.

* * *

Jure: ARA-PAPAGAJA!

B: Nemoj tako Jure! Stipe je naš čovjek. Radi za nas. Mora paziti što govori. Za vratom mu sjedi mali Perković. Strpi se dok ne dođe naše vrijeme!

Jure: Vraga je on naš! Da je naš ne bi branio partizaniju.

B: Nije baš tako. On samo iznosi ono što zna. A kakvo se znanje moglo naučiti iz partizanskih knjiga ne trebam ti ni objašnjavati.

A: U čemu je gospodo problem?

B: Zakačili su se oko Prvog zasjedanja ZAVNOHa. Stipe tvrdi da je Dr. Pajo Gregorić, Titov opunomoćenik, predsjednik Inicijativnog odbora i sazivač Skupštine ZAVNOHa sjedio u rašljama najveće bukve u okolici Otočca. Jure je pak tvrdio da je Dr. Pajo Gregorić sjedio na panju, kako bi se partizankama podvirivao pod suknju. Stipe je na to nadodao kako su Jurine tvrdnje čista izmišljotina. Jer, partizanke kao nisu ni imale sukanja. Bile su uvijek u hlačama. U partizanima nije smjelo biti kurvarluka. Osim izuzetaka, kad je to nalagala situacija. Jure je odmah uzvrtio Stipi da ponavlja stare partizanske laži, kao papiga, te da nije ni čudo što ga je Vjekoslav Škrebilin nazvao AROM-PAPAGAJOM.

A: Zar je to toliko važno?

Jure: Važno je, jer takva se povijest uči u hrvatskim školama.

B: Da. Prema Stipi, na bukvama je sjedio Dr. Pajo Gregorić i čla-

novi Centralnog Komiteta. Na obližnjem jablanu bilo je predviđeno mjesto za Josipa Broza, ako ga put nanese u Liku. Grabiće su koristili vijećnici AVNOJa, a članovi Skupštine ZAVNOHa smjestili su se u gmlju.

A: Možda je tako i bilo?

Jure: Nije. Dr. Pajo Gregorić sjedio je na panju. To je preneseni panj, stavljen ponad nasute jame u kojoj su se nalazila tijela pobijenih „narodnih neprijatelja“.

A: Tako je jama prikrivena od očiju nazočnih stranih novinara?

Jure: Upravo tako! To Mesić krije, a tobože je naš prijatelj.

A: Jasno. Sve mi je jasno. Odoh. Oprostite ako sam omeo raspravu.

B: Ništa, ništa! Pozdravite urednika. Navratite. Na čaj. Romanjski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

Druže Tito mi ti se kunemo!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

TORTA OD ORAHA "Branko torta"

Sastojine za biskvit:

8 jaja,
25 dag šećera,
8 dag oraha,
2 žlice krušnih mrvica i
0,5 dl ruma.

Sastojine za nadjev:

25 dag mljevenih oraha,
0,5 dl mlijeka,
20 dag šećera i
15 dag maslaca.

Sastojine za glazuru:

7 dag čokolade,
2 žlice šećera i
5 dag maslaca.

Snimio: Marko Stjepan Mirković

Izrada kolača:

Izrada biskvita:

Izlupati snijeg od 8 bjelanjaka. Dodati 25 dag šećera i 8 žumanjaka. Sve skupa s mikserom promiješati. Zatim, dodati 8 dag oraha i 2 žlice krušnih mrvica nakvašenih s 0,5 dl ruma.

Peči u zagrijanoj pećnici na 200°C oko 35-40 minuta.

Biskvit presjeći na pola. Nadjev staviti u presjek. Malo nadjeva ostaviti za namazati tortu i sa strane. Odozgor staviti glazuru od čokolade.

Izrada nadjeva: Prokuhati 0,5 dl mlijeka s 20 dag šećera i dodati 15 dag maslaca. Promiješati, te dodati 25 dag mljevenih oraha. Promiješati i ostaviti da se ohladi.

Izrada glazure: Kuhati 7 dag čokolade s 2 žlice šećera i 2 žlice vode. Nakon što se zgusne, dodati 5 dag maslaca. Izmiješati sve dok se maslac ne otopi. Preliti glazuru preko torte.

Dobar tek!

MORAT ĆEMO PODUZETI NEKE NEPOPULARNE KORAKE

Gdine Dragun,

NGO ISTINA prva je pisala o grobištu na Tuškancu, iztraživala, dogovarala i pregovarala s gđinom Lučićem, vršila pritisak na grad i MUP kako bi se izvršila sondiranja, predložila među prvima pokretanja istrage i kaznenoga progona krvnika Hršaka, čuvara grobišta, označavala i održavala oznake grobišta na Tuškancu, a sve u vrijeme kada vi niste bili ni ti svjesni postojanja istoga. Također, nekoliko smo godina za redom obdržavali i odavali počasti žrtvama grobišta, te, uz suglasnost Kaptola odradili posvetu grobišta te je na istome održana i Sv. misa.

Gdje ste u to doba bili vi i vaša uljudba? Nije li to doba vrijeme koje u svojim tekstovima spominje novinar Domagoj Margetić? I sve to potkrjepljuje preslikama dokumenata?

Možda ste na taj način pokušavali dokazati svoje dušebrižništvo? Svoje "hrvatstvo"?!?

Upravo kao i vaš prijatelj, špijun i udbaša, Bože, koji je izrastao u velikoga "Hrvata i ustašu"?!?

Imadete li nakanu krenuti njegovim stopama i krivotvoriti činjenice i na Tuškancu?

Nu, nezgodna je činjenica što sam ja odrastao na Tuškancu, pa se činjenice ne mogu samo tako iskrivljavati.

Nadam se, ipak, kako je vaša nakana bila čestita, jer o poštenju ne volim pisati, što možete vrlo jednostavno i dokazati. Jednostavno, pošaljite svima kojima ste poslali obavijest o "prvome" skupu na Tuškancu, ispravak koji će zadovoljiti članove naše Udruge, pa ćemo sve ovo zaključiti kao nespornu. U protivnome, **morat ćemo poduzeti neke nepopularne korake.**

za NGO ISTINA

Milan Ribičić dr.vet.med.

Predsjednik
riba_ngo@yahoo.com

DOSTA JE PREKOPAVANJA PO GROBNICAMA IZ DRUGOG SVJETSKOG RATA

Gospodine Dragun,

Moja namjera je da svoje veliko iskustvo u analitičkim domenima u oblasti strategije i politike, vama stavim na uslugu u ovom pitanju, tako da vam savjetujem da ne otkopavate kosti iz Drugog svjetskog rata, nego da se okrenete ovom 21. stoljeću.

Meni je i inače pravljenje političke karijere od strane nekih osoba u proteklih 20 godina, bilo da su oni Hrvati, Srbi, Bošnjaci ili bilo ko drugi, putem otkopavanja i prekopavanja kosti koje su istrulile još prije više od 50 godina, doista proizvelo odurnost, antipatiju.

Budite pametni, budite dosljedni, i budite politički i strateški mudri, i nemojte praviti časopis „Bleiburg“, jer uz sve štete koje ćete i sebi i ostalima napraviti, dodatno ćete i sebi napraviti štetu tako da će smatrati da želite sebi političku platformu napraviti na tim grobnicama i stratštima već davno okončanih ratova.

Moj savjet je iskren i prema vama dobronamjeran, u ime činjenice da ste u proteklim mjesecima pokazali prema meni dobru volju da prezentirate mišljenja jednog branitelja Republike BiH. U tom smislu vam želim savjetom pomoći, a vi radite kako god želite. Svako ima pravo i na pogrešku. Bez ljutnje, ali sa jednom dozom razočarenja,

srdačno vas pozdravljam,

Sven Rustempašić, dipl. ing.

Sarajevo
Sven@epn.ba

OBAVIJEST

 Krugovalvebit.com

**Sa Vama svakim danom
od 9:00 do 02:00 sata**

www.Krugovalvebit.com

**Registracijom na našoj stranici
imate pristup brbljaonici, pričaonici,
privatnim porukama, možete poslati
svoju glazbenu želju i još puno toga...**

Kontakt:

**El. pošta: ured@krugovalvebit.com
Gl. želje: krugovalvebit@hotmail.com
Facebook: Hrvatski Krugovalvebit**

Hrvatski uljudbeni pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragon.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Prilože slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković